

A L U M N I

BizLetter

A L M A M A T E R

Sayı
2013 - 4

Ekim

“İlk Tuğlayı Onlar Koydu

Son Tuğlayı Biz Koyalım”

125.Yılımız Kutlu Olsun!

**TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu**

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tanım

Sayman

A. Ramazan Dinçer

Genel Sekreter

Erdoğan Kaynak

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Emine F. Halil

Tasarım

Hasan Taylan Özdemir

penguen

film | medya | event | tasarım

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 613 19 22 - (ext:224)

Telefox: 0 324 613 23 10

Adres: TAC Mezunlar Derneği

Pk: 6 33401 Tarsus / MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

6 'Son Tuğla'yı 125. yılda koyacağız

8 4. Uluslararası Şefika KUTLUER
"Doğu Batı ile Buluşuyor" Festivali

10 Mutlu Haberler

18 Kaybettiklerimiz

23 Mr. ve Mrs. Woolworth'lar

24 Yeni Kampüs Açılışı
125. yılımızda okulumuz heyecan
verici bir kampüse daha kavuştu.

29 Tarsus Amerikan Koleji ve SEV
İlköğretim Okulunda Eğitim
Töreni Başladı

31 TAC 10. Yıl Kutlaması

32 TAC'63 Kata'yla Daha Bir Efsane

36 Talashların Bodrum /Yalıkavak
Yemeği

38 Eskimeyen Dostluklar

40 Edebiyat köşesi

Soğman Sakarya TAC'64 - Gayserili Nine

Yard. Dr Hüseyin Adıbelli -Tanıdığım yüz Tarsus yüzüm Haydar Gofer

Engin Ünsal TAC'55 - Edgar Sather Adında Biri

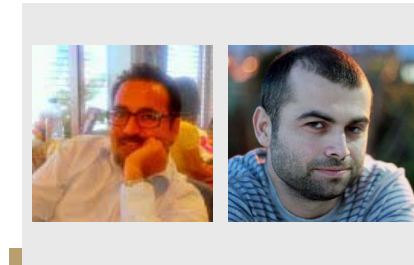
Metin Atamer TAC'61 - İstanbul'da yaşamak için gönülden sevmek gerek

Mahmut Telli TAC'57 - Yaşamak

Emre Toğrul TAC'81 - Mezun Olunamayan Bir Okul

48 Boğaziçi Yüzme Yarışları

50 Lojistik sektöründe çalışan
mezunlarımızdan haberler

52 Datça: Havası Denizi 3B'si

54 Söyleyişiler

Kubilay Keçelioğlu TAC'75 - TAC'de Okumasaydım Çok Şey Eksik Olurdu

Röportaj: Irmak BOZDAĞ TAC'05 - TAC has the strongest school spirit

Röportaj: Necati GÜLER TAC'75 - How we felt about our experience at TAC and Turkey!

Röportaj: Bora Güner TAC'84 - "Tarımın yalnızca çiftçiden ibaret olmadığını gördük"

Röportaj: Defne ONGUN TAC'89 -TAC class of 2000 gave me a birthday party on campus

Emre Toğrul (TAC'81) - Mezun Olunamayan Bir Okul

Biz, TAC Mezunlar Derneği,

Okulumuz ve

Mezunlarımıza hizmet için,

Birlik ruhu ve

Aidiyeti yüksek,

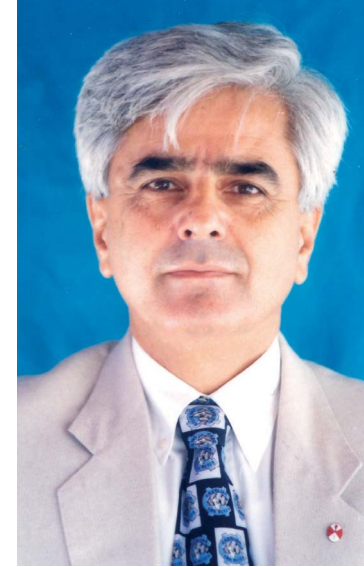
Liyakat sahibi ve

Aidatlarını düzenli ödeyen

Kolejli ağabey, abla ve kardeşlerimiz

İle var olacağız.

İbrahim Orhon
TAC '72

Editör

Erdoğan Kaynak
Tac'63

EKİM 2013 SAYIMIZ

Bu sayımız her zaman olduğu gibi dolu dolu elinizde.

Kısa kısa başlıklarla söylemek gerekirse:

Mutlu haberler: Düğünlerimiz, TAC'lilerin Kız İstemesi Nasıl Olurmuş

Kaybettiklerimiz

Söyleşiler:

- Whitman Shepard (Irmak Bozdağ)
- Eric Trujillo (Defne Ongun)
- Mehmet Nane (Kubilay Keçelioğlu)
- Ruhi Koçak (Bora Güner)
- Mr. Hornish (Necati Güler)

Homecoming buluşma yazıları

Dönem buluşmaları

Son Cuma buluşmaları

Lojistik sektöründeki TAC'liler

Yiyecek-içecek sektöründeki TAC'liler

Edebiyat Köşemiz

TACli kardeşler albümü

2013 dönemi aidiyet ödemeleri listesi

Müze (anı evi) çalışmaları (D. Gözde Özgödekl)

125. yıl balosu ön çalışmaları ve duyurusu

125. yılda TAC Bulmacası (Rasim Sarı)

Camiamızla ilgili her habere Biz Letter'in sayfaları hizmetimizde.

Sizden gelecek haberleri ve resimleri bekliyoruz.

Sloganımızı unutmayın:

Her mezun bir haber

Her mezun bir muhabir

Esen kalın,

Biz Letter'siz Kalmayın...

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

'Son Tuğla'yı 125. yılda koyacağız

Bu yıl okulumuzun kuruluşunun 125. yıldönümü. Mezunlar olarak bu önemli yılımızı bir dizi etkinlikle en iyi şekilde kutlamak için kolları sıvadık. Hatırlarsanız etkinliklerimiz ilk olarak Ankara Balosunda 125.yıl pastamızın kesilmesiyle başlamıştı. Homecoming 2013 etkinlikleri kapsamında 17 Mayıs 2013 Cuma günü Tarsus St. Paul Anıt Müzesi'nde gerçekleştirdiğimiz 'Şefika Kutluer Flüt Resitali' ile devam etmişti.

Bu yıl aynı zamanda İzmir Amerikan Koleji'nin 135. Üsküdar Amerikan'ın 137. ve Sağlık Eğitim Vakfının da 45. kuruluş yılları. Tüm bu kurumlar olarak güçlerimizi birleştirdik ve doğum günümüzü 23 Kasım 2013 Cumartesi akşamı İstanbul Swiss Otelde yüz yılda bir gerçekleşecek bir baloyla kutlamaya karar verdik. Siz bu satırları okurken geceyle ilgili detayları öğrenmiş olacaksınız. Ayhan Sicimoğlu abimizin ekibiyle sahne alacağı ve sürprizlerle dolu geceye tüm Türkiye'den, hatta yurt dışında yaşayan tüm mezunlarımızın dilerlerse eşleriyle birlikte katılmalarını bekliyoruz.

BURS

Tuğla projemiz 6 yaşını doldurdu. Onlarca başarılı ve ihtiyacı olan kardeşimiz sizlerin desteğiyle TAC'de okuyor. Son iki yıldır mezun ettiğimiz 'Tuğla Burslu' kardeşlerimiz ise

yurt dışında ve ülkemizde en iyi şekilde yüksek öğrenimlerine devam ediyorlar. İki kardeşimiz ABD'de ve İtalya'da yüzde yüz burslu olarak kabul edildikleri Brown ve Bucconi Üniversitelerindeler. Türkiye'de ise Boğaziçi Üniversitesi, İTÜ Hukuk ve Tıp Fakültelerinde okuyorlar. Burslu veya burssuz mezun olan tüm kardeşlerimiz gibi onlar da hepimizin gururu ve gözbebekleri. Yüksek akademik hedefleriyle diğer kardeşlerine model oldular. Okuldaki sosyal, ekonomik ve kültürel mozağin eskisi gibi daha da güçlü olmasını sağladılar.

Geleceğin mezunları olarak aramıza katılacak olan kardeşlerimize gerek TAC'deki eğitimleri sırasında gerekse mezuniyet sonrası yüksek öğrenim aşamasında daha fazla destek olabilmek için katkılarımızı arttırarak sürdürmeliyiz. 'Bir Tuğla da Sen Koy!' projemizle elde edilen getiriye ek olarak sizlerin yaptığı bağışlarla birlikte bu yıl yaklaşık 200.000 TL burs desteği veriyoruz. Bu önemli desteği sağlayan ve her çağrıya büyük bir hızla karşılık veren tüm mezunlarımıza kardeşlerimiz adına müteşekkirimiz. En büyük teşekkürü de mezunların sağladığı burs desteğini 'match' ederek iki kat değerli kılan Sağlık Eğitim Vakfına ediyoruz. Mezun-TAC-SEV işbirliğiyle yürüyen bu çok değerli projemize en az bizim kadar önem verip destek oldukları için...

SON TUĞLA

Tuğla projemiz hiç durmayan bir tempoyla büyüyerek devam ediyor. 125. Yılımız bitmeden 'Son Tuğla'yı koyarak projemizi tamamlamak ve burs çalışmalarına devam etmek istiyoruz. 'Bir Tuğla da Sen Koy!' projesi kendi alanında bir rekor kırmış durumda; bugüne kadar internet üzerinde pixel karşılığı katkı yapılarak toplanan en büyük kaynağa ulaştık ve bununla gurur duyuyoruz.

YIL	₺	USD
Tuğla bağışların yıllara göre dağılımı		

2006	88,380.41	174,826.39
2007	174,472.52	205,044.00
2008	112,619.90	30,486.00
2009	83,215.97	8,562.00
2010	103,203.67	38,012.21
2011	105,190.21	127,672.43
2012	87,119.34	34,789.82
2013	19,005.45	43,132.00
Toplam	773,207.47	662,524.85

Tuğla fonundan ve diğer kaynaklardan (dinamik burs) sağlanan burs miktarlarını ve destek olunan öğrenci sayılarını yandaki tabloda görebilirsiniz (Kısmi ve tam bursların toplamı)

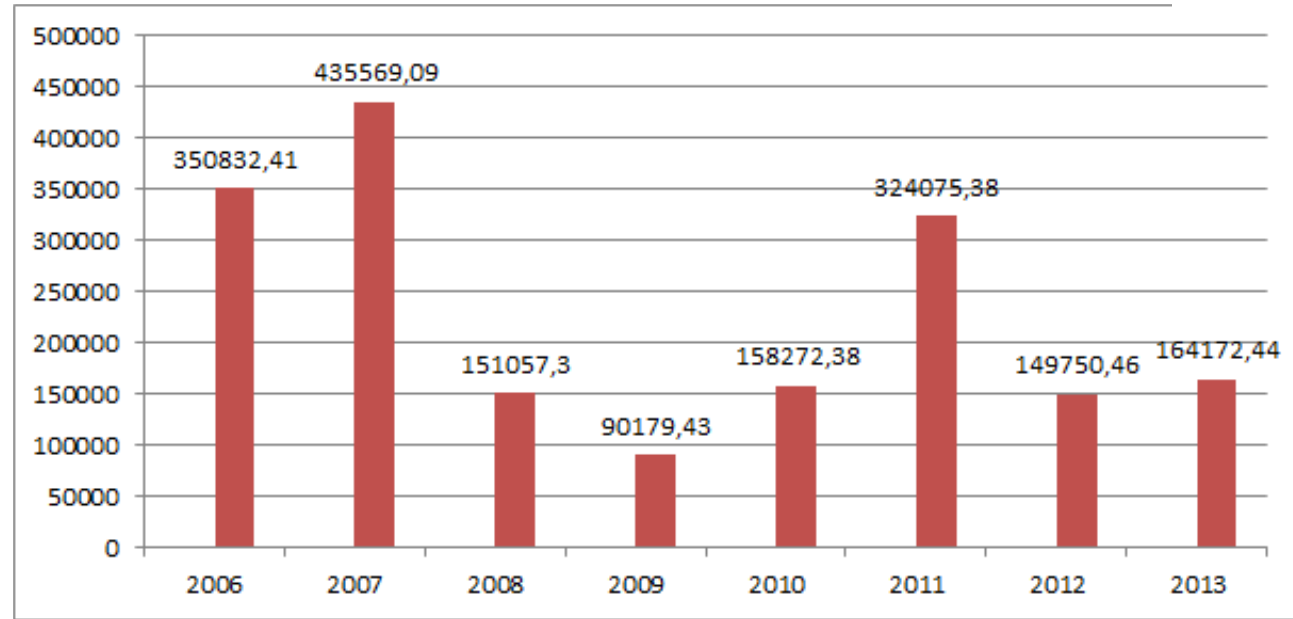
DÖNEM	BURS TUTARI	TUĞLA FONU	DİNAMİK FON	ÖĞRENCİ
2007-2008	98.404,10	25.434,00	72.970,10	34
TAC BURSLARI	56.933,30	25.434,00	31.499,30	15
SEV BURSLARI	33.470,80	0,00	33.470,80	14
ÜNİV. BURSLARI	8.000,00	0,00	8.000,00	5
2008-2009	106.090,03	59.900,03	46.190,00	26
TAC BURSLARI	87.005,03	56.700,03	30.305,00	16
SEV BURSLARI	11.085,00	0,00	11.085,00	5
ÜNİV. BURSLARI	8.000,00	3.200,00	4.800,00	5
2009-2010	139.610,21	80.043,02	59.567,19	32
TAC BURSLARI	117.384,21	76.083,02	41.301,19	22
SEV BURSLARI	7.300,00	0,00	7.300,00	3
ÜNİV. BURSLARI	14.926,00	3.960,00	10.966,00	7
2010-2011	149.572,92	85.400,00	64.172,92	28
TAC BURSLARI	139.672,92	85.400,00	54.272,92	22
SEV BURSLARI	0,00	0,00	0,00	1
ÜNİV. BURSLARI	9.900,00	0,00	9.900,00	5
4 dönem toplamı	493.677,26	250.777,05	242.900,21	
2011-2012	167.809,10	69.592,60	98.216,50	27
TAC BURSLARI	158.332,10	69.592,60	88.739,50	22
SEV BURSLARI	1.557,00	0,00	1.557,00	1
ÜNİV. BURSLARI	7.920,00	0,00	7.920,00	4
2012-2013	184.199,41	120.975,83	63.223,58	17
TAC BURSLARI	174.299,41	120.975,83	53.323,58	12
SEV BURSLARI	0,00	0,00	0,00	0
ÜNİV. BURSLARI	9.900,00	0,00	9.900,00	5
6 dönem toplamı	845.685,77	441.345,48	404.340,29	

Tuğla projemizin son durumu:	
Tamamlanan	% 62,60
Rezerve alan	% 25,89
Kalan	% 11,51

Son Tuğla bağışının da yapılp projemizin tamamlanmasını planladığımız bu günlerde Rezerve Tuğlaların tamamlanması da ayrı bir önem taşıyor. Şu an sayfada, kişisel, dönemsel ve kurumsal olarak rezerve edilmiş Tuğlalar bulunuyor.

	Toplam Tuğlası	Taahhüt toplamı	REZERVE
Talas	82	600	518
58	38	58	20
60	7	10	3
63	374	529	155
64	13	48	35
68	25	68	43
72	20	30	10
73	57	73	16
75	70	105	35
76	11	49	38
77	11	36	25
78	48	112	64
79	13	14	1
80	33	38	5
81	43	53	10
82	36	44	8
83	111	144	33
84	22	55	33
86	268	300	32
87	30	37	7
88	25	30	5
90	45	48	3
92	37	40	3
94	2	10	8
95	34	40	6
97	42	78	36
98	109	199	90
99	18	20	2
2000	68	89	21

Tuğla bağışlarının yıllara göre dağılımı

SINIF TEMSİLCİLERİ TOPLANTISI

Mezunlarımıza ulaşabilmeyi, dernek çalışmalarımızı onlara anlatarak görüş ve önerilerini almayı ve faaliyetlerimizi onların istekleri doğrultusunda yönlendirmeyi çok önemsiyoruz. Bu amaçla, TAC Mezunlar Derneği Yönetim Kurulu olarak bir karar aldık ve her sınıfın bir temsilci belirleyerek bizlere bildirmesini istedik. Sınıf temsilcileri olarak ilk toplantımızı İstanbul'da; Üsküdar Amerikan Lisesi auditoriumunda yaptık. Bize bu imkanı sağlayan okul müdürü sevgili Eric Truhillo'ya çok teşekkür ederiz.

Toplantıya 1952 mezunları temsilcisi olarak katılan Mustafa Aysan Abimizden 2011 mezunlarına kadar çok geniş bir yelpazede katılım oldu. Yaklaşık 4 saat süren birlikteliğimiz boyunca Mezunlar Derneğimizin tüm proje ve faaliyetlerini ele alarak sınıf temsilcilerin görüşlerini ve önerilerini dinledik.

Sınıf temsilciliğini kurumsallaştırarak en geç yılda 2 kez toplantı düzenlemeye karar verdik. Toplantı son-

rasında Üsküdar Amerikanın bahçesi BOMBALAKİ sesleriyle yankılandı:)

SANAL MÜZE ÇALIŞMASI

Tarih ve Müze çalışma grubumuz bir süredir anı malzemelerini ve görselleri topluyor ve Mezunlar Derneği olarak TAC MÜZESİ oluşumu üzerinde çalışıyoruz. Derneğimizin yeni ofisinde 'Geçici Müze / Anı Evi'nde sergiliyoruz. Facebook üzerinde www.facebook.com/SanalTAC adresinde de eski fotoğraf ve videolarımızı izleyebilirsiniz.

Sağlık Eğitim Vakfı'nın yeni yönetim kurulunun, Ceyda Aydede başkanlığında tüm SEV kurumlarını kapsayan bir SANAL MÜZE çalışması başlatmak istediğini duyduğumuzda bizler de çok heyecanlandık; 'aklın yolu birmiş' dedik. SEV'in Sanal Müze çalışmasına biz de dernek olarak tam destek veriyoruz. Okuldaki tarihi malzemelerin envanteri bu hafta yapıldı ve yakın zamanda hepsinin fotoğrafları çekilerek sisteme yüklenecek. SEV'i bu çok önemli projeyi başlattığı ve yürüttüğü için gönülden kutluyoruz. Darısı sanal müzeden

sonra 'fiziki' müzeye...

YAYLA EVİ

Tarsus'un Çamlıyayla ilçesinde (Namrun) bulunan ve mülkiyeti SEV'e ait olan 'TAC Yayla Evi' restore edilerek camianın kullanımına sunulmak üzere TAC Mezunlar Derneğine tahsis edilmişti. Gerekli restorasyon ve onarım için 100.000 TL'lik bir bütçe de SEV tarafından ayrılmıştı. Sit alanı olan TAC Yayla Evi'nin onarım projesi Damla Kürklü (TAC'2004) tarafından yürütülüyor. Gerekli izinlerin tamamlandığı zorlu bir sürecin ardından geçtiğimiz günlerde tadilat başladı. Yaylanın iklim şartlarına bağlı olarak 2-3 ay içerisinde ilk aşamayı tamamlayarak sizleri Namrun Yaylasında misafir etmeye hazır hale gelebileceğimizi umuyoruz. Yaylada, çamların altında, Namrun Kalesinin gölgesinde yüz yılı aşkın tarihiyle her köşesi TAC anılarıyla dolu olan bu evde dostlarınızla birkaç gün geçirmeye, Betül Abla'nın organize edeceği Tarsus tatlarını denemeye hazır olunuz.

Aylin Türkmen- TAC '98

4. ULUSLARARASI ŞEFİKA KUTLUER "DOĞU BATI İLE BULUŞUYOR" FESTİVALİ

74 Mezunumuz Refik Kutluer ve eşi Şefika Kutluer Ankara'da bir uluslararası festival düzenlemektedirler. Bu sene Eylül-Ekim aylarında dördüncüsü düzenlenen Uluslararası Şefika Kutluer Festivali'nin teması yine "Doğu Batı ile Buluşuyor"du. Festivalde batının birbirinden önemli orkestra ve seçkin solistleri ile doğunun geleneksel gösteri grupları yer aldı.

Festivale doğu ülkelerinden katılan gruplar genellikle 'Doğu'nun geleneksel kültürünü sergilemekte-ler. 4. Festival'in açılış etkinliğinde Kore'nin en meşhur geleneksel gösteri grubu, 52 kişilik "The Gyeongsangbuk-do Provincial Orchestra of Korean Music" sahne aldı. Kutluer bu sene Barok müziğinin seçkin icracılarından "Brandenburg Bach Solistleri" ile bir konser ve İngiliz Klavsenici David Wright eşliğinde Bach'ın eserlerinden oluşan bir resital verdi. Şefika Kutluer'in "Bach Sonatas" CD'si

ABD'de American Record Guide kritikleri tarafından yılın en iyi CD'leri arasında gösterilmişti.

Bu yıl 4. Festivalin dikkat çeken etkinlikleri arasında Kosova'dan gelen Kosova Filarmoni Orkestrası da yer almaktaydı. Kosova Filarmoni Orkestrasının solisti Soprano Sara Naiman meşhur operalardan aryalar seslendirdi.

Kutluer, Slovenya konseri sırasında devlet yetkililerince kendisine tanıtılan Slovenya Devlet Müzesindeki "dünyanın ilk flütü"nü Ankara'ya getirdi.

55 000 yıl öncesinden gelen ve dünyanın ilk flütü olarak yakın zaman önce bulunan "antik flüt"ün çalındığı konser bu yılki festivalin en ilginç etkinliği olarak öne çıkmaktaydı. Slovenya'da bulunan ve günümüzden 130 000 ile 30 000 yılları öncesinde yaşadığı bilinen "Neandertal İnsan"a ait olan antik flüt mağara ayısı kemi-

ğinden yapılmış ve Slovenyalı antik flüt sanatçısı Ljuben Dimkaroski tarafından çalınabilmektedir. Söz konusu flüt dünyanın bilinen en eski müzik enstrümanı olma özelliğine de sahip. Dimkaroski'nin antik flütü ile katıldığı konserde Kutluer dünyada ilk kez gerçekleşen "eski"nin ve "yeni"nin buluştuğu ilginç bir performans sergiledi.

Festival Kazakistan'dan gelen Almatı Senfoni Oda Orkestrası'nın konseri ile sona erdi. Kazak müzisyenlerin klasik müzikte ne kadar ileri olduklarını gösteren orkestraya 2 çarpıcı solist, kemanda Galya Bisengaliyeva ve Soprano Gulnara Nurgaliyeva, eşlik etti.

Kutluer çiftinin 4 yıldır gerçekleştirmekte olduğu bu festival Ankara'nın önemli kültür etkinlikleri arasında yer almaktadır.

TAC'de coğrafya öğretmenliği yapmış Kemal Hakçıl hocamızın kızı ve TAC'01 mezunumuz Eren Hakçıl'ın kız kardeşi İpek Hakçıl (TAC'02) 17 Ağustosta dünya evine girdi...

Tüzün Akbaş'98 ve Belgin'in bebeği Eylül Aden 02.09.2013 tarihinde dünyaya geldi.

Mustafa Danışman

40. Evlilik Yıldönümü

Sevgili Annecim ve Babacım,
40. Evlilik Yıldönümünüz kutlu olsun. Maşallah! Allah ayırmasın ve daha nice güzel yıldönümlerinizi birlikte ailecek torun torba kutlayalım.

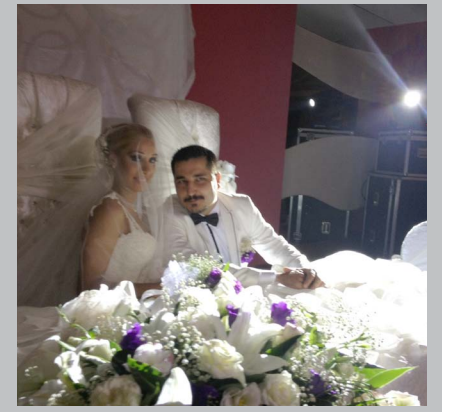
40 yıl boyunca sevinçler ve hüznüleri hep birlikte paylaştınız. Tüm zorluklarla savaşıp sevinçleri mutlulukları çoğaltıp birlikte üstesinden geldiniz. Dünyaya 2 güzel evlat verdiniz ve emeğinizle büyütüp, kendiniz yemediniz içmediniz bizi en iyi okullarda okutup en iyi şartlarda yaşatıp büyüttünüz. Bize yaptığınız yatırımın faizi olarak 3 birbirinden tatlı, Allah nazarlardan saklasın, torun sahibi oldunuz bu 40 yılda.

Neler neler sığdırdınız acısıyla tatlısıyla bu koca 40 yıla. Tüm Memleketi gezdiniz. Dünyanın en güzel yerlerine gittiniz. Bir sürü arkadaşınızın sevinçlerine ortak oldunuz. Ailemize mutluluk verdiniz. Ağabeyimle bana her zaman örnek oldunuz ve çok iyi yetiştirdiniz. Bizleri hep sevdiniz hep mutlu ettiniz. Biz çok şanslıyız ki sizin gibi mükemmel anne babaya sahibiz. Sizden örnek alıp kendi güzel sağlıklı mutlu ailelerimizi kurduk.

40. Yılınz kutlu olsun. 40. Yıl kutlamalarını unutulmayacak hale getirdik: Leb-i Derya'da sazlı sözlü rakı balıklı Kadıkalesi koyunda kakhaha dolu göbek ata ata eşsiz bir yemek yedik. Değnekler engel olmadı mutlu yemeğimize. Herşey için teşekkürler.

Sizi çok seviyoruz. Sevgiler,

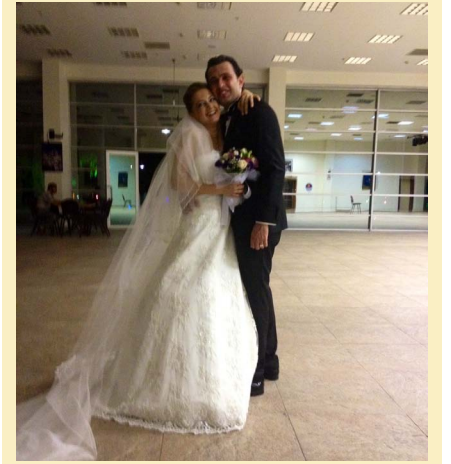
Ayşegül, Melih, Efe ve Ata

Mustafa Kemal Çelikkol'98 ve Dilara 31.08.2013 tarihinde Adana'da evlendi.

Oya Paksoy (TAC' 2002) [İbrahim Paksoy (TAC' 68) un kızı] ve Can Çeliktemur (RC 2002) [İklil Çeliktemur (TAC 76) un oğlu] Kuruçeşme SunSet'te 25 Ağustos 2013te yapılan düğünle evlendiler. Davetlilerin çoğunluğunun TAC mezunu olduğu düğün büyük TAC buluşması haline geldi.

Bir şehir.. Bir gece.. Bir dönem.. iki düğün... 5 temmuz gecesi 98 dönemi iki mutluluğu birden yaşadı. '98 Cemal Onur Akgünler arkadaşımız Sevgili Pınar'la, ' 98 Emel Uysal arkadaşımız da Tolga'yla evlendi.

Bora Güner
TAC '84

ÇAĞLAR YILGÖR VE SERENAY

Çocukluğunu Mersin'de yaşayanların öyle yada böyle yolunun kesiştiği , 30 Ağustos Zafer Bayramı'nda bir araya geldiği ve eminim benim gibi aşağıdan yukarıya tırmadığını düşündüğüm, bildiğimizi ancak her şeyini bilmediğimizi anladığım Gözne Kale'sinden bahsetmek istiyorum öncelikle;

GÖZNE KALESİ

Mersin'in yaklaşık 29 km. kuzeyindeki Gözne beldesinden, 500 m.'lik stabilize bir yolla ulaşılan kale, 1085 m. yükseklikte sarp kayalıklar üzerinde yer alan iki yapıdan oluşmaktadır.

Doğudaki yapı, üçü güneyde, biri doğuda olmak üzere dört burçlu ve dikdörtgen formudur. Giriş, batıdaki tek kapıdandır. Kapı eşiği toprak seviyesinden 1 m. kadar yüksektir. Yapı sivri kemerli tonozla örtülü olup, içi üç kemerle dört kısma ayrılmıştır. İkisi kuzey, üçü güney duvarlarda olmak üzere 5 ışık ve havalandırma deliği vardır.

Batıdaki yapı üç pencereli, iki kapılı, altıgen formu kule tiplidir. Yapının üstünde güney, batı ve kuzey yanlarında olmak üzere 15 sundurma bulunmaktadır. Tavan, yerden çatıyı saran bir kemerle ikiye bölünmüştür. Kemerin batı tarafındaki tavan üç ayrı üçgen yüze sahiptir. Doğu kısmı sivri uçlu tonoz tekniğinde yapılan kale, Ortaçağ dönemine tarihlenmektedir.

Hepimizin bildiği bu kalede düğününü yaparak kalenin ve tarihinin önemini düğüne katılanlara yaşatan sevgili Çağlar, sevgili eşi Serenay, Yıl-gör Ailesine, organizasyonu yapanlara teşekkür ederim.

17 Ağustos Cumartesi günü benim gibi 1999 depremini yaşayanlar için buruk ve hüznü bir gün olsa da Belenoluk'dan ailece Gözne kalesinde saat 17:30'daki gerçekleşecek törene katılmak üzere yola çıktık.

Kısa sürede kendimizi Gözne Kale'sinde bulduk. Mersin'e tepeden bakarken kale hiç olmadığı kadar farklı bir havaya büründü, her geçen dakika ağırlıklı olarak Mersin'li tanıdıkların bir araya geldiği , sohbetlerin zirveye çıktığı bir ortam oluştu.

Herkes merakla sohbetini ve doyumsuz Mersin manzarası eşliğinde devam ederken , " geldiler " diye batı tarafından sesler yükselmeye başladı.

Sevgili Çağlar ve Serenay kuğular gibi süzülerek arkasında Mersin olan nikah masasına doğru yönelindiklerinde saat 19:00'a yaklaştığında muhteşem Mersin'in sıcaklığını esen rüzgarla çoktan unutmuştuk. Gözne belediye başkanının nikahı kıymasının ardından mutlu aile fotoğrafları evli çiftin sevenlerinin bir araya gelmesiyle uzun bir müddet devam etti.

Tüm bunlar olurken gerçekten nostaljik ve güncel müzikleri çalan DJ çoşkulu davetlileri gece boyunca yerlerine oturtmamacasına devam etti. Bu arada her zaman olduğu Aydın Bey'in güzel sunumu ve hazırlıkları gece boyunca kimsenin kan şekerinin düşmesine müsaade etmemiştir diye düşünüyorum.

Benim gibi birçok kişinin de hem-fikir olduğu muhteşem atmosfer için emeği geçen herkese ayrı ayrı teşekkür ederim.

Sevgili Çağlar ve Serenay birbirlerine çok yakışmışlardı.

Ömür boyu mutluluklar dilerim.

Sevgiler...

Mert Bürhan
TAC'97

TAC'ye AMMAN'DAN GELİN GELİYOR!

14 Ağustos akşamı TAC' 97 mezunları olarak hayırlı bir iş vesile olmak için Ürdün'ün başkenti Amman' a uçmak üzere Atatürk Havalimanı'nda buluştuk. (Umut'97, Mert'97, Şadi'97, Ümit'97, Veli'97 ve eşi Çiğdem, Niyazi'97, Onur'97, Serdar'02 ve eşi Ayşe). Dört gün sürecek yolculuğumuzun asıl amacı damat adayı kardeşimiz Umut Ergunsü'nün ('97) evliliğin ilk adımı olan kız isteme görevini başarıyla yerine getirmesine yardımcı olmaktı. Sağolsun Umut kardeşimiz yaklaşık 6 ay önceden bütün konaklama ve yolculuk işlemlerini detaylı olarak organize etmiş ve yoğun işlerinin arasında bize özel turistik gezileri de programa eklemişti.

Umut müstakbel gelinimiz Yasemin ile doktorasını yapmak üzere gittiği Çin'de tanışmış. Yasemin doğma büyüme Ürdünlü olmasına rağmen annesi Türk olduğu için Türkçeyi ga-

yet iyi konuşuyor. Yasemin'in annesi Nurdal Teyze ve babası Hatim Amca yaklaşık otuz senedir Ürdün'de yaşıyorlar. Yasemin Hatim Amca'nın 3 kızının ortancası.

Hemen hemen üç saat süren yolculuğumuzun ardından Amman'a indik ve kafilimizin Umut'un ailesi ve akrabalarıyla birlikte otuz kişiden çok daha büyük bir grup olduğunu gördük. Lise yıllarında Tarsus yemeklerinde defalarca bizi evinde misafir eden Umut'un annesi Güler Teyze ile selamlaştık. Yine okul yıllarından tanıdığımız Umut'un kuzenleri Yiğit, İrem'92 ve Ezgi'91 ile hasret giderdik. Son olarak diğer akrabalar ve Güler Teyze'nin yakınlarıyla tanıştık. Havalimanı çıkışında bizi bekleyen otobüse bindik ve otelimize doğru yola çıktık. Otobüste TAC mezunları olarak yılların alışkanlığından olsa gerek en arkadaki beşli koltuğa oturduk ve koyu bir muhabbete daldık. Otele

vardığımızda saat sabah 1:00'ı gösteriyordu. TAC kafesi olarak her ne kadar otel lobiğinde oturup muhabbete devam etmek istesek de yorgunluk ağır bastı ve oda anahtarlarımızı resepsiyondan teslim alıp odalarımıza çekildik.

Ertesi günün asıl programı akşam saatlerinde Yaseminler'in evine gidip ailesi ile tanışmak ve kız isteme seremonisine şahitlik etmektir. Ama ondan önce önümüzde Amman'ın güzel ve farklı yemeklerini tatmaya ayrılmış koca bir gün vardı. Öncelikle öğle yemeği için Yasemin'in amcasının davetlisi olarak Tawaheen Al Hawa Restoran'a gittik. Burada Amman'ın en meşhur yemeği olan Mensef'i tatma fırsatına eriştik. Masalardaki altın renkli tepsilerin üzerine oldukça büyük bir tabağın içerisinde inanılmaz lezzetli safranlı ve bademli pilav ve üzerinde de yumuşacık kuzu eti servis edildi. Yemeğe herkes tam puan

verdi. Yemeğin yanında ayran servis edilmesi de hepimizi ayrı bir mutlu etti. Son olarak içtiğimiz geleneksel şekilde bir bedevi tarafından servis edilen kakuleli kahve ile yemeğimizi taçlandırdık. Yemekten sonra fazla pilav yemenin getirdiği ağırlık ve havanın sıcak olmasının da etkisiyle klimalı odalarımıza çekildik ve dinlendik. Tabi ki acıkmamız çok sürmedi. Daha küçük bir grupla, otelimize beş dakika mesafede olan humus ve falafel restoranına gittik. Humusun lezzeti yine hepimizin yüzünü güldürdü. Falafel ile ilgili masadaki ortak karar ise bu lezzete hiçbir Türk'ün hayır diyemeyeceği yönündeydi.

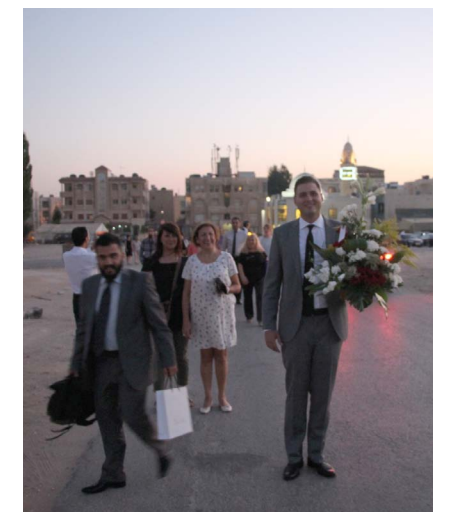
Artık saatler yavaş yavaş 19:00'a yaklaşıyordu ve katiledeki heyecan artmaya başladı. Sıcağa rağmen ta-

kım elbise ve kravatlarla otel lobiğinde zamanında hazır bekleyen TAC' 97 mezunları ekibin büyüklüğü tarafından takdir topladı. Bir-iki dakika sonra yakışıklı damat Umut da aramıza katıldı. Tatlı telaşın getirdiği ufak aksaklıklar da yaşanmadı değil. Saat tam 19:05'de katile otelden Yaseminler'in evine hareket etmek üzereyken Umut'un çiçekleri ısmarlamayı unuttuğunu farkettiler. O ana kadar grubun her bir bireyinin türlü ihtiyaçlarını eksiksiz bir şekilde yerine getiren Umut kız istemenin olmazsa olmazı çiçek hediyesini unutmuştu. Hemen hızlı adımlarla otel dışına çıktı ve tam olarak dört dakika sonra elinde inanılmaz güzellikte ve kocaman iki ayrı çiçek aranjmanı ile geri döndü. Tabi bu sırada biz hepimiz

şoktaydık. Bu sorunu bu kadar hızlı çözmesine inanamadık! Umut şansa otele iki dakika uzaklıkta bir çiçekçi bulmuştu ve üstüne üstlük tam istediği çiçek aranjmanları onun satın alması için hazır bekliyordu. Herkesin keyfi tekrar yerine geldi. İşin sonunda hayırlı bir iş olduğu için şans da bizim yanıımızdaydı.

Taksilerle Yaseminler'in evine ulaştık. Kapıda Yasemin'in annesi, babası, kızkardeşi ve amcaları güler yüzle ve içtenlikle bizleri karşıladılar. Çiçeklerimizi ve çikolata hediyelerimizi takdim ettikten sonra kız tarafının özenle düzenlediği koltuklara ve sandalyelere yerleştik. Bu sırada Şadi'97 güzel ve ilginç anları fotoğraf- lamaya başladı.

Herkesin yerleşme faslı bittikten sonra kısa bir sessizlik. Ve ardından Yasemin'in babası sözü aldı. Hamit Amca Amman doğumlu olmasına rağmen üniversiteyi Türkiye'de okumuştur. Türkçesi çok akıcı olmamasına rağmen seçtiği kelimeler çok anlamlıydı. Öncelikle böyle güzel bir kalabalığı ağırlamaktan çok büyük onur ve mutluluk duyduğunu belirtti. Daha sonra da tek tek kız tarafını temsil etmek üzere salonda olan diğer akrabalarını ve arkadaşlarını tanıttı. Akrabaları arasında kendisi gibi yüksek öğrenimini Türkiye'de yapmış ve Türkçe'si gayet akıcı olanlarda vardı. Örneğin Salim Amcası Ankara

Üniversitesi'nde, Emcet Amcası da Ege Üniversitesi'nde okumuştur.

Hamit Amca kız tarafını tanıtır ve sözünü tamamladıktan sonra Umut'un dayısı - Ezgi'91 ve İrem'92'nin babası - Altan Amca sözü aldı ve kız tarafından daha kalabalık olan erkek tarafı katılımcılarını birer birer tanıtmaya başladı. Kuzenler, Güler Teyze'nin yakın dostları ve son olarak da TAC'97 mezunları...

Yine çok kısa bir sessizlik...

Altan Amca sonunda asıl konuya girdi ve yapılması gereken en zor görevi, büyük bir ustalıkla icra etmeye başladı. Bu hayırlı vesile ile Amman'da olmaktan ve bu güzel aile ile tanışmaktan ne kadar mutlu olduğumuzu dile getirdi. Hayırlısı ile iki farklı ailenin birleşip daha farklı mutluluklara da vesile olacağını ekledi. Yasemin'in her yakınının artık Türkiye'de de bir evi olduğunu ve çok daha sık görüşeceklerini temenni etti. Konuşmanın sonunda da Allah'ın emri ve Peygamber'in kavli ile Yasemin'i Umut'a istedi.

Hatim Amca araya bir duraksama girmesine izin vermeden öncelikle Umut'u tanıdığına ne kadar memnun olduğunu söyleyince bizler de arkadaşları olarak gururlandık. Hemen akabinde "Umut'u büyüten eller öpü-

lür." sözleri bizleri ve en çok Güler Teyze'yi duygulandırdı. Hatim Amca, Yasemin'in ve Umut'un kararına saygı duyduğunu, iki ailenin birleşmesini ise memnuniyetle karşıladığını dile getirdi. Allah'ın ona sadece üç kız değil, aynı zamanda hayırlısıyla üç de oğul vereceğini, büyük ablasının eşinden sonra Umut'un ikinci oğlu olduğunu ekledi ve son olarak çiftin evlenmesini onayladı. Sözleri grubun alkışlarıyla ve gülücükleriyle kutlandı.

Sıra ikramlara gelmişti. İlk olarak geleneksel kakuleli kahve bakır sürahisinden küçük fincanlara dökülerek yeğenler tarafından herkese sunuldu. Hemen sonra da belki de hayatımızda yiyeceğimiz en güzel tatlılardan biri olan parmak künefe servis edildi. Parmak künefeyi lezzetli yapan kıtır-lığı, şıra seviyesinin tam kıvamında olması ve içindeki peynirin kalitesi ve lezzetliydi. Parmak künefe parmakları yedirtti. Hemen hemen herkes misafir olarak gelmişken artık aile olmanın kredisini kullanıp ikinci tabağı da yedi. Tatlılar da yendikten sonra Şadi'97 gelin ve damadın isteyenlerle fotoğraflarını çekti.

Tatlılar yendikten sonra artık yavaş yavaş ziyaretimizin sonuna geliyor-

duk. Kafemiz toparlanmaya başladı.

Hatim Amca, Nurdal Teyze ve diğer ev sahipleri aynı içtenlikle her birimize teker teker geldiğimiz için teşekkür etti ve kapıda uğurladı.

Kafemiz otele dönmek üzere Amman sokaklarında yürümeye başladı. Aile ve akrabalar da her şeyin yolunda gitmesinin verdiği rahatlatıcı artan kahkahalardan anlaşıyordu.

Biz de TAC'97 mezunları olarak arkadaşımızın bu mutlu gününde yanında olmanın kıvanç, görevin başarıyla sonuçlanmasının gururu içerisindeydik.

Bizler için, hayatımızın sonuna kadar yüzümüzde sıcak bir tebessümle hatırlayacağımız programı en ince detayına kadar organize eden, bu çok özel gününe şahitlik etmemizi sağlayan Umut'97'ye teşekkür eder, Yasemin'le beraber çok mutlu bir hayat sürmelerini temenni ederiz.

Allah tamamına erdirdin!

Kubilay Keçelioğlu
TAC'75 SEV
Yönetiminde TAC
Kampüs Sorumlusu
oldu

Deniz Saraman
Göçük 2002 ile 2001
Doğu Göçük'ün 19
Haziran tarihinde Ada
isimli bir kızları oldu.

Ekim 2013 sayımızla birlikte dijital dünyadaki bilgi paylaşımını hızlandırmanın en etkin görsel unsurlarından biri olarak kabul edilen QR Kod uygulamasına başladık. Akıllı telefonunuza yükleyeceğiniz basit bir uygulama ve kamerası sayesinde Bizletter içeriğine daha hızlı ve pratik şekilde ulaşabileceksiniz.

Mazhar Özsoy 2001
ve eşi Özge'nin Tolga
adında bir oğulları
oldu.

Rahmetli Metin
Acet'in (TAC'63)
kızı Defne anne
oldu ve Leyla
ismini verdikleri
kızları doğdu.

Uluslararası Halkla İlişkiler Derneği (IPRA), 2013 yılının Altın Küre kazananlarını açıkladı. 30 kategoride ödülleri verildiği etkinlikte Türkiye'ye 6 Altın Küre geldi. TAC'li olan YOYO ve PRFit çok yakın zamanda büyük bir başarı yakalayarak, "Yeni Hizmet Lansmanı" kategorisinde YOYO reklamlarıyla PRFit Altın küre ödülleri kazandı.

DÜZELTME

Cevdet Dönmez - TAC '01

Temmuz sayımızda 'Mezunlardan' bölümünde yer alan TAC '87 Numan Ali Aydemir ve TAC '86 Onur Sokullu ile yapılan söyleşiyi kardiyojoloji uzmanı TAC '01 Cevdet Dönmez gerçekleştirmiştir.

3 kuşak TAC'linin fotoğrafını bu sayımızda yayınlıyoruz.

Temmuz sayımızdaki söyleşi, sehven Prof. Dr. İskender Sayek (TAC'63) tarafından yapılmış olarak yansıtılmıştır.

KAYBETTİKLERİMİZ

‘44 Mezunu **Ali Besim Gürani**’yi kaybettik.

‘81 Mezunu **Fehmi Can Sendan**’i kaybettik.

‘70 mezunu **Ali İhsan Şen** vefat etmiştir.

‘61 mezunu **Alev Efendioğlu** vefat etmiştir.

Teyfik Merze (TAC 68),Cüneyt Merze (TAC 71) ve İbrahim Merze (TAC 75)’nin değerli annesi **Müzeyyen Merze** vefat etmiştir.

‘77 Ali Ersin Şendoğan’ın annesi **Yıldız Şendoğan** vefat etmiştir.

‘83 Ramazan Dinçer’in **annesi** vefat etmiştir.

TAC’64 İstemihan Talay’ın ağabeyi **Turan Talay** vefat etmiştir.

‘83 Tibet Ağırtan’ın babası **İsmet Ağırtan** vefat etmiştir.

Camiamıza uzun yıllar emek vermiş olan Mr. McCain ** 101 yaşındaki **annesini** kaybetti.

‘80 Fatin Cezayirli’nin **babası** vefat etmiştir.

‘70 mezunu Tuncay Sergen’in **annesi** vefat etmistir.

TAO’57, TAC’60 mezunu **Yaşar Tüzer** vefat etmiştir.

‘89 Serkan Solmazer’in **annesi** vefat etmiştir.

‘70 Ayhan Sicimoğlu’nun **annesi** vefat etmiştir.

Altuğ Aysun (TAC’85)in babası ve TAC’86 Müge Yıldırım Aysun’un kayınpederi Anadolu Cam’da ve Mersin Serbest Bölgesinde uzun yıllar idarecilik yapan **Muzaffer Aysun**’u kaybettik.

TAC’81 Fehmi Can Sendan’ın ardından...

Büyük sahanın kale arkasında çekilmişiz fotoğrafı... Muhtemelen sahada abilerimiz maç yapıyor o esnada... 1975 ya da 1976 olmalı..??

Duvarın hemen ardında, “ikimiz” doğrama atölyesi(?) nin tabelası gözüküyor... Daha da geride, eski çırçır fabrikasının teneke çatısı...

Ben takım elbiseliyim nedense, ve pek tabii spor ayakkabılı..! Fonda poz veren Kudret’in elinde galiba bir laylon çanta var...

Esas oğlan Fehmi, olmayan kaleye şutlar gibi yaptığım topa, gayet ciddi bir plonjon ile müdahale etme gayretinde... Aslanım be..!

Fehmi’nin babası Aydoğan abinin ölümüne kadar, orta sınıf yılları, kışlık Yeni Sinema’nın karşısındaki dükkanlarına Aydoğan Ticaret’e musallat olmuştuk, Kudret ile...

Belediye hoparlöründen Aydoğan Ticaret’in reklamı yapılırdı ve Philips’e “pilipis” diyen müşteriler eksik olmazdı. Dükkanın önünde zibidi zibidi otururduk, nedensiz ve güzeldi...

Aydoğan abi, hem bizi ürküten sert bir mizaca sahipti, hem de bizi şımartmayı severdi. Hafızam beni yanıltmıyorsa, böyleydi..

Sonra, kuru-sıcak bir yaz-Pazar günü, Aydoğan abi ölüverdi. Kimi yaylada kimi denizde; Tarsus’ta sinek vızıldasa duyuluyor... Uzaktan gelen davul-zurnaların biteviye sesi, bir de...

Fehmi’nin amcası Fikri abi bile, ta Susanoğlu’ndan galiba, haberi alıp gelene kadar, cenaze neyin olmuş bitmişti, تنها sayılabilecek bir cemaat ile...

Aydoğan Ticaret’in önünde yine oturduğumuz bir gün, yukarıdan, Yeni Sinema hizasından, hocamız Jale Hanım gözükmişti... Bize doğru yürümekte, heybetli, mağrur...

Biz de, başlarımızla selam vermek üzere vaziyet almıştık. O bizi görüyor biz onu, amma, selam menziline girene kadar göz temasından kaçınılır, böyle görmüşüz büyükle- rimizden.

Menzile ha girdi ha girecek derken, o tuhaf gerilimin handiyse en üst noktasında, Jale Hoca’nın ayağı takılmasıyla yere kapaklanması bir oldu... Felaketin daniskası bizi buldu yani...

Yüzleşmenin böylesine hiç hazır değildik o yaşta; gülüşerek ve panik içinde kendimizi dükkanın içine attık; kafamızı kuma gömerek kendimize gelmeye çalıştık...

“Nikolik” oluşumu öncesi, Fehmi, gündüzlü minyatür takımımızın banko elemanıydı... Arada bir takviye olarak Ömer Kurmel’i de takıma alırdık... Gelmiş geçmiş en büyük markajcı...

(Ömer, maça konsantre olmaktan çok, sahanın içinden -hatta yakınından- gecen küçük sınıf çocuklara fırça atmakla meşgul olurdu; o ayrı mevzu)

Ezeli rakibimiz ise, yine bir başka gündüzlü takımı olan Ali Rıza, Halil, Örsel, Selçuk, Ümit’ten falan oluşurdu. Hababam yenerdik, yanlış hatırlamıyorsam :)

Fehmi’yi en son, birkaç ay önce, Homecoming’de gördüm; iyi gözüküyordu, iştahlıydı, kebapları götürüyordu; okulda olmaktan büyük keyif aldığı belliydi, bariz biçimde heyecanlıydı...

Kız kardeşleri, erkek kardeşi Aydın (TAC kantinin işletmecisi zaten), yeğenleri yanındaydı. Akşam yemeğe kalmadı; Aydın’a sorduğumda, “Yoruldu, eve döndü” dedi... Sonrası yok...

Homecoming’leri daha çok önemsemeliyiz belki, bilemiyorum...

Tuncay Sergen
TAC'70

Ali Şen'in ardından...

Ali de geçti gitti öbür tarafa.

Kaç gündür aklımdan çıkmıyor.

Nedense son halinden çok, okuldaki iyi hali geliyor gözümün önüne.

O hınzır, güzel gülüşü, kırmadan dalga geçişi, sevimli çirkinliği, gözümün önüne geliyor. Kayserili oluşu, sınıfın yarısına takdığı isimler, şakalar, oynadığımız oyunlar, yıllıkta bize yazdıkları, bir bir aklıma geliyor.

Tevfik Sırrı Gür Stadı'nda, Tevfik Sırrı Gür Lisesi'ne karşı maçın 60 dakikasında 5-0 mağlubuz. Kalecimiz kötü gol yiyor. Biz de zaten iyi bir takım değildik o yıl. Üstelik o gün daha da kötü oynuyoruz. 5-0 dan sonra bir şeref sayısı imkanı doğdu. Rakip kaleci yanlış degaj yaptı. Top önüme düştü. Biraz sürüp şut atmayı düşünüyordum. Düşündürtmediler bile. 10 metre arkamdan v harfi gibi çapraz iki kişi fırtına gibi yetiştiler. Top

onlarda kaldı. O türbulansla ben yere düştüm.

Benim durumum bu. Takımın gerisi de bana benzer. Rakip takım oyuncularıyla yay gibi, ok gibi. Her biri bir takımda biraz profesyonel oynuyor. Ispartaspor, Tarsus İdman Yurdu vs. diyorlar.

60 . Dakika. Maç 5-0 olmuş. Daha maç bitmemiş. Rezil oluyoruz.

Takımda rahmetli Cemil her zamanki gibi, kötü olsa da iyi. Ali Obakan o gün beklenenden çok iyi.

Solbekte Ali Şen tek başına Çanak-kale savunması yapıyor. Müthiş. Gelen, Ali'ye takılıyor. Nasıl güzel oynuyor o gün. Geriye kalan 8 kişinin birini al birine vur. Ama 2 Ali'yle, Cemil oynuyor. Hele Ali Şen. Tek başına savaşıyor. Bizi ayakta tutuyor. Moral veriyor.

5. Golden sonra iyice panikledik.

Birşey değil, adımız çıkacak.

Karar verdik. Cemil kaleye geçti. Onun yerine ben geçtim. Santrfor yok. Defansta Ali Şen'e güveniyoruz. Biraz da Obakan'a.

Neyse maç 5- 0 bitti. Başka gol yemedik. Üzülmüş gibi sahadan çıktık ama gerçekte içimizden Çok şükredip, çok sevindiğimizi hatırlıyorum. O gün, maç sonu Cemil'e, Ali Obakan'a, Ali Şen'e nasıl sarılıp, öptüğümüzü hatırlarım.

Malesef bugün iki Ali de, Cemil de, yani o günkü takımın en iyileri bu dünyadan gittiler.

Tarsus'ta lise 2 de, lise 3 lerin mezuniyet günü şerefine, yıl sonu Gogol'un "müfettiş"ini oynayacağız. Haydar Hoca ile 3 aydır çalışıyoruz. Artık son provalar.

Oyunda iki güzel kadın rolü var. Onları en güzellerimiz oynayacak. Ömürlü Kısagün ve Faruk Yalvaç. Mezuniyet gününe 3 gün kala, faruk yalvaç'ın babasının Konya'da bir trafik kazasında vefat ettiği haberi geldi. Faruk o gece Konya'ya gitti. Şoke olduk. Rol önemli. Sabah toplandık. Ne yaparız diye çözüm arıyoruz.

Hocam dedim Haydar Bey'e , " güzelliği hiç uymaz da, bizim Ali Şen'in ezberi çok kuvvetli, bu işe uyar,

İsterse, Ali, o rolü iki günde ezberleyebilir. Talas'tan beri biliyorum. Bunu başkası yapamaz." dedim.

Çaresiz kabul edildi. Rolü Ali Şen'e verdik. Suflorü bol kullanacağız.

Adamın, güzel kadının yanından geçmesi, benzemesi mümkün değil, ama o boşluğu doldurur inancında-

yım. Yoksa, Ali Şen , kara , kuru, uzun çeneli, uzun burunlu, kalın sesli, kalın gözlüklü bir adam. Yani pek peşinde koşulacak bir kadın tipi yok.

Biraz süsledik püsledik, pudra allık sürdük. O tende boya da tutmuyor. Esmer teninde, allık yara gibi duruyor. Şap-tan şeker olmadı.

Ama Ali'den bal gibi, şurup gibi bir kadın çıktı. Oyun başladı. Ali Şen'de bir cilve, bir sevimlilik. Üstelik sufleye ge-

rek kalmadan teklemekten...

Oyun sonu kucağıma oturdu. Şakalaşmış, sarılmıştık. O gün de Ali kurtarmıştı bizi.

Ali Şen, Cemil ve Ali Obakan.

Üç rahmetli. Üç gündür beraberler. Onları bugün sevgiyle, özlemle andım.

Tuncay Sergen
TAC'70

Veda...

Size kısaca annemden bahsedeyim.

Anneme 18 yıldır, her sabah her akşam ben bakardım. Elini, yanaklarını öpmeden, temizliğini yapıp, yedirmeden, gönlünü almadan işe gitmezdim.

Son yıllarda geceyi gündüzü farkedemez olmuştu. Gör-müyordu. Ona hikayeler, şiirler okur, eski günleri anlatır, avuturdum. Bayramları, yılbaşlarını da onunla kutlardık. Yalnız bırakmazdım. bir yere gitmezdim. Çoğu arkadaşım onu annesi gibi görür, ziyarete gelirdi. Onları da oğulları gibi severdi.

Pembenin 20 tonunu bilen, ve müthiş türkçesi olan çok güzel bir kadındı.

Felç geçirdiğinden yürüyemezdi, gözü görmezdi. Ama hiç kendini acındırmazdı. Asıldı. Sonuna kadar dimdik durdu.

Kimseye sızlanmadı. yarasız beresiz, sancısız tertemiz uçtu gitti.

Gözü ayağı bendim. Onun bir günü, benimle olduğu dakikalar kadardı. Hayata benimle çengel atmıştı. onu anlardım. Beni de en iyi anlayan oydu.

Akşam iş çıkışında arardım :

- Anne çıktım geliyorum, gelirken birşey getireyim mi ?
- Aman çabuk gel, kuşun kanadında gel. Yalnız seni isterim, derdi.
- Bakıcısı,
- Kim geldi anne bil bakayım, diye sorduğunda,
- Babam geldi, derdi.

Gittiğimde canlanır, yatağından kalkmaya çabalar. Kalkamazdı. o benim, anam, arkadaşım, sırdaşım, dert ortağım, çocuğumdu.

Son gününde , elimle sütlaç yedirdim. İlaçlarını verdim. koltuğuna oturttum. Öptüm ayrıldım.

Bakıcı bir saat sonra aradı. Ağlayarak yalvarıyordu :

- Ne olur Tuncay Bey çabuk gelin !!!! annem nefes almıyor, ne olur acele gelin !!

Annemi son gördüğümde, güzel bir habere tebessüm eder gibi, ferah bir gülümseme vardı yüzünde.

Sarıldım öptüm.
Hala sıcaktı.

Oğul Tuncay'ın annesine seslenişi:

***Biliyordum,
birgün buralardan gidecektin,
ışıklı bir günde, ışığa hasret,
yüzünde buruk bir tebessüm,
ne yapalım hayat bu,
yaşamak biraz böyle diyecektin.
içinde hür maviliklerin özlemi,
odanı, duvarda resmi, bej kumaşta çiçekleri
ve mahzun bırakıp göklerle başbaşa beni,
biliyordum,
birgün buralardan gidecektin.***

Ata Tanrıverdi
TAC' 54

Mr. ve Mrs. Woolworth'lar

Biz letter'in 2013/3 sayısında 1945 TAC mezunu Turhan Uygur Ağabeyimizle yapılan bir söyleşiyi okudum. Yazıda Turhan Ağabey okuldaki binalara verilen isimler arasında Mr. Woolworth adının küçük ve önemsiz bir binaya verilmesine üzüldüğünü ifade etmiş. Yazıyı okuduktan sonra hemen Turhan Ağabey'i telefonla aradım ve üzüntüsünü paylaştığımı söyledim.

Mr. William Sage Woolworth, Jr.'ın Tarsus Amerikan Koleji'nin küçük bir azınlık okulundan Türkiye çapında örnek bir okul olarak gelişmesine büyük katkıları olmuştur. Mr. Woolworth 1928 yılından 1949 yılına kadar tam 21 yıl okulumuzun müdürlüğünü yapmış, kişiliğiyle bizlere mükemmel bir örnek olmuştur.

Türkçe'yi en az bizler kadar iyi ko-

nuşur, okur ve yazardı. Hatta Türkçe şiirleri bile vardı. Türkiye ve Atatürk hayranıydı. Tarsus'tan ayrıldıktan sonra İstanbul'a yerleşmiş, Üsküdar Amerikan Koleji, Redhouse Yayınevi ve Board'da değişik görevlerde bulunmuş, emekli olana kadar bütün hayatını Türk eğitimine adamıştır.

Bizim kuşağın Mr. Woolworth'la ilgili sayısız anıları vardır. Beni en fazla etkileyen olay ise, Cumartesi ve Pazartesi günleri Stickler Hall'ün mütalaa salonunda Türk Bayrağı altında söylediğimiz İstiklal Marşımızı Mr. Woolworth'ün idare etmesiydi. Bir Amerikalı'nın Türk Milli Marşını bu kadar doğru idare etmesi, kendisini ne kadar bizlerden biri sayması demek değil midir?

Karısı Mrs. Pauline Woolworth bizlere her zaman bir anne şefkatiyle davranmış, İngilizceyi ondan bir

oyun oynarcasına öğrenmiş ve sevmiştik. Kocasına bütün hayatı boyunca tüm varlığıyla destek olmuştur. Mr. ve Mrs. Woolworth'lar okul dışında da Tarsus halkı tarafından aynı sevgi ve saygıyı görmüşlerdir.

Woolworth'ları doğru anlamak için 1947 TAC mezunu Cevdet Naci Güllalp Ağabeyin "TAC'LI YILLAR" adlı kitabını okumanızı öneririm. Cevdet Ağabey kitabında Mr. Woolworth'u "Bir Eğitim Şövalyesi" olarak tanımlamış, okulda müdürlük yaptığı yıllarda mezun sayısını 3 kişiden 24 kişiye çıkardığını yazmıştır. Bugünkü okul yönetiminin, yeni yapılan güzel ve büyük bir binaya onların isimlerini vermesi, Woolworth'ların hak ettiği bir vefa borcu, kadirbilirlik olacağı kanısındayım.

YENİ KAMPÜS AÇILIŞI

21 Eylül 2013 Cumartesi TAC tarihinin en önemli günlerinden birisidir; 125. yılımızda okulumuz heyecan verici bir kampüse daha kavuştu.

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

Stickler'in pencerelerinden seyrettiğimiz yolun hemen karşısında bir çırcır fabrikası vardı. Kozacıoğlu ailesine ait olan bu eski yapı ve arazi si yıllar önce büyüklerimizin ve SEV yöneticilerinin büyük gayreti ile satın alınmıştı. Böylece okulumuz için belki de bir daha hiç gerçekleşemeyecek bir genişleme fırsatı doğmuştu.

İhtiyaçlar belirlendi, SEV tarafından mezun mimarlardan oluşan bir heyetin öncülüğünde teklifler alındı ve ödül alan bir projeye önce büyük bir ilköğretim okulu yapılması planlandı. Ancak daha sonra; TAC'nin ihtiyaçları yeniden değerlendirildi ve yatılılığın geliştirilmesi amacıyla yeni

yatakhane ve diğer ihtiyaçların eklenmesiyle sadece ilköğretim okulu değil diğer ihtiyaçların da eklenmesiyle mevcut projede karar kılındı.

Dün heyecan ve coşkuyla açılışı yapılan prjojede: 600 kişilik bir auditorium, spor salonu, yemekhane, 144 kişilik yatakhane ve ilkokul binası yer alıyor. İlkokul binası ve yatakhane tamamlandı, spor salonu ve auditorium ise birkaç ay sonra hazır olacak.

Açılış töreni saat 15:00 de başladı. Tarsus protokolü oradaydı. Aynı gün yapılan SEV yönetim kurulu ve birçok SEV mütevelli si oradaydı. Biz de Mezunlar Derneği yönetim kurulu toplantımızı aynı gün yaparak uzaktan gelen yöneticilerimizin de katılabilmesini amaçlamıştık ve dolayısıyla kalabalık bir mezun grubu ile bu tarihi güne tanıklık ettik.

İstiklal marşının ardından çok güzel konuşmalar yapıldı. Sırasıyla okul müdürü Charles Hanna, SEV yönetim kurulu başkanı Ceyda Aydede, SEV mütevelli heyeti başkanı İlter Turan, Mersin Milletvekili Vahap Seçer ve Tarsus Kaymakamı Hasan Göç güzel sözler söylediler. Törenin son konuşmalarını biri ilkokul öğrencisi, diğeri yatılı öğrencimiz olan kız kardeşlerimiz yaptılar. İlkokul 2. sınıf öğrencimizin Su Özkul'un İngilizce konuşması ve yatılı kardeşimiz **Ezgi Gül Adanır*****'ın TAC'yi yuvası olarak tanımlayan konuşması, güler yüzü ve enerjisi hepimizi etkiledi.

Kurdeleler kesildi ve hep beraber yeni binalar gezildi. Önce ilkokul binasını gezdik. Hangisini anlatayım; teknolojinin tüm imkanlarını kullanan sınıflar, akıllı tahtalar, renklerin

ve mimarının uyumu, güzelliği, tuvaletler, aydınlık ve tam klimatize ortam, bizleri gezdiren öğretmenlerin gülen yüzleri ile bambaşka bir atmosferdeydik.

Ardından yatakhaneleri gezdik. Zemin kat ve üzerindeki 2 kattan oluşan yatakhaneler kızlar ve erkekler olmak üzere simetrik 2 bloktan oluşuyor. Zemin katta öğrencilerin zaman geçirecekleri lounge'lar bulunuyor. Odalar üçer kişilik ve modern yataklar, dolaplarla öğrencilerin hem

bir arada olmaları hem de istediklerinde özel alanlarının olması sağlanmış. Koridorlar çok geniş (mezunlarla gezerken bu koridorlarda japon kale

maç hayalleri kurduk ama öğrenciler duymasın!)

Öğrencilerin kendi çamaşırlarını yıkayıp, kurutup ütüleyecekleri modern makinelerle donatılmış çamaşırhaneleri var. Merkezi ısıtma ve soğutma sistemini görünce bizlerin zamanındaki yatakhane şartlarını tebessümle hatırladık.

Kapılar farklı renklerde ve renklerin uyumu müthiş. Tuvaletler, banyolar en iyi oteller düzeyinde, hem kaliteli hem de çok zevkli döşenmiş; helal olsun...

Henüz inşaatın son aşamalarının yapılmakta olduğu auditorium ve yemekhane bölümü bir paravanla bö-

lünmüş ve tamamlanan kısım yemyeşil çimenlerle kaplanmış. Tüm bahçe tamamlandığında mevcut kampüsümüzün ortasındaki yeşilliğin bir benzeri de yeni kampüste olacak. Böylece Stickler hem kuzeyden hem de güneyden yeşilliklerle çevrelenmiş olacak.

Bina inşaatı sürerken yapıyı biraz fazla modern buluyordum açıkçası. Ama şimdi her geçen gün içim daha da ısınıyor. Çünkü öğrendim ki, binayı çevreleyen ve her biri 600 kiloluk kocaman taş (sanıyorum taş) bloklar zaman içinde doğal olarak değişim geçirecek ve doğal bir eskitmeyle yabıbaşındaki Sadık Paşa Konağı gibi görünümüne kavuşacak.

Kısa bir süre olmasına rağmen şimdiden bu değişim başlamış bile.

İlkokul binasının bahçesinde korunan turuncu ağaçlarına bayıldım; kapıdan girince 'Tarsus'a hoşgeldiniz' diyor sanki. Sabahın erken saatinde güneşin doğudan henüz yükseldiğindeki yansıması ile fotoğraflarını çekmeyi dört gözle bekliyorum.

Echo odası ve Sadık Paşa Konağı ile önlerindeki büyük taş duvarın bir kısmı korunuyor. Yakın zamanda restore edilecek olan Sadık Paşa Konağı sanırım kütüphane olacak ve yeni kampüse çok yakışacak.

Bu kadar ballandıra ballandıra anlattım yeni kampüsü ama daha bitmedi; dün eminim kimse ne gördü, ne de duydu ama yeni kampüsün en değerli bölümü bence binanın arkasında. Bina ve dış duvar arasında boylu boyunca uzanan dar bir tartan pist mevcut. Sağolsun inşaat ve proje ekibi okulumuzun bu yöndeki ihtiyacının dile getirilmesini dikkate alarak

bu bölgeye, arsayı çepeçevre dolanan bir pist olmasa da birkaç kulvarlı bir koşu pisti yaptılar. Spor hocalarımız bu alanı en iyi şekilde değerlendireceklerdir.

Yatılılar çok şanslı; koridorun bir tarafındaki odalarda kalanlar Stickler'ı ve bahçeyi görecekler, diğer tarafında kalanlar ise eşi çağdaşlığın simgesi tarihi 'saat kulesi'ni, Tarsus'un geleneklerini hala yaşatan 'arasta'yı, Müftü Hanını, Kırkaşık bedestenini, Selçuklular'ın en güzel mimari eserlerinden Ulucami'yi ve yakın zamanda düzenlemesi bitecek olan 'tarihi çarşı'yı görecekler.

Yeni kampüsü gezdikten sonra ilkokul binasının girişindeki resepsiyonda sohbet ettik ve hazırlanan güzel ikramları tattık hep birlikte. Bu arada bardaktan boşanırcasına yağın sonbahar yağmurunun törenin bitimini beklemiş olması hepimizi memnun etti.

Büyük bir yatırım büyük bir hızla

ve büyük bir güzellikle tamamlandı. Teşekkür edecek o kadar çok kişi var ki; yöneticisinden işçisine kadar. Ben en iyisi tek tek saymayayım, zaten çok uzun bir yazı oldu. Özetle; okulumuzu, Tarsus'un eğitim geçmişini, gelenegini kentin standardının çok üzerine çıkartan ve bölgesine ve ülkesine sürekli ve kaliteli hizmet ve değer katan bu eğitim abidesini daha da geliştiren bu önemli yatırımı akıl eden, kaynak yaratan ve gerçekleştiren herkese sonsuz teşekkürler.

Sağlık Eğitim Vakfı maddi fizibilite yapmadan, kar amacı gütmeyen, geri dönüşüm hesaplamadan çok ciddi bir kaynağı bu yatırım için ayırdı ve harcadı. Tüm mezunlar olarak teşekkür ediyoruz. Şimdi bizlere de düşen görev öncelikle yatılılık olmak üzere bu tesisleri öğrencilerle doldurmak için ne gerekiyorsa elbirliği ile yapmak.

Ne güzel bir gündü...

Konuşmama öncelikle TAC'li olmanın vermiş olduğu gururu ardından bugün burada sizlere konuşma yapıyor olmanın verdiği onuru ifade ederek başlamak istiyorum. Geçen sene yapılan temel atma töreninde konuşma yapan Gülşen ablamı izlerken, birgün burada konuşma yapanın ben olduğumu hayal etmiştim. Burası TAC, burada hayal eder ve yaşarsın. Bazen günü geldiğinde mezun olacağıma ve buradaki evimden ayrılacağıma inanmakta güçlük çekiyorum. Mezun olsam dahi TAC ailesinden kopmayacağımı bilmeme rağmen bu okulu ve yatılılığı bir gün bırakma düşüncesi içimde bir burukluk yaratıyor. Yatılılıktaki dostluklarımızı, alışkanlıklarımızı ve yaşantılarımızı bir daha bulamamaktan korkuyorum.

Yatılı bir öğrenci olarak, yatılıların her zaman diğer öğrencilerden bir adım önde olduğunu söylemekten çekinmiyorum. Ne de olsa herkes evine giderken biz okulumuzun büyüklüğü atmosferi ile 24 saat beraberiz. Bu yüzden ki yatılılar TAC'nin gerçek sahibi olarak adlandırılırlar. Daha 14 yaşında ailenin yanından kopup yeni bir aile kurmaktır yatılılık, tek çatı altında farklı şehirden gelmiş, farklı kültürdeki onlarca kişi ile kardeş olabilmektir yatılılık ve yatılılık kendi ayakları üzerinde durabilmeyi, sorumluluk alabilmeyi, geleceğe umutla bakabilmeyi ve en güzeli de paylaşmayı öğrenmektir.

Buraya geldiğim ilk günlerimi düşünüyorum da hüznlerimi de sevinçlerimi de yatılı ablalarım ve yatılı öğretmenlerimle paylaştım, derslerimde zorlandığımda bir büyüğüm hep yardım eder, yol gösterirdi bana ve bizlerde öyle yaptık büyüdükçe ve bizden sonraki nesillere de öyle yapacaklar buna yürekten inanıyorum çünkü yatılılık bunu gerektirir; sevgiyi, saygıyı, öğretmeyi ve paylaşmayı.

Bugün yeni yatakanemize geçecek

olmanın mutluluğunun yanı sıra eski yatakanemizi bırakıyor olmanın burukluğu da içimizde. Aslında yatakhane demek basit kaçıyor çünkü orası bizim yuvamız. Bugün açılışını yaptığımız yatakanemizin temellerinin atıldığı gün de buradaydım ve kendi kendime sormuştum, acaba mevcut yatakhanelerimizden ne farkı olabilir diye; sorunun cevabını bugün alıyorum. Yatılı öğretmenlerimiz bizlere geçen sene yeni yatakhanelerde nelerin olmasını istediğimizi sormuşlardı açıkcası isteklerimizin bu denli gerçekleşebileceğine inanmazdım. Bizim isteklerimizin yanı sıra mükemmeliyetçilikle bizim için en iyisini düşünmüşler. Her odada bulunan

mini buzdolapları bu yeniliklerden sadece bir tanesi. hayaldir diye düşünüyordum, birçoğunun gerçekleşeceğine imkan bile vermezdim fakat bugün hayallerin gerçek olduğunu görebiliyorum. Özveriyle çalışılmış kısa zamanda çok işler başarılmış, emeklerinizin karşılığını boşa çıkarmayacağız, yatılı ailesine yeni yeni başarılar kazanacağız.

Ben TAC'ye öyle bir zamanda gelmişim ki hem eski yatakanemizi hem de yeni yatakanemizi görme şansına ulaştım ve diğer bir şansım da yeni yatakanemize tamda derslerin yoğunlaştığı bir dönemde geçiyor olmamdır, çünkü yatılı öğrenciler akademik, sosyal ve sportif başarıların sembolüdür ve bunun içindir ki okulun her etkinliğinde her başarısında mutlaka en az bir yatılı öğrenci bulunmaktadır. 3 senedir yaşadığım, yuvam olarak tanımladığım bir yeri bırakmak o kadar da kolay olmayacak, yaşantılar var, anılar var, alışkanlıklar var; bir yandan da yeni yatakanenin konforlu odaları ve sunduğu hizmetler var.

Bizler yeni yatakanemize taşınırken eski yatakanemizdeki kardeşliği, aile sıcaklığını, huzuru ve şen kahkahalarımızda taşıyacağız.

Şundan eminim ki bugün burada bu duyguları yaşayan sadece ben değilim, öyle ya biz bir aileyiz. ben tüm kardeşlerimin ablalarımın ve kocaman yatılı ailemizin de duygularını benden yola çıkarak dile getirmeye çalıştım. Sadece bize ve yeni yatakhane yaptığınız için değil aynı zamanda bizlerin de fikir ve isteklerini buraya yansıttığınız için siz değerli Sağlık ve Eğitim Vakfı yöneticilerine, Tarsus Amerikan Koleji'nin saygıdeğer idarecilerine ve her zaman yanımızda olan yatılı öğretmenlerimize sonsuz teşekkür ederim.

Tekrar hoş geldiniz.

TAC'2014

Erdem Göç
TAC '83

TAC'nin okul girişinde 12 sınıfların okula girişini beklerken ,acaba lise son sınıflar bu sene okul'a nasıl değişik bir giriş yapacaklar diye merak ediyorduk. Öğrenciler kapalı spor salonunun batı kısmındaki tören alanında türbünlerde yerlerini almışlardı. İdareciler, öğretmen ve bir kısım mezunlarımız ve veliler de tören alanında oturuyorlardı.

12. sınıflar üzerlerinde 14 yazan

tişörtleri ile okulun tarihi giriş kapısında toplandılar ve marşlar eşliğinde içeri girdiler. Stickle'e önüne geldiklerinde meşaleler yakıldı ve tezahüratlarla beraber toplantı alanına geldiler. Tören alanının ortasında toplandılar ve coşkulu şekilde tezahüratlarına devam ettiler. Bir süre sonra tribünlerden diğer öğrencilerde abi ve ablalarına destek olmak için indiler ve daha büyük bir gurupla söylenen T.A.C marşları hepimizi çok etkiledi, duygulandırdı.

Saygı duruşu ve İstiklal marşından sonra, okul direktörü Mr. Hanna, okul müdürü Tekin Bey, SEV eğitim direktörü Mr. Shepard konuşma yaptılar.

Daha sonra 12 sınıftan Ayça ,Şafak ve Öğrenci Birliği Başkanı Burak Bedük konuşmalarını yaptılar. Okula yeni gelen öğretmenler Tekin bey tarafından tanıtıldı. 12. sınıf temsilcileri hazırlanmış olan çelengi Atatürk büstüne götürdüler. Daha sonra öğrenciler öğretmenleri ile beraber sınıflara doğru yöneldiler.

2013- 2014 eğitim ve öğretim yılının TAC için, Tarsus SEV için ve SEV bünyesindeki diğer okullar için ve Türkiye Cumhuriyeti (T.C.)'deki,Atatürk'ün izindeki bütün çağdaş eğitim öğretim kurumları için hayırlı, uğurlu ve başarılı olmasını diliyorum.

'75 MEZUNLARI BULUŞMASI

Tarih: 02.07.2013

Yer: Özgür Şefin, Suadiye'de açtığı yeni lokanta.

Fotoğraf (Soldan sağa): Prof. Lütfi Öveçoğlu, Salim Erdem, Engin Akış, Mehmet Kocabaşa, Fatih Görman, Haldun Çatıkkaş, Necati Güler, Kubilay Keçelioğlu, Levent Onur, Mustafa Metin, Serdar Akçalı, Hakan Mutlutürk ve Ertuğrul Tırak.

Günün önemi Mustafa Metin'in Bossa'dan ayrılıp artık Çimsa İstanbul'da çalışmaya başlaması ve birinci Salı ekibinin artık bir kişi daha fazla toplanacak olmasıydı. Tabi Hakan Mutlutürk'ün olduğu her yerde olduğu gibi yine bol kahkaha, yine bol gırgır ve yine iz bırakan güzel bir birinci Salı toplantısı...

93 DÖNEMİ - 20.YIL

Dr. ATIL AKTAŞ
TAC'93

Dile kolay, mezun olalı tam 20 yıl olmuş. Çok karmaşık duygularla ve özlemle, 20. yılımızı kutlamak üzere sevgili eşim ve kızım ile okulumuzun yolunu tuttum. TAC'miz gene bütün muhteşemliği ve ihtişamı ile bizleri karşıladı.

Bilemiyorum okula adım atınca içim garip bir mutluluk ve huzur kaplıyor. Sanki buranın ayrı bir büyüğü var. Bu duygularımda sanırım geçirilmiş mutlu anların büyük payı var. Bu sefer ki mutluluk, dönem arkadaşlarımı görünce büyük bir coşkuyla da dönüştü. En güzel tarafı sanki yıllardır hiç ayrılmamışız gibi kaldığımız yerden devam etmemiz. Bence gerçek dostluklar böyle oluyor. Hayatını ve karakterini şekillendirdiğin yaşları beraber geçirdiğin yılların dostlukları, ömür boyu baki oluyor.

Emrah Adaloğlu dostumuzun büyük gayretleriyle hazırladığı ve herkesin büyük beğenisini kazanan t-shirt'lerimizle toplu fotoğraf çekiminden sonra sertifikalarımızı aldık.

Bizim dönemin yıllardır içinde kalan yıllığımız olmaması duygusunu da, Ulaş başkanımızın anonsu ve Zey-

nep Özbil'in güzel sürprizi ile yendik. Gerçekten hazırladığı slayt show'u kah gülererek, kah gözümüzden birkaç damla yaş gelerek, büyük bir mutlulukla izledik. Zeynep Özbil'e dönemim adına bir kez daha teşekkürlerimi ve şükranlarımı sunuyorum.

Daha sonra Homecoming'de tecrübeli ekibin yol göstermesi ile masalarımıza kurulduk ve sanki 1993'deki son okul yemeğimize, kaldığımız

leri muhteşem konserle, ECHO 93 günlerindeki formlarından bir şey kaybetmediklerini hepimize gösterdiler.

Çok keyifli geçen anların ardından, her güzel şey gibi HOME COMING 2013'de çabucak bitti. Eşimle ve kızım ile yıllarımı verdiğim canım okulumu terk ederken, bir yandan yıllardır görmediğim kardeşlerimi görmenin verdiği mutlulukla yüzümde garip bir tebessüm ve bir yandan da onlardan yeniden ayrılmanın verdiği hüznle burukluk vardı. Sanki Stickler kulaklarına fısıldıyordu; Bakakalırım giden mezunların ardından, atamam kendimi denize dünya güzel, serde erkeklik var ağlayamam...

Homecoming'de emeği geçen herkese; bizi mükemmel bir şekilde ağırlayan TAC Mezunlar Derneğimize, Homecoming'e gelen veya gelemese de kalbinin bizle olduğuna can-ı gönülden inandığım dönem arkadaşlarıma ve bizi biz yapan sevgili okulumuz TAC'mize TAC 93 adına sonsuz şükranlarımızı ve teşekkürlerimizi sunuyoruz...

Gizem Ovat (Gilik)
TAC'2003

TAC 2013 10. YIL KUTLAMASI

TAC 2003 dönemi olarak bu yılki homecoming'de 10.yılımızı kutladık. Mezuniyetin 10. yılı belki de en özel mezuniyet yıldönümlerinden bir tanesi. Çünkü ne öğrencisiniz, ne CEO, ne de çocuk sahibi... Yani hazır hayat hala yeterince ciddi değilken bir de bazı arkadaşlarımızla birbirimizi görmeyeli yıllar olmaya başlamışken keyfi çıkarılacak bir buluşma.

Sabah saatlerinden öğlene kadar okula giren her TAC'03'lünün yüzünde engel olamadığı kocaman gülümsemeler, sorular, cevaplar, kutlamalar, kucaklaşmalar... Öğle saatlerinden itibaren özlenen lezzetlerle kavuşma...

Gece geç saatlere kadar muhabbet edecek dostlar bitmemiş, enerji asla

düşmemişti. Tabii ki en az iki TAC'li ne zaman bir araya gelse olduğu gibi, bir sürü anı anlatılıyor ve ilk kez duyuyormuşuz gibi kahkahalarda gülüyorduk. Yani özetle dönemden yaklaşık 80 kişiyle yeniden bir araya gelerek, tıpkı lisedeki gibi sesimizi, kahkahamızı kontrol etmeden, bağıra çağıra marşlar söyleyerek, hiç düşünmeden yiyip içerek eşsiz bir gün geçirdik.

Eminim hepimiz gece okuldan ayrılırken ne kadar şanslı olduğumuzu düşündük çünkü evimize tekrar geleceğiz. Burası her zaman en keyifli yılların geçirildiği ve aradan ne kadar zaman geçerse geçsin geri döndüğümüzde aynı zamanda o yıllara da döndüğümüz evimiz...

Erdoğan Kaynak
TAC '63

TAC'63 KATA'YLA DAHA BİR EFSANE

Mazhar (MFÖ) Bodrum Bodrum diyerek Bodrum'un büyüleyici atmosferini yansıtmış şarkısında.

TAC'63 dönemim de Katamız Kata-mız diyerek 8 Eylül Pazar günü sevgili arkadaşımız Erkan Dülgeroğlu'nun davetine icabet ederek Bodrum Turgutreis'te buluştuk. Katamız, 18 Mayıs Homecoming'e gelememişti gördüğü tedavi nedeniyle. Kambersiz düşün olmazdı. Katasız da 50. mezuniyet kutlaması olmamıştı. 50. mezuniyet yılı kutlamamızı mutlaka Katamızın da aramızda olduğu bir etkinlikte kutlamalıydık. Katamız bu etkinlik için 8 Eylül tarihini uygun görmüş, tüm dönem arkadaşlarını Turgutreis'teki narenciye bahçesine çağırıyordu PAYLAŞ sloganı ile. Paylaş sloganının gerisinde, dostça paylaşma vardı, dostluk, arkadaşlık vardı, kaynaşma çağrısı vardı. Katamızın dönem arkadaşları için hazırladığı Bodrum mandalina bahçesi, TAC'63'ün buluşma yeri, Kabesi olarak özel hazırlanmıştı. Her arkadaşına bahçesinde bir ağaç tahsis ederek, her yıl buraya topluca gelip kaynaşmamızı, dostluklarımızı pekiştirmemizi istemişti.

İstanbul, Ankara, Adana, Mersin, Marmaris, İzmir kısacası Türkiye'nin dört bir tarafından birer birer gelen arkadaşları Turgutreis'teki narenciye bahçesinde toplanmaya başladılar.

Önce Otogar trafik ışıklarından sağa sonra ilk sokaktan sola dön, ile-

ride karşına çıkacak kırmızı boyalı direktten sağa sap, karşılıklı ağaçların oluşturduğu dar tünelden ilerle, ilerle ve karşında beyaz boyalı bir ev görünce dur. Telefonlar harıl harıl mekanı tarif ediyor...

Saat 17:00 gibi hemen hemen tüm dönem arkadaşlarım gelin gibi süslenmiş buluşma mekanına ulaşmış, elinde bastonu ile koltuğunda bizleri karşılayan Katamıza kavuşmuştu. Katamızın mutluluğu yüzünden okunuyordu. Tüm dostlarına kavuşmuş olmanın mutluluğu idi bu. Asırlık dostlar güzel bir amaç için gene bir arada idi. TAC'den mezuniyetimizin 50.yılıni kutlamak için. Ama bu kez Katamızı da aramıza alarak. Hepimiz mutluluktan mest olmuştuk. Katamız dostları için tüm hazırlıkları yapmış, virane bahçe evini restore ederek pırıl pırıl bir müze haline getirmiş, içine önceki buluşmalarımızda satın aldığı anı eşyalarla doldurmuş. Dediğim gibi burası sanki TAC'63 döneminin buluşma yeri, Kabesi olarak hazırlanmış.

Müzenin bir ucunda Kayseri evlerindeki gibi duvara temas eden ve minderlerle çepre çevre döşenmiş divan üzerinde toplu resimler çektiren Katamız, bahçeye geçerek yemeklerin servis edileceği mekandaki sandalyesine oturup arkadaşlarına konuşmak istediğini söyleyince etrafını çevirdik.

- Konuşurken ağlamayacağım derken ne kadar duygulandığını, mutlu olduğunu ifade etmek istemişti aslında.

Bizleri yanında görmekten ne kadar mutlu olduğunu söyleyip, her yıl çocuk bu mekanı ziyaret etmemizi, bulaşmamızı arzu ettiğini, kurra ile belirlenecek ağaçlarımızı sulamaya gelmemizi, meyvalarını bizzat toplamamızı söylemesinin ardından

- Gördünüz mü? Ağlamadım, der demez gözlerinden yaşlar dökülmez mi?

O anlar hepimizin beynine kazındı. Katamızla birlikte olmak, ağaçlarımızı sulamak ve meyvasından yemek için bir araya gelecek ve buluşacaktık dönem olarak.

Ağaçlar kura ile sahiplerini buldu.

Herkes kendi ağacını bulup önünde resimler çekti.

Hatıra olarak da ağaç üzerindeki numaranın birini alıp, sakladı.

Barbekülerden etrafa yayılan buram buram Kayseri sucuk kokuları, ızgara köfte ve çöp şişlerin iştah açan kokuları bizleri ziyafet alanındaki sofralara topladı. Diğer bir köşe ise uzun bir masa üzerinde yaprak sarmasından, dolmasların, peynirlerin, yeşilliklerin, böreklerin her türlüüne bizleri bekliyordu.

50. mezuniyet yılı kutlamaları gecenin ilerleyen saatlerine kadar dostluk havasında sürdü gitti. Topluca resimler çekildi. Katamızla birlikte çok hoş ve unutulmaz bir buluşmayı daha geride bıraktık. Sevgili Kat seni çok seviyoruz. TAC'63 seninle daha bir efsane...

Seneye gene bu mekanda buluşma dileklerimle, esenlik diliyorum tüm arkadaşlarıma.

(Soldan sağa):
Mahmut Telli (TAC'57), Songül Telli, Selma ve Muhsin Günaştı (TAC'66)

(Soldan sağa):
Hazım Kantarcı (TAC'63), Gülay Özkaya ve Demir Özkaya (TAC'63)

(Soldan sağa):
Tamer Şahinbaş (TAC'59), Erdoğan Hoca, Demir Özkaya (TAC'63) ve İbrahim Paksoy (TAC'68)

KANADA

Faik Türkmen
TAC '83

Kanada'daki güzel organizasyon için ev sahiplerimiz Elçin, Akif ve tabii ki aslan Evren'e teşekkür etmek istiyorum. Evren'in doğum haberini almamız aklımızda çok yeniyken, dün elinde kocaman bir mısırla ayakta bizi karşılayınca hepimiz BBQ partisine yüzümüzde kocaman bir gülümseme ile başladık. En gençlerimizden Emir'de ilk dakikadan itibaren içecek servisini üstlendi ve kimsenin ayık kalmaması hedefini az daha tutturacaktı.

Cenap abi katılamayacağını bildirince, en kıdemli üye ben mi olacağım stresi biraz binmişti omzuma, birde 2010-2012 mezunlarından katılımı duyunca iyice gerildim ama sağolsun genç arkadaşlar hiç konuyu açmadılar, bende yeni mezun havalara takılıp idare ettim.

En uzaktan (Montreal'den) gelen Emir'i seneye mezuniyetten sonra Toronto'ya gelmeye ikna etmeye çalıştık biraz. Buradaki grup gün geçtikçe büyüyor, daha aramıza hiçbir or-

ganizasyonda katılma şansı olmayan kardeşlerimiz var. Ailece buluşmalarımızda eşler, çocuklar, anne babalar da TAC havasına kaynaşıyorlar. TAC ailesi gerçek anlamda büyüyor.

Başta ev sahiplerimiz olmak üzere yiyecek, içecek ve kendilerini getirerek pazar günümüze neşe katan herkese teşekkür etmek istedim.

Akif TAC Canada Chapter'inin başkanlığını çok güzel şekilde yürütüyor, varolsun sağolsun.

Sevgiler...

Yılmaz AYATA

TALASLILARIN BODRUM / YALIKAVAK YEMEĞİ

1889 tarihinde açılmış olan Talas Amerikan Ortaokulu 1967 senesinde kapatıldı.

1967 senesinde Talas'ta hazırlık okuyan Talas'lıların bir kısmı, eğitimlerine TAC'da devam ettiler.

Bu Talaslılar, herhalde 1975 senesinde, TAClı kardeşleri ile beraber TACdan mezun oldular.

Bu tarihten sonra da TACda muhtemelen çok fazla anılmadı Talas adı.

Talas'lılar hep bir Talas ruhundan bahsederler. TACa gelenler bu ruhu TAC ruhu ile pekiştirir. TACa gelmeyen, Türkiye'nin ve dünyanın dört bir tarafına dağılmış olan Talas'lılar yer

ve zamana bakmadan bu ruhu yaşatırlar.

Talas'tan hiç bir zaman kopmadılar. Talas'lılık neden özeldir Talas'lılar için? Bu, kelimelerle anlatılıp bir kaç sayfaya sığdırılabilecek bir duygu değildir.

TACda, Talas'tan gelen kardeşleri ile beraber okumuş tüm TAClılar, ne yapıp, edip, tercihen Talas'lı kardeşleri ile beraber gidip Talas'ı görmelidir bir ara.

Bugün, Talas'ta sadece bir sene okumuş olup, en küçükleri, 60 yaşına girmiş olan Talas'lılar birbirlerinden hiç kopmadılar. Özellikle de internet

ortamının yarattığı iletişim olanakları sayesinde de adeta küllerinden doğdular ve son derecede keyifli birlikteliklerde, Talas'taki bir kartal yuvasını andıran görkemli taş binalarının sınıflarında, koridorlarında, yatakhanelerinde yaşadıkları coşkuları tekrar tekrar yaşıyorlar.

Talaslılar her sene bir kere Talas'ta buluşuyorlar. Bunun dışında, her sene İstanbul'da, Ankara'da, Bodrum'da ve katılım sağlayabildikleri illerimizde, İzmir, Mersin, Gaziantep,...gibi birliktelikler düzenliyorlar. Senede bir, iki kere de yurt içi ya da yurt dışı geziler yapıyorlar.

Talaslıların haberleşme ortamı internet. Yahoogroups'ta bir adresleri var ve bu grubun da bir moderatörü var. Cem Baysal, nam'ı diğer, YÜCE MOD.

Birliktelik ne olacaksa ve nerede olacaksa, YÜCE MOD bir Talas'lıyı görevlendiriyor ve kendi yakın takibi ile de katılımın katlanmasını ve birlikteliğin başarılı olmasını sağlıyor.

Bu birlikteliklere katılan en büyük Talas'lı 1941 mezunu Hadi Abi. En küçük ise 1967 Talas Hazırlık sınıfı çıkışlı Ali Erdilek.

Ali Erdilek kardeşimiz Bodrum'da yerleşik. Bu sene ki Bodrum yemeği-

ni düzenleme görevini YÜCE MOD Ali'ye verdi ve Ali'de bu görevi hakkı ile yerine getirdi.

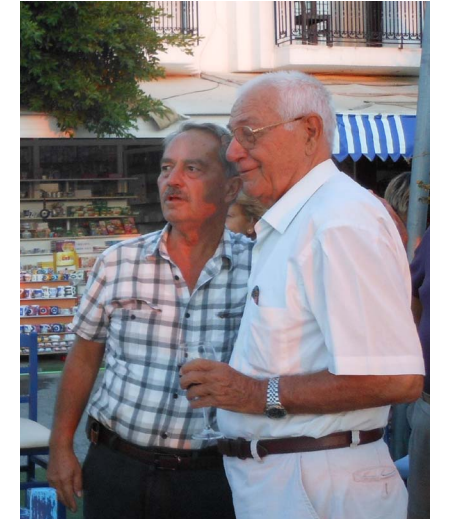
Yemek Bodrum Yalıkavak'ta, Balıkçı barınağı arkasındaki meydanda Keyf lokantasında idi. Güneş battı, ay doğdu, yemekler, içkiler harikaydı, Hepsi bahaneydi!

30 tane Talaslı o gece, orada, gene Talas'ın duvarlarını çınlattılar. O gece orada bulunamayan Talaslı kardeşleri, dünyanın her yerinden, telefonla katıldılar bu birlikteliğe. Yıllar boyu aramızdan ayrılmış olan kardeşlerimiz, kardeşlik çemberimize dahil edilmiş yerli ve yabancı öğretmenle-

rimiz anıldılar. Bombalakiler çekildi. Bütün bu coşku yaşanırken de orada bulunan bir o kadar eş, evlat ve torun bu harika birlikteliği kah kahkahalarla, kah göz yaşlarıyla izlediler.

Bizi biz yapan hocalarımızdan Mr. McCain de eşiyle onurlandırdı yemeğimizi.

Talas'lılar bu harika gecenin sonunda, birlikteliklerini hiç olmazsa 2050 yılına kadar sürdürmek konusundaki genel mutabakatlarını yineleyip, bir sonraki birlikteliğe kadar vedalaşıp dağıldılar.

Doğan Gözde Özgödek
TAC '86

1939 yılına ait bir TAC diplomasına dokunmak ister misiniz?

Ya da 1929 yılına ait ve TAC'lilerin gururla poz verdiği fotoğrafları görmek ister misiniz? 1947 yılına ait bir TAC yıllığına bir göz atmaya ne dersiniz? Artık kullanılmayan, ancak geçmişte üzerinde nice derslerin işlendiği, TAC'nin görev duygusu yüksek hocaları ile haşarı öğrencilerinin aynı ortamda çalıştıkları TAC sıralarında, yeniden o günleri hissetmek isteyeniniz var mı?

Mesela TAC Mezunlar Derneği yayın organı Bizletter'in geçmişten günümüze sayı sayı gelişimini görmek, bir zamanlar TAC ve Dernek gündeminde nelerin olduğunu yeniden gözden geçirmek ister misiniz?

Cevabınız evet ise, buyurun TAC Müzesine .

TAC Mezunlar Derneği, hem sanal ortamda, hem de yeni Dernek ofisi içinde TAC anılarını "ete kemiğe бүрүндүрмөк" için TAC Anı Evi'ni yaşama geçiriyor. Okulumuzun Misak-i Milli kampüsü içinde yer alan Dernek binası , TAC Anı evine de evsahipliği yapacak.

Elimizde güzel anılar var. Fotoğraflar, diplomalar, plaketler, kitaplar,yıllıklar, sıralar, gazete kupürleri vs. 1920'lerden 2000'lere uzanan bir zaman dilimini yeniden anımsayacağımız, dileyenlerin üzerinde çalışmalar yapmak için kaynak olarak kullanabileceği malzemeleri de içeren bir "Anı Evi.", TAC Mezunlar Derneği tarafından hazırlanıyor.

Ayrıca TAC'ye hizmeti geçmiş nice

isim ile yapılan sohbetlerin videolarını da hazırlıyoruz. Bu işe Haydar Göfer hocamız ile başladık ve diğer değerli isimlerle devam edeceğiz.

Dernek profesyonel ekibimize bu konuda Nihat Taner(68) , Rıfat Kıral(78) ve bendeniz Doğan Gözde Özgödek'ten oluşan bir TAC gönüllüsü ekibi destek olmaya çalışıyoruz.

Elbette hiçbirimiz, bu tür bir çalışma nasıl yapılır, bunun uzmanı değiliz ya da daha önce böyle bir deneyimi yaşamışlığımız da yok. Ancak tarihe saygımız ve geleceğin geçmişsiz kurulamayacağına olan inancımız nedeniyle, bu işi TAC Mezunlar Derneği'nin verdiği bu görevi yerine getirmeye çalışıyoruz. Tam bir amatör çalışma, ancak ruhu ve amacı olan bir çalışma.

O nedenle bu konuda fikri olan, deneyimi olan genç ya da kıdemli tüm mezunlarımızın katkısı başımız üzerine.

Ayrıca, elbette, her mezunumuzun, hocamızın, idari görevlilerimizin elindeki tüm değerli belgelere ve diğer malzemelere TAC Mezunlar Derneği Anı Evinde yer var. Evinizde, kütüphanenizde bulunan bu tür belge ve malzemeleri TAC Mezunlar Derneğine vermenizi diliyoruz. Bunların aslını vermek istemezseniz, birer fotoğrafı ve bu anının hikayesini de paylaşan küçük bir bilgi notuna da elbette hayır demeyiz. TAC envanterine girmekle, bu dünya durdukça ölümsüzleşecek anınızı, gelin paylaşalım.

Öncelikle sanal bir TAC Müzesini yaşama geçirmeye başlayacağız. Dernek binasında bulunan TAC Anı Evi içinde yer alacak görsellerin ve malzemelerin tamamını zaman içinde bu sanal müzede sizlerin ziyaretine sunmak istiyoruz. Görsellerimiz büyük ölçüde hazır.

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı haftasında da, TAC Anı Evi'nin fizik dünyada da asıl açılışını yapmak istiyoruz. O günün coşkısına, TAC olarak, Cumhuriyet'in aydınlık evlatlarını yetiştiren bu değerli eğitim yuvası olarak bu yönden de katkı yapma ümidindeyiz.

Okul Yönetimleri, mezun ve öğrenciler değişse de, zaman aksa da bazı şeylerin ne kadar da güçlü bir temele sahip olduğunu, bu çalışmada bir kere daha göreceğiz.

Bu arada , şu an Stickler binası içinde bulunan ve dönem fotoğraflarını sergileyen "Duvar" da işlevine aynı şekilde devam edecek.Okula geldiğinize, hem Misak-i Milli Kampüsü içindeki TAC Anı Evi'ni, hem de Stickler'da ki Duvar'ı ziyaret etmenizde yarar vardır.

Allah'ın yardımı ve sizlerin desteği ile atacağımız bu küçük adımların, büyük ve anlamlı bir esere dönüşmesini diliyoruz.

Saygı ve sevgilerimle

TAC Tarih ve Müze Çalışma Grubu adına.

OSTLUKLAR KİMEYEN ESKİMEYEN DOSTLUKLAR

Faruk BOZBEY
TAO '61 - TAC '64

Geçtiğimiz aylarda sevgili arkadaşımız Aydan Bulutgil (TAO '61 - TAC '64) arkadaşımızın yakışıklı oğlu Mehmet ile güzel gelin Esra 'nın düğün töreni vardı.

Fenerbahçe'de , nostaljik ve doğal bir mekan olan Dalyan Kulüp 'te gerçekleşen düğün, 1957 'den bu yana, 56 yıllık Talas ve Tarsus Amerikan Koleji sınıf arkadaşlarımızın buluşmalarına ve sevgili eşleri ile beraber "muhabbetli " saatler geçirmelerine vesile oldu.

Eskimeyen birer dost olan arkadaşlarımızı orada sağlıklı ve mutlu bir tablo yaratması hepimizin neşesini arttırdı.Gelemeyenlerin de kulaklarının "çınlatıldığı " bu güzel geceyi " eskimeyen dostlar " olarak tüm TAO ve TAC camiası ile de paylaşmak istedik.

Hatta,bunun bir yansıması olarak, " Klasik Türk Müziği Korosu" tertibindeki bu fotoğrafı da sizlere ulaştırarak, dostluklarımızı sonsuzlaştırmayı amaçladık..

Umarım bu güzel ve eskimeyen dostluklar tüm mezunlarımız arasında da uzun yıllar aynı "muhabbet " ve sevgi ile devam eder..

Sevgilerimle ...

Soğman Sakarya
TAC ‘ 64

Gayserli Nine...

Pazar akşamı bir resortta davetteydik.. Masada oturan bayanlardan birisi bizim Toronto’daki

haftada bir gün bir saat suren Ermeni programının sunucusu idi.. Ben ara sıra utanarak (ben oldum olası bayanlarla pek sohbet edemem) laf vuruyorum ki, acaba bizim Gayseriyen ilgili bir program/dokümanter falan becerebilir miyiz diye.. Bu arada kendisini ilk defa tanıdığım bir erkek

gülerek belirli bir süre sonra bana “Beyefendi, tekrar merhaba, sözlerinizden anladığım kadarıyla biz hemşeriyiz”dedi.. Tabii ben tv’yi falan unuttum adamı kurcalamaya başladım, oda anlattı....

“Benim anam Gayseri doğumlu ben değil...Anam bugün 101 (yüzbir) yaşında hiçbir problemi yok, sağlığı yerinde, zamanının büyük bir bölümünü evde örgü örerek geçirir.. Gözlük kullanmaz, hiç de kullanmadı, gaztesini kitabını da gözlüksüz okur... Gayserden ayrılıp İstanbul’a göçtüklerinde anam 10 yas civarındaymış... Sonraları hayat şartları onları yaşama Beyrut’ta devam ettirmiş... Bende orada doğmusum... 30 seneyi geçti Toronto’dayız... 2012 senesinde anamın arzusunu yerine getirmek için, atlardım uçağa ver elini Gayseri.. Türkçe de konuştuğum için bir problemim olmadı.. Anamın direktifleri karşısında doluştım, gezdim, resimler çektim... Bunlar kolay oldu... Esas mesele kendisine getirmemi istediği 2 ürünü ki, ben 2sinide pek bilen birisi değilim... Birisi GILABORU diğeri de İĞDE.... Her ikisini de buldum koca bir kavanoz gilaboru ve koca bir torba iğdeyle döndüm geldim, anama 100’cu yıl hediyesi olarak ikram ettim...” Vedalaşacağımız zaman bu defa ben kalktım adama sarıldım “Anana saygı ve hürmetlerimi sun, ayağıma çağırılmış gibi olmazsa, bir gün buyurun gelin, yoksa ben gelip bir ananın elini öpmek isterim” dedim ayrıldık...

Yolda hanıma dedim ki, ‘Göreceksin (görebilirsek?) bizim Gayserili halam, ilerde Kanada’nın en yaşlısı olarak rekoru eline geçirecek ve sayesinde Gayseri bir rekora daha ulaşacak....

Cümlenize, sağlıklı bir yaşam dileklerimle...

Yard. Dr Hüseyin Adıbelli
Arkeolog

Tanıdığım yüz Tarsus yüzüm Haydar Gofer

50’lerin, 60’ların hatta 70’lerin gerçek entelektüelleri arasında öğretmenlerin yeri hep başka olmuştur! Valiler, kaymakamlar, belediye reisleri ya da bir şehrin okumuşlar kadrosundan mesela mühendislerin veya doktorların idealist bir öğretmen kadar toplum üzerinde etki bırakmadığı kanaatindeyimdir.

Söz konusu yıllarda Haydar Göfer de Tarsus’un gerçek entelektüellerinden biridir. Zamanın ötesindedir. Özellikle “Kolej”in yabancı kadrosu ile kent arasında köprü görevi görür. Aynı zamanda körpe ideallerin varoluş hali ve zamanıdır... Çünkü o Tarsus’la sarmaş dolaş olmuş bir gurbet adamıdır: 1948’deki bu geliş, bir daha hiç dönmemek üzere yapılan sefer olmuştur. Bundan sonrası yaşadığı yere vakfedilmiş bir hayattır. Kutsal bir çaba için gelmenin Tarsus’a bitip tükenmek bilmeyen bir ışık kaynağı olmanın serüvenidir bir yerde. Adı, sıcaklığın, yakınlığın, dahası her daim sürgün veren bir ulu çınarın adı olacaktır.

Bilge adamdır: Çağdaş, samimi ve yürekli bir eğitmenidir. Okul duvarlarının içinde Cumhuriyet devrimlerinin yaman bir neferidir. Dışarıda ise halkın dertlerine omuz veren İstanbul beyefendisi ve müşfik aile babasıdır. Lakin ne düpedüz politik bir kimlik, ne de sivri bir yol gösterici kişiliktir. İyi eğitim almış olmanın, asaletin, tarihin ahenkli uyumundan doğmuş olgun bir karışımdır. En uygun hüznlerden yapılmış şaraptır.

Aslında özgün sentezlerin zeminidir; Doğu’yla Batı’nın, Osmanlıyla Cumhuriyetin, İstanbul’la Tarsus’un, çağdaş bir öğretmenle asrın ivmesini yaşayan bir akademisyenin alem şümül başarısının çift yönlü akışıdır adeta.

Bir asra yaklaşan koca bir hayattır şimdi. Sûret-i kemâline bakmak Tarsus’a geniş açıyla bakmak gibidir. Başından eksik etmediği şapkasıyla hep gülümseyen bir efsane öğretmendir Haydar Göfer. Sadece öğretmen değil üstelik; Yıllarca genç hayatlara yön vermiş, kimi zaman

bir abi, kimi zaman bir baba, kimi zaman da her türlü sorunun paylaşılabilirdiği bir arkadaş olmuştur. İnsanı inşa eden bir idealizm vardır onda. Amerikan Koleji’nin edebiyat hocası, tiyatro ve fotoğraf kulüplerinin sorumlusudur. Ve elbette Şevket Sabancı, Özdemir Sabancı, Muhteşem Ekenler, Mustafa Aysan, İlter Turan, Uygur Kocabaşoğlu, Uluç Gürkan, İstemihan Talay, Mete Akyol, Togay Bayatlı, Cengiz Çandar, Lütfi Suyolcu, Samsa Karamehmet gibi daha pek çok bürokrat, akademisyen, iş adamı, üst düzey yönetici, gazeteci ve yazar yetiştirmiş değerli bir edebiyat hocasıdır.

Haydar Hoca’yı ilk kez, 90’ların başında, rahmetli Güner Baykal vesilesiyle tanıdık. Ama gerçek anlamda ruhunu kitapların içinde, Antik Sahaf’ta keşfettik. Her akşam vaktikerahatından önce gelir, bir saat boyunca adeta hayat dersi verirdi. Günlük ders içeriğinde mecburen bol argolu memleket politikası ve politikacıları olurdu. Bilirdik ki memleket meseleleri ilham kaynağıydı. En derin edebiyat konuları, hayat tecrübeleri sıkıştırırdı araya. Okuduğu rubai ve beytlerin tiryakileriydik artık. Yeri geldiğinde estetikten tutun da Yunan ve Roma tarihine kadar dünya turu atardı. Zaten dükkânda bir hata yapılmaya görsün, Pandora’nın kutusu açılıverirdi.

Umarım bu yazıdan Haydar Hocamın haberi olmaz; biliyorum her cümlede kulağımı çekecek ve örnekleriyle hatalarımı düzeltecektir. Allah sağlıklı ve uzun ömürler versin de her gün kulaklarımızı çeke çeke ellerini öpelim. Büyülü argoların adamının koynunda uyuyan anıları; törpülenen zamanın taneciklerini sürekli gözyaşı gibi döktüğü yerden unutulmadan, yok olmadan toplayalım...

Saygıyla, sevgiyle ve hürmetle Hocam.

Engin Ünsal
TAC'55

EDGAR SATHER ADINDA BİRİ Her müzik parçasının size anlatacağı bir öyküsü vardır.

Sevgin Oktay ve iki kardeşi ile bir yatılı okulda birlikte uzun yıllar geçirdik. Okulumuz Orta Anadolu'da bir kasabadaydı. Kasabayı kuşbakışı kucaklayan bir tepenin üstüne kurulmuş kartal yuvasına benzeyen okul binası çok katlı ve son derece sadeydi Bahçesinden on kilometre uzaktaki ovaya sere serpe yayılmış kenti çok rahat görebiliyorduk. Kasabanın yamacında adına Ali Dağ denen çıplak bir dağ vardı. Biz o okulda okuduğumuz sürede o dağı ağaçlandırmaya ve yamacına her yıl Cumhuriyetin yaşını büyük taşlarla yazmaya sonra da badana ile boyamaya çalışırdık. Cumhuriyetin yaşı o kadar büyük yazılırdı ki onu on kilometre uzakta ki kentten bile görmek mümkündü. Ali Dağ'ı ağaçlandıramadık fakat 1947 yılından 1951 yılına kadar o büyük taşlarla yazıp badanalandığımız Cumhuriyetin yaşı, bir gurur anıtı olarak o ovayı aydınlattı.

Safranbolu'da oturan Sevgin ve kardeşleri ile Karabük'ten trene biner, elimizde koca bavullarla okula öyle giderdik. Sevgin çalışkandı, sporun her dalında başarılı idi ve müziğe çok yatkındı. Okula geldiğinde çok iyi mızıkça çalışıyordu. Sonraki yıllarda piyano çalmayı da öğrendi. Onu , müzik yeteneğinden dolayı, çok kıskanırdım ama asla bir müzik aleti çalmayı beceremedim.

Sevgin ve okul arkadaşlarımızla okulun içinde ve bahçesinde oyunlar oynamayı, etrafta ki kırlarda gezmeyi müthiş seviyorduk ama derslerimize de çok iyi çalışıyorduk. Zaten yapacak başka bir şey yoktu. O okul bize kendine yetmeyi, özgüveni ve takım ruhunu öylesine güçlü vermişti ki mezunlarından hayatta başarılı olmayan kimseyi hatırlamıyorum. Hocalarımız çok iyiydi. Bir kısmı Amerika'dan gelmişti. Ama 1948 yılında gelen birisi o yıllarda o okulda okumuş hepimizin yaşamında yepyeni ufuklar açmış ve hepimizi çok derinden etkilemişti. Adı Edgar Sather idi. O yıllarda 20-22 yaşlarında olmalıydı. Sarışın, mavi gözlü, zayıf ve uzun boyluydu. Bize müzik ve İngilizce derslerine gelirdi. Bizim hayatımızı değiştiren, hayata bakışımızı yönlendiren onun verdiği müzik dersleriydi.

İlk müzik dersimizi okulun mütalaa salonunda yapmıştık çünkü okulun tek radyosu ve pikabı o salondaydı. Mr.Sather elinde iki uzunçalar plakla salona girmiş ve hiç konuşmadan pikabın başına gitmişti. Biz merakla ne yapacak diye hiç konuşmadan, biraz da şaşkın, onu izliyorduk çünkü o güne kadar pikap ile müzik dersi yapılması hiç düşünmediğimiz bir konuydu. Özenle plağı kabından çıkardı ve dinsel bir törende sunağa adak sunan bir din adamı sessizliği

ve ciddiyeti ile elinde tuttuğu plağı örselemekten korkarcasına usulca pikaba koydu. Bir tek kelime konuşmuyordu. Sırtı bize dönüktü. Birkaç dakika sessizce pikabın üstündeki plağa baktı. Biz şaşkınlıkla onu seyrediyorduk ve ne yapmamız gerektiğini bilemiyorduk. Neden sonra pikabın düğmesine bastı. Salonu çok ince, çok hafif bir müziğin tınısı doldurdu. Plak çalarken Mr. Sather bir eli çenesinde, başı öne eğik salonu bir uçtan diğer uca ağır adımlarla yürümeye başladı. Hâlâ konuşmuyordu.Biz hocamızın neden böyle suskun ve üzgün olduğuna bir anlam veremediğimiz için birbirimizin yüzüne bakıyor ama o dinsel tören havası hepimizi etkilediğinden gülemiyorduk. Aradan bir on beş dakika geçti. Hocamız pikabın başına geldi ve müziği durdurdu. Sonra bize döndü;

Müzik canlı varlıklar gibidir. Her müzik parçasının size anlatacağı bir öyküsü vardır. O öyküyü anlayabilmek için o müziğe dokunmanız, o müziği ruhunuzda duymanız ve o müzikle konuşmanız gerekir. Müziği duymayan, anlamayan, onunla bütünleşmeyen insan yarım insandır, dedi.

Bunlar o güne kadar müzikle, ilkokulda söylediğimiz şarkıların dışında, hiçbir ilgisi olmamış bizler için mütahiş çarpıcı sözlerdi. Çaldığı parçanın

Smethana'nın Moldaouv isimli bir eseri olduğunu ve Çekoslavakya'da bir nehrin doğusunu, büyüüp güçlenişini, dağları, ovaları aşmasını ve nihayet sonunda çağlayarak bir denize dökülmesini anlattığını söyledi. Hepimiz çok etkilenmiş ve o güne kadar duymadığımız bir şey öğrenmiştik. Demek müziğin bir dili varmış ve o dili öğrenmek bize yepyeni bir dünyanın kapılarını açacakmış. Hocamız o dingin, o vecd içindeki sakinliği ile;

-Şimdi müziği yeniden başlatacağım ve kompozitörün notalarında o nehrin hikayesini anlamaya çalışın, dedi.

Müzik yeniden başladı. O yumuşak .ince müzikte, kemanların, flütlerin o alımlı seslerinin topraktan çıkan cılız derelerin akışını anlatmaya çalıştığını hayretle izledik. Sonra o derelerin çoğaldığını, birleştğini orkestranın coşkusundan anladık. Orkestra nehir ovoidan geçerken sakinleşiyor, dağları aşarken coşuyor, dağlardan çağlayan olup dökülürken cılgınlaşıyordu. Sonuna doğru o nehir, denizle birleşirken orkestra iki sevgilinin kavuşmasını anlatırcasına soluk soluğa kalıyordu. Moldaouv bir kreşendo ile denize dökülüp yok olduğunda müzik bitmiş ama hepimiz tokat yemiş gibi sersemlemiştik. Hocamız dünyamızda yepyeni bir kapı açmış ve hepimiz iç dünyamızda biraz daha zenginleşmiştik

Mr. Sather bana ve Sevgin'e piyano öğretmek istedi. Odasında piyano başında sabırla bekleyerek benim öğrenmeme yardımcı olmaya çalıştı. Şu anda onun o derviş sabırla bekleyen yüzünü bunca yıl sonra bile

çok net görebiliyor, parmaklarımın piyano tuşlarına her dokunuşumda çıkarttığım tınıları çok rahat duyabiliyorum. Sonra ne oldu bilemiyorum. Futbol oynamak, şiir yazmak daha çekici geldi galiba. Piyano derslerine devam edemeyeceğimi söylediğimde Mr.Sather evladını kaybetmiş bir baba gibi üzölmüştü. Sevgin devam etti ve Mr.Sather'in katkısı ile bugün bile çok iyi piyano çalabiliyorum.

..Bir yaz tatilinde Mr.Sather sanırım Kozlu'da ki evimize gelmiş ailem ile tanışmış bizim o yoksul ortamımızı bizimle paylaşmakta hiçbir sakınca görmemişti.Şimdi düşünüyorum da ne altın yürekli adammış.Keşke onunla daha fazla zaman geçirseymişim diye şimdi hayıflanıyorum.

Okuldan mezun olduktan sonra onu uzun bir süre göremedik. Yıllar sonra bir gün İstanbul'a geldi. Hemen öğrencilerinden bir grup onunla bir yemekte buluştuk. Salonda bir piyano vardı. Biz söylemden başına geçip, okulda bize defalarca çaldığı Ateş Dansı-Fire Dance- isimli parçayı çaldı. Eski günler adına hepimizin gözleri yaşardı

Ondan sonra Mr. Sather'i bir daha göremedik. Bir gün öldüğünü duyduğumuzda hepimiz yüreğimize hançer saplanmış gibi olduk. Ocak ayında İstanbul'a gelen Sevgin onun son gününü telefonda anlattığında eşimin rahatsızlığı nedeni ile bir hastanede idim. O görmesin diye gizli gizli ağladım çünkü o okulda okumamış hiç kimse o gözyaşlarının anlamını bilemezdi.

Sevgin okuldan sonra Amerika'ya gitmişti ve orada kaldı. Bir büyük şirketin üst düzey yöneticisi oldu. Emekli olduktan sonra tek kişilik uçağı ile gezdi ve dostları ile her yılbaşını ayrı bir Başkentte kutladı Bu yıl sıra Türkiye'deymiş. Beni aradı. Eşimin hastalığından ötürü buluşamadık ama ona Mr.Sather'i sordum.

Mr.Sather ile Amerika'da çok sık görüştüm. Bir gün bana telefon etti, çok hasta olduğunu ve beni görmek istediğini söyledi. Anladım. Ağır hastaydı. Massachusetts'te bir hastanede idiydi. Hemen arabama atladım. Ona yetişmek için çok hızlı gidiyordum. Yolda bir polis çevirdi. Ceza yazmak istedi. Ona hocamın ölüm döşeğinde olduğunu, ona yetişmek istediğimi söyledim. Polis duyulandı ve 'sana ceza yazmayacağım ama dikkatli git' dedi. Hastaneye vardığımda akşam oluyordu. Hemen odasına çıktım. Yüzü solgun ve yalıvzıdı. Biraz konuştuktan sonra 'Sevgin bana okulda söylediğimiz bir şarkı vardı hani kayıklarımızla dağlara çıktığımızı anlatan şarkı, bana mızıkkanla onu çal' dedi. Çaldım. Ağlamaya başladı. Bir daha çal dedi. Bir daha çaldım. Sonra bir süre sessiz kaldıktan sonra tavana bakan gözlerini bana çevirdi ve ' Artık gitmeye hazırım' dedi. O gece Mr. Sather öldü.

O melek yüzlü adam, bize müzikle konuşmayı öğreten adam okulda söylediğimiz bir şarkının sesini yüreğinde taşıyarak ölmüştü. Biliyorum anısı hep yolumuzu aydınlatacak ve piyanosunun sesi yaşamımız boyunca kulaklarımızda çınlayacak.

Metin Atamer

TAC '61

İstanbul'da yaşamak için gönülden sevmek gerek
Ne mermer kaldırımı ne sucuların tiz sesini dinlemek
Bir talan bu asırlık güzel şehri yok etmekte
Martılar isyanda bu yıkıma, ince çığlıkla dilde
Asırlar bile iklimle yapamadı viran böyle
İnsan eli kökten yıktı, o güzellikler şimdi nerde
Sana artık bir tepeden bakmıyorum utancım var
Nice revnak kokmuyor bahçeler, taş sokaklar dar
Yaşanan bu şehirde şimdi tek şey azap, ey felek
İstanbul'da yaşamak için onu önce sevmek gerek...

Bir bade içelim bu akşam sakinin nazik elinden ,
Masamda aşk ve peynir olsun, uzak durup dertden ,
Mezeyi koy, güzel kadınları anlat bana hey barba ,
Bu akşam bu kaçınıcı perişan tarumar masa

İnceden bir şiir oku, bir garip müzik fonda olsun
Hatıralar sarsılsın, mor çiçekler dinleyip solsün
Benimkine söyleme üzülsün sade seni dinler
Mey dökülsün yere bu akşam, ıslansın nemli gözler

Mahmut Telli

TAC'57

YAŞAMAK

Her sabah Afrika'da bir ceylan uyanır, o ceylan iyi bilir ki en hızlı koşan aslandan daha hızlı koşmalıdır zira, eğer hızlı koşamazsa yaşama hakkı olmayacak ve bir aslana yem olacaktır. Yine her sabah Afrika'da bir aslan uyanır ve o aslan da iyi bilir ki en yavaş koşan ceylandan daha hızlı koşmalıdır zira eğer hızlı koşamazsa onun da yaşama hakkı olmayacakve açlıktan ölebilecektir. O halde ister aslan olun ister ceylan, güneşin doğmasıyla birlikte koşmaya başlayacaksınız; yani yaşamak için çok çalışacaksınız.

Bunları bildiğimiz için hepimiz her sabah uyandığımızda dosdoğru işimize koşuyoruz. Yarışır gibi çalışıyoruz. Hep yetişecek bir yerler var yaşamamızda. Aranacak adamlar, yapılacak işler, bir sonraki günün telaşı ve o telaşın getirdiği stres... Dünya bu minval üzerine kurulmuş... Şair Özdemir Asaf da bunu görmüş olmalı ki bir şiirinde, 'yaşamak değil beni bu telaş öldürecek' diyor.

Bu telaşla daha 20'li yaşlarda 30'lu yaşların işlerini yapmaya çalışıyoruz. 30'lu yaşlarda 40'lı yaşların işlerini, 40'lı yaşlarda 50'li yaşların işlerini ve 50'li yaşlarda 60'lı yaşların işlerini

yapalım derken bir de bakıyoruz ki işiştenden geçmiş...Yaşamı yanlış kurgulamışız... Yaşamın tadını çıkartamamışız; dostlarımızla doyasıya söyleşememişiz; telaşsız bir günümüz geçmemiş ve yaşamda yalnız kalmışız...

Doğal olarak yalnızlık, karamsarlık getirir, hayattan bezginlik getirir, insanın ruhunu karartır ve insanı çabuk götürür öbür tarafa...

Yaşamda öyle anlarımız var ki... Bazen stresle geriliriz ve kötü hissedimiz kendimizi. İşte öyle zamanlarda kendimize mola verip hayatımızı gözden geçirmeliyiz. Ölümün kime, ne zaman geleceğini Allah bilir. İşte o nedenle yaşıyorken yapabileceklerimizi yapalım, ama telaşsız yapalım; gerilmeyelim, ertelemeyelim. Bilerek ya da bilmeyerek kırdığımız kalpleri tamir edelim. Sevdiklerimize ve bizi sevenlere zaman ayıralım ve yarıdana şükredelim. Zira hayat herşeye rağmen yaşamaya değer...

Cahit Sıtkı bu konuda bakın Abbas isimli şiirinde ne diyor:

Haydi Abbas vakit tamam;

*Akşam diyordun işte oldu akşam.
Kur bakalım çilingir soframızı,
Dinsin artık bu kalp ağrısı.
Şu ağacın gölgesinde olsun,
Tam kenarında havuzun.
Aya haber sal çıksın bu gece,
Görünsün şöyle gönlümce.
Bas kırbacı sihirli seccadeye ve zamanana...
Basıp tozu dumana;
Var git.
Böyle ferman etti Cahit,
Al getir ilk sevgiliyi Beşiktaş'tan;
Yaşamak istiyorum gençliğimi yeni baştan...
Başka bir şiirinde de:
'Yaşadığım iyi kötü günleri
Değişmem hiç bir cennet masalına'
diyor.
Yaşamak işte böylesine güzel...*

Yaşamak bu kadar güzelken, insan oğlu neler yapıyor görüyorsunuz. Görüyorsunuz, duyuyorsunuz, okuyorsunuz, yaşama hakları ellerinden alınan insanları ve yıkılan yuvaları... Görüyorsunuz, duyuyorsunuz, okuyorsunuz sevişecekleri yerde dövüşenleri, sövüşenleri ve söğüş olanları...

Emre Toğrul
TAC '81

*“Last thing I remember, I was
Running for the door,
I had to find the passage back to the place I was before,
‘Relax’ said the night man,
”We are programmed to receive.
You can check out any time you like,
But you can never leave!”*

Mezun Olanamayan Bir Okul

Eagles gençlik yıllarımızın iz bırakan grubuydu.

“Hotel California’ ise anı bırakmadığı adam kalmamış şarkılarıydı.

Şarkının son cümleleri “istediğin zaman çıkış yapabilirsin ama asla ayrılmazsın” der.

Ben de Tarsus Amerikan Koleji’nden çıkış yapan ama asla mezun olamayanlardanım.

Bugünlerde 125’inci kuruluş yılını kutluyor TAC; 125 yıldır ayakta ve güler yüzlü,

Acaba bölgede üç yüzyılın içinden anıları olup, hala yaşayabilen başka kaç kurum var?

1974’de minicikken okula adım attığımda, okulun artık eskisi gibi olmadığı konuşulurdu.

2014’e dayandığımız bu günlerde hala konuşuluyor,

Belki 1934 ve belki 1904’de mevzu aynıydı, bilemiyorum.

Haklı insanlar, 1888’ dir en eskisi, ne kadar çok şey değişti.

Osmanlı İmparatorluğunun son dönemlerinden iki dünya savaşına, Kurtuluş Savaşı’ndan bugüne,

Anadolu’nun Tarsus’unda, belki nafile bir salyangoz satışına benzer kurgudan, ülkenin naif, çağa ayak uydurabilen ve oldukça etkin insanlarını yetiştiren ve bunu sürdürebilen bir kuruma...

Yüz yılı geçkin, 125 yıla dayanmış kurumların en önemli özelliği bina ve ruhun birbirine karışmasıdır. Onikibuçuk dekattır, aynı toprağa basıp aynı taşa dokunanlarca oluşan ortak bir ruh ve ruhun ölmezliği kuramının en önemli kanıtlarından biridir TAC. Duvardan içeri girdiğinizde yavaş yavaş içinize dolan o zehir, kısa süre sonra panzehiri olmayan bir dönüşüme sebep olur. Sadece öğrenci için değil, öğretmen ve veli içinde durum aynıdır. Hepsi anlaşılmaz, tarif edilmez ancak sadece yaşanabilecek bu başkalaşım sürecinde bocalar. Kimi savaşı, kimi reddeder, kimi aşağılar, kimide teslim olur bu görünmez gerçeğe. “Stickler” binası ise her dönem ayrı yüzlerle, farklı şekilde oynanan bir “Lord of the Flies” müzikaline sahne olmaktan mutlu, biraz müstehzi gülümseyerek, önce Friendship Binasına sonra Unity Hall’a bakar ve

göz kırpar. Bilir ki, bir on yıl sonra aynı sahnede, aynı oyun farklı oyuncularla sahnelenecek ve seyirciler eski oyunların daha iyi olduğunu söyleyeceklerdir.

Şimdi “sen ne diyon babam” sorusu akıllara gelebilir. Öyle ya matematiğin ve istatistiğin ne ruhu olacak, sonuç ortada. Ayrıca kriter ve temayülde spritüel bir yön aramanın anlamsızlığı da işin içinde. Sonuçta “Tersus Amarikân Gollecı deelmi, şo bizim”. Evet o!!

Bu kapıdan içeri giren ve ömür boyu ayrılamayan gençlerin başına gelen hikaye çok fantastiktir. Okulda öğrenciyken anlaşılamayan bu değişimi, hepberaber yaşayan genç dimağlar, ortak paydaların ayrışmaya başlamasıyla yeni bir karakter kazanırlar. Dostluk ve muhabbet içinde eriyen bir aidiyet hissi, söylemek ve dinlemek özgürlüğüyle gelişen bir değişim yatkınlığı, ve en önemlisi; her bireye yüklenen sürdürülebilir kişilik yapılandırmasıdır, TAC’li olmanın bileşenleri. Sistem o zaman birimindeki çocuğa, hocaya yada veliye ait bir

keyfiyet olmaktan çıkmış, toprağın altında ve üstündeki binlerce eski ruhun okul duvarları içinde bıraktıkları kazınmaz aura ile heryere sinmiştir. Algılayan veya layamayan çocuk, algılatan bir-urup asırlık mabet; ve şaşkın, kızgın, çırpınan ve birtürlü anlamadan sistemin parçası olan diğerleri arasındaki bu süreç sonunda, yeni ruhlar çıkış yapar okuldan. Yaşam boyu yakalarından düşmeyecek bir TAC’li ruhu ile çıkış yaparlar. Ama asla mezun olamazlar.

Mezun olamazlar, çünkü ülkemizdeki çoktan seçmeli öğretim cenderesinin ana ve yan kuruluşlarında, yarış atı misali koşturulan çocuklara bir türlü benzetememektedir çocuklarını. Kurgusu; sadece kendi verdiği 5 seçenek üzerinden yapılmış, doğru su; sadece verilenler arasından seçilebilen ve benliğin ifade edilmesine yer vermeyen, sonuca giden yoldaki çabaların ve kısmi doğruların bir hiç olduğu, alay eder gibi verdiği seçeneklerle akılları karıştıran, bu arada yanlış yaparsan doğrunu da alırım diyerek çocuğa aba altından sopa gösteren acımasız bu sisteme tam uymamıştır TAC. O yüzden yanlıştan

öğrenilen doğrunun, bizzat doğrunun kendisinden öğrenilenden daha kalıcı ve etkileyici olması gerçeğinden ve taddından bir türlü kurtulamaz TAC’li. Hatalarla yaşamayı öğrenmek, yanlış affetmek, ama hata yapacağım diye korkup olası doğruyu harcamamak. En önemlisi doğrunun zamanla değişebildiğini, en doğruya, 2 X 2 = 4’e bile esnek bir değişebilirlik payı bırakmayı düşünebilmek. Hatasızlığın ağırlığına katlanmak zorunda olmamak, budur asla ayrılamamanın en önemli nedeni.

Sonrası ise çok dramatik ve bir o kadarda ‘Supercalifragilisticexpialidocious’tur.

Dünya devi kartellerin başında, bir Profesör kılığında yada bir siyasetçi kimliğinde,

Tarsusta okulun karşısında, Çukurova, İstanbul, Toronto yada Houston’da,

Yazar yada okur, doktor yada hasta, çalışan yada dinlenen, başta yada sonunda,

Ama kendi geçmişleri ötesindeki yüzyılı başlangıç alan,

Evrensel mavranın ve hayat adamlığının düsturuyla,

Anlamlı ve dolu bir hayat vardır her TAC’li için.

Her sene Homecoming’de (eve dönüş) şahit olunur ki,

Kim, ne, nerede, nasıl, niçin soruları anlamsızdır.

Okulu sadece oraya gelenler değil, binlerce benzer ruh doldurmaktadır.

Ve aynı şarkı söylenmektedir, hepbi- rağızdan...

Eagles ile başladık, onunla bitirelim ve o güzel şarkıyla okulu bitirdiğimiz güne dönelim.

“Hatırladığım son şey, benim de kaptıya koştüğümdu.

Daha önce bulunduğum yere açılan geçidi tekrar bulmalıydım.

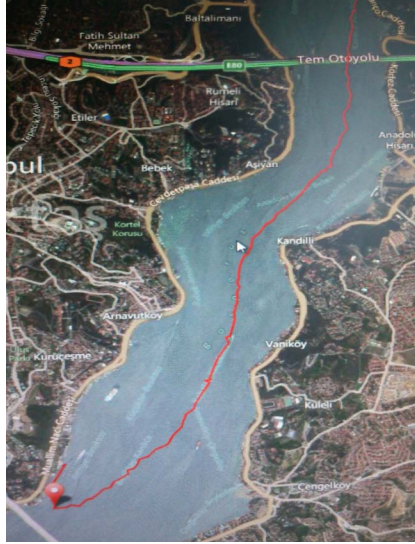
*“Rahatla” dedi, kapıdaki adam,
“Biz kabul etmeye programlandık.
İstedtiğin zaman çıkış yapabilirsin,
Ama asla ayrılamazsın.”*

Doğruymuş.

Cenk Uludoğın
TAC'88

BOĞAZİÇİ YÜZME YARIŞLARI

Bu sene 25.si düzenlenen Boğaziçi yüzme yarışları Kanlıca-Kuruçeşme arasındaki 6500 metrelik parkurda yapıldı. 2 Kıta 1 Yarış sloganı ile yapılan bu dev organizasyona ön elemeleri ve seçmeleri geçebilen 1680 sporcu katılabildi. İlk başvuru 3000 ler civarında idi.7 Temmuz saat 09:00'da iki büyük tekne bütün yüzücüleri Kuruçeşme'den Kanlıca'ya bıraktı. Start 10.25 civarında verildi. Senede 1 gün güzelim boğaz gemi trafiğine kapatılıyor. Kanlıca'dan suya atladıktan

sonra Fatih Köprüsü'nün altından geçip orta su akıntısı ile boğazın o muhteşem manzarasını seyrederek hemde hissederek kuruçeşmeye kadar yüzdük. Yüzme ile alakalı bütün arkadaşlarımla katılabileceği çok keyifli bir yarıştı.TAC camiasının büyük çoğunluğu İstanbul bölgesinde gelecek sene onları bekliyoruz.

Bende nacizane 40 + F kategorisinde yarıştım. Ancak itiraf etmeliyim boğazı küçümsemişim. Kanlıcadan atlayıp kuleliye vardığımda 43 dakika

geçmişti. Ancak bende o klasik hatayı yapıp galatasaray adasının fazla açığından yüzünce finışı ıskalayıp toplam 6500 m olan parkuru gps li saatime göre 7380 metre yüzmüşüm ve yarışı 1.08 de hayal kırıklığı ile bitirebildim.Bu parkur benim gibi biri için max.53-54 dakikada geçilebilirdi.akıntıya karşı yüzdüğüm 600-700 metre gerçek direnç istiyor.Bu sene boğaz kazandı.

Seneye görüşeceğiz.

Metin Atamer
TAC'61

İki Kıta'da Yüzme

Bir kaç gündür İstanbul serin ve rüzgarlı bir hava ile mevsim normallerinin altında bir sıcaklıkta idi. Aslında sporcular serin havayı sevmezler. Isınan adelenin soğuk bir ortamda iyi performans vermiyeceğini düşünürler. Bu spor dallarından biride yüzme sporudur. Yüzme sporunun en önemli yarışması, insan bedeninin dayanıklılığını ortaya koyduğu uzun mesafe yarışlarıdır. Atletizmde de maraton en önemli ve saygın bir branştır. Yüzmeyi çok sevdiğim için İstanbul Boğazı İki Kıta yüzme yarışlarını izlemek istedim, ayrıca bu konuda birde sözüm vardı.

Kanlıcadan başlayıp Kuruçeşme'de sona erecek bir mesafe. Organizasyona bende müracaat ettiğimde, geç kaldığım konusunda bir cevap almıştım. Üzüldüm fakat o havayı koklamak için sabah erkenden, Kanlıca ya gittim. İstanbul'un bu şirin ilçesi yoğurtları ile meşhur olduğunu bütün şehirdeki vatandaşlar bilir. Hatta bir tarihte İstanbul şehir hatları vapurlarında satılan bütün yoğurtlar Kanlıca'dan temin edilirdi. Kanlıca'nın meydanında bulunan büyük çınar ağaçlarının etrafında yarışa girecek sporcular, yanlarında yakınları, hatta antrenörlerinde taktik verdikleri sporcular heyecanlı bir bekleyişteydiler.

Kimisi normal mayo giymiş, kimisi ise bütün boy mayo ile alanı dolmuşlardı. Sporcular dışında kimsenin alınmadığı çıkışa yakın yere yaklaşmamak, bendeki bu yarışma arzusunı kamçılıdı. Enerji veren içecekleri içenlerden tutunda, vücudunun bir bölümüne yağ süren insanları izlerken, en az onlar kadar heyecanlandığımı itiraf edebilirim.

Yüzlerce sporcu vardı, genci, ihtiyarı, orta yaşlısı, engelli sporcuların bile bu yarışmaya kendilerini hazırlaması inanılmaz bir manzara idi. Yarışmaya giren sporcuların giysilerini alıp, varış noktasına acele giden yakınlarını izlemenin bile bir ayrıcalık olduğunu düşünüyorum. Dile kolay 1400'e yakın sporcu. Mesafe her ne kadar 6.5 kilometre olarak söylense de Boğazdaki akıntı kimi yerde 3.2 knott olarak bilinir. Bu akıntı ile beraber yüzme çok güzeldir. 7 Temmuz günü ciddi bir poyraz rüzgarı vardı boğazda, bu da akıntının şiddetini arttırmıştı.

Yarışı ilk bitiren sporcunun yaptığı dereceye bakarsak, bu derece normal bir havuzda 1000 metreye yakın bir mesafeyi yüzme eş zamana tekabül eder. Fakat neresinden bakarsanız bakın bu yarış 6.5 kilometrelik bir parkur. Bu parkuru genç nesil spor-

cular 40 dakikada kat edittiklerine göre, suyun itme gücünün ne kadar kuvvetli olduğu anlaşılabilir.

Bu yarışa katılan çok değerli Tarsus Amerikan Kolejli kardeşlerim Cenk Uludoğın ve Kemal Çelikkol kardeşlerimi yürekten kutlamaktayım. Yarışın startı verildiğinde yüzlerce sporcu kendilerini Boğazın serin sularına bıraktılar.

Sadece denize atlamaları yarım saate yakın bir zaman adı. Bir başka ayrıntı ise her bir yarışmacıyı izlemek için elektronik izleme sistemi bağlanması, son derecede doğru bir tedbir mekanizması olduğuna inanmaktayım. Saat 10.00 da verilen starttan hemen sonra, bitiş yerine gitmek için yola çıktığımda, zaten çok geç kalmış olduğumu anlamıştım. Yolu yarılamaadan yarışmacıların bitişe yaklaştıklarını Kandilli'ye vardığımda anladım.

Bir yarış daha sona erdi, kim kazandı diye kendime bir soru sordum, kânimca bu yarışmaya giren her sporcu bu yarışı kazanmıştır, dedim. Spor adına bu büyük etkinliğe hayran kalmıştım. Darısı bir sonraki seneye. Kimbilir belki bu sefer bende katılabirim, bu günden müracaat etmek isterim.

“Lojistik sektöründe çalışan mezunlarımızdan haberler” *Free In/Free Out*

K. Kerem KAVRAR
TAC’ 96

Mersin Uluslararası
Liman İşletmesi
Satış & Pazarlama Müdürü

Lojistik sektörü günümüzün en revaçta mesleklerinden biri haline gelmiştir. Fakat bu durum bir anda olmadı. Aynı sektörde çalışanlar gibi, sektörün kendisi de sebat ederek bu duruma geldi. Çok değil bundan 10 yıl önce ne iş yapıyorsun dediklerinde Gemi Acentesinde çalışmanın ne demek olduğunu açıklamak bile başlı başına bir olaydı. Hiç unutmam bugün biricik oğlum Kıvanç’ın annesi sevgili eşimi adettendir istemeye gittiğimizde sevgili kayınpederime ne iş yaptığımı anlatana kadar ecel terleri dökmüştüm.

Aslında sektörde olanlar bilir, bu sektör için hep akıllı adam işi değildir derler. Esasen bunun altında yatan şudur; bir gün Türkiye’nin ihracatına yön veren firmaların üst düzey yöneticileri ile dünya ekonomisi, ihracatın gidişatı, ekonomik konjonktür, Dolar Euro paritesi, enerji maliyetleri üzerine konuşurken, kapıdan çıkar çıkmaz farklı sektör ve backgrounda sahip kişiler ile çok daha dinamik bir dille konuşmak ve daha da önemlisi anlamak herkesin harcı değildir çünkü. Kaldı ki Lojistik sektörünün kendine has bir dili vardır... Şimdi size Free In / Free Out desem bu sektör ile

ilgilisi olmayan birçoğunuz bunun beleş giriş beleş çıkış olduğunu düşünebilir...

Fakat tüm bu zorluklara rağmen öyle bir iştir ki Lojistik, insanın karnına bir kez girdi mi bağımlılık yapar, başka bir iş ve sektör sizin için ancak bu düellodan vazgeçtiğiniz noktada bir alternatif olabilir.

Kendine özel jargonundan mıdır, yoksa bundan yıllar öncesinde piyasada İngilizce bilen, ileri görüşlü girişimcilerin başka sektörlerle yönelmesinden midir bilinmez, sektör yıllarca belli bir zümrenin kontrolünde gelişmiş ve güçlenmiştir. Fakat son 10 yılda sektöre yeni oyuncular girmiş Denizcilik, Lojistik sektörünün bölgemizde ve Türkiye’de önemli yerlere gelmesini sağlamıştır. Esas mutluluk veren ise bunu başaran kişilerin mezunlarımız arasından çıkmış olmasıdır. Ve özellikle Mersin bu konuda çok zengin örnekler ile doludur.

Mersin’de bir anlamda bu sektörde dümenin başında olan Mersin Deniz Ticaret Odası Başkanı, değerli abimiz Cihat Lokmanoglu.

Yine Jozef Atat ve Filip Tahinci gibi mezunlarımızın başında olduğu, sektörde bir okul olarak anılan “Atako” ki ben de bir dönem sıralarında oturmuşumdur şu an sektörde kendi şirketini yöneten, ya da yöneticilik yapan birçokları gibi.

Sektörde Deniz Hukuku denince

bir marka olmuş değerli mezunumuz Cengiz Sönmez, yine uzun yıllar Deniz Ticaret Odası’nda Genel Sekreterlik görevini başarı ile yürütmüş Atahan Çukurova abimiz... Sektöre uzun yıllar yöneticilik yapmış şimdi kendi şirketinin başında olan Haldun Kancaal Abimiz, yine uzun yıllardır sektörde olan Konstantin Aleksoğlu namı değer “Koko Abimiz”

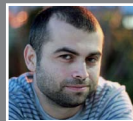
Bundan yıllar önce değerli mezunumuz Salim Erdem abimizin kurduğu Merit Gemicilik adında küçük bir aile şirketinin, bugün dünyanın en büyük armatörlerinden biri olarak kabul edilen Maersk Line’in belki Türkiye’ye yatırım yaparak %100 armatör ofislerini açmasının en büyük sebeplerinden biri olacağını söylese-niz o zamanlarda sanırım pek ciddiye alınmazdınız.

Ve tabi sınıf arkadaşlarım; şu an kısa zamanda kurduğu şirket ile rüştünü ispat eden sevgili Koral Karşılıklı ve yine büyük bir armatör şuanda Mersin’de mermer ihracatı denince akla ilk gelen isimlerden biri olan sevgili Ümit Ayan.

Şundan hiç şüphem yok ki önümüzdeki yıllarda okulumuz bu sektörde daha nice başarılarla imza atacak değerli mezunlar vermeye devam edecektir.

Sevgi ve Saygılarımla...

Cem Cömert - TAC’ 99

2000 yılının Temmuz ayında stajyer olarak girdiğim Nakkaş Denizcilik’te 3 yaz staj yaptıktan sonra 2003 Haziran’da, üniversitedeki kep törenimden 2 gün sonra, resmen çalışmaya başladım. Saha operasyonlarını öğrenmek için gittiğim limanlarda ve terminallerde yeterli miktarda gemi ve yük tozu yuttuktan sonra ofise gelerek acente

departmanında çalıştım. 2004 Aralık ayında askerlik için çıktığım ofise 2005 Haziran’ında geri döndüm. O tarihten sonra da sırasıyla gemi işletme ve gemi kiralama departmanlarında çalıştım. Halen Operasyon Müdürü ve kıdemli gemi brokeri olarak çalışmaya devam ediyorum.

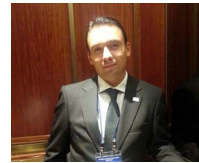
Nakkaş Denizcilik olarak hem gemilere tüm Türk limanlarında ve boğazlarında acentelik hizmeti ve-

riyoruz hem de destinasyon ve tonaj ayırmaksızın kuru yük gemilerine demir, çelik, çimento, hububat, mineral, maden ve tüm genel kargoların bağlantılarını yapıyoruz.

Şirket ortaklarından 79 mezunu Sedat Bacak ve kiralama departman müdürü 92 mezunu Mehmet Başar Arman’ın da katkılarıyla mavrası bol ofisimiz İstanbul Koşuyol’unda.. Yolu düşen tüm mezunlarımızı bekleriz..

Güney Kore

SEUL

Dr. Erkin GONCA
TAC’00

Ankara Atatürk Training and Research Hospital
Department of Neurosurgery

4 gün Seul’deydim. İlk kez geldim. Belki bir gün bir gelene lazım olur, bir soran olur diye söyleyeceklerim var.

Öncelikle elektronik eşya alma hayallerim suya düştü. Kore malı Samsung’lar bile çok iyi pazarlıkla bizim fiyatlara yaklaşırsa da hala pahalı kalıyor. Üstelik bu peşin para fiyatı ve “tax refund”ı yok.

Metro hatları mükemmel, ama yine de tüm dünyadaki en iyi metro bizde:) İstasyonlara yaklaşıncı İngilizce de durak isimleri okunuyor ve transfer yerlerinde haber veriliyor.

Turistik yerlere gitmemize rağmen satıcıların İngilizceyi sadece İngilizce bilmiyorum demek için kullanmaları hayli yoruyor. Türkçe konuşun daha iyi anlarsınız bazı yerlerde :)

Han nehri Seul’u güney ve kuzey olarak ayırıyor. Güneyde daha Amerikanvari bir hava varken kuzey daha sıcak geldi bana. Zaten saraylar ve Seul kulesi dahil gezilecek yerlerin çoğu kuzeyde.

Yemekler yenilebiliyor. Yeni tatlar olmasına rağmen beğendim. Ama

sofralarda tuz ve lavaş olsaydı ya, tam Adana işi dürüm yapardım ben Korelilere. Zaten yemek yerken konulabilecek herşeyi kıvrıcığın içine sarıp yiyorlar. Soğan hemen her yemekte var. Masa başı barbeküler tam bizlik. Yok yok bu adamlar kesin Adanalı..

3 yerel içecek tattım, başka da tavsiye eden görmedim zaten. Birincisi likör “Soju”. Pirinc likörü anladığım kadarıyla. Tadı votka gibi. Birayla karıştırıp da içilebiliyor (% 70 bira, % 30 Soju ortalama - yalnız kafa yapabilir dikkat). İkinci olarak “Makgeolli”. Pirinç şarabı. Alkol oranı % 6. İçimi rahat. Üçüncü olarak da yerel biraları “hite” ve “cass”. Bildiğimiz Efes’in standart birası. Çok da gerekli değilmiş dedim içince.

Şimdilik bu kadar. Ben buraya gelirken bu bilgileri toplayamamıştım. Umarım birilerine yardımı dokunur. Daha yazılacak çok şey var ama yeterince uzun göründü gözüme. Seul’e gidecek olan olursa devamını anlatabilirim.

İbrahim Kocaalioğlu
TAC '96

Datça; Havası Denizi ve 3B'si

Gün batımında Datça Limanı

Her yıl daha önce görmediğim bir yeri gezip görmeye çalışıyorum. Bu yılki durağım da Datça oldu.

Datça'yı özetleyecek olursam Havası, Denizi ve 3B'si diyebilirim.

Datça'nın sürekli esen rüzgarları rutubeti kabul edilebilir seviyelere düşürüyor. Bu da güneşin ve denizin tadını daha çok çıkarmanıza olanak sağlıyor.

Mavi bayraklı koyları ve berrak denizi yoruma gerek bırakmıyor.

Datçalılar'ın övünerek söyledikleri 3B ise Bal, Badem ve Balık. Kaldığınız süre boyunca bol bol Nurlu (Datça'ya özel iri bir badem çeşidi) badem ve taze balıklar yiyebilir dönüşte de Datça'nın güzel balını yanınızda götürebilirsiniz.

Seyahatim Dalaman havaalanından 2.5 saatlik bir yolculukla başladı. Mi-

desi hassas olanlar Marmaris sonrası virajlı yollara dikkat etmeli. Kalacak yer olarak Datça merkeze 5 dakika mesafede, deniz kıyısında, yeni restore edilmiş bir butik oteli tercih ettim. Datça merkezinin devamındaki kıyı şeridi, kumsalda güneşlenmeyi sevenleri pek cezbetmeyebilir. Güneşlenmek için otellerin bahçeleri daha uygun olacaktır. Derinlerde yüzme-yi seven biri olarak kıyının durumu beni pek de etkilemedi. Sürekli esen rüzgârların bir olumsuz yanı denizi serinletmeleri. Ancak sürekli hareket ediyor ve yüzüyorsanız hemen alışıyorsunuz. Bir Edremit körfezindeki gibi soğuk değildi deniz.

Denizden başlamışken Datça'nın büklerinden ve koylarından devam edelim. Haytbükü, küçük bir kumsala sahip pansiyonlarla dolu bir yer.

Burada küçük bir yat limanı da bulunduğundan denizinin çok temiz olduğunu söyleyemeyeceğim. Ancak büyüklüğüne göre kalabalık olduğu için hareketli sayılabilecek bir yer. Haytbükü'nün hemen yanı Kızılbü. Buradaki kıyıda sadece tek bir tesis var. Denizi ise çok daha temiz ve Datça'ya göre daha sıcak. Ovabükü'nü bu iki bükten sadece bir tepe ayırıyor. Ovabükü geniş ve taşlıklı bir kumsala sahip. Denizi de daha rüzgarlı ve dalgalı. Burada da lokantalara ve pansiyonlara rastlamak mümkün. Haytbükü'ne göre daha sakin bir yer.

Palamutbükü için Datça'nın Göl Türkbükü diyebiliriz. Genelde ünlülerin tercih ettiği bir yer.

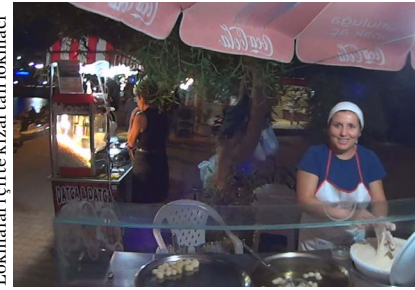
Geniş ve taşlı bir plaja sahip. Diğer büklere göre çok daha gelişmiş. Denizi berraklığı ile meşhur. Yüzmeyi

Sömbeki Belediye Başkanının eşi ile dansı

Lokmaları çifte kızartan lokmacı

sevenler, karşısındaki Palamutbükü adasına kadar yüzebilirler.

Bükleri görmenin iki yolu var. İlki karayolu, ikincisi ise deniz. Datça merkezden kalkan irili ufaklı teknelerle kıyıda birçok yere ulaşmak mümkün. Diğer bölgelere kıyasla tekne turlarının güzergahları çok daha çeşitli. Ben Mesudiye ve Selimiye turlarını yaptım. İkisini de tavsiye ederim.

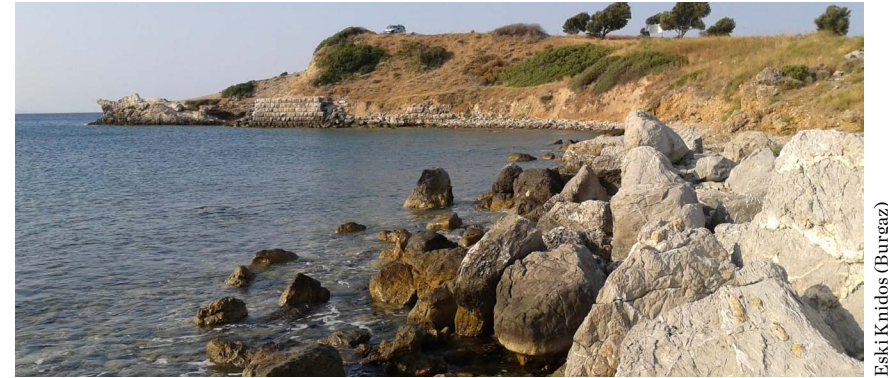
Selimiye ve Bozburun'dan da bahsetmek yerinde olur. İkisi de kara veya deniz yolu ile de olsa merkeze uzak sayılabilecek yerler. Bu iki kasabanın da ortak özelliği havalarının Adana havasını aratmayacak şekilde rutubetli olması. Denizleri ise Mersin'le yarışacak derecede sıcak. Memleket özlemi çekenler için güzel bir günübirlik tur olacaktır.

Eski Datça

Ovabükü

Eski Knidos (Burgaz)

Datça'nın tarihini merak edenler için iki yer önerebilirim, Knidos ve eski Datça. Tavsiyem Knidos'a öğleden sonra araba ile gitmeniz. Karanlıkta virajlı dağ yollarında yolculuk etmek sizin için sorun değilse, Knidos gün batımını seyretmek için ideal bir yer. Yola zorsunanlar Datça merkeze yakın eski Knidos (Burgaz) ve limanına göz atabilirler. Eski Datça ise merkeze yakın şirin bir kasaba. Kasabaya ilk girdiğinizde sizi dar ve taş yollar karşılıyor. Evleri tipik Datça evleri gibi taştan. Kasabayı gezip, hediyelik eşyalar aldıktan sonra Can Yücel'in evini de dışardan görüp şehre dönebilirsiniz.

Sömbeki (Σύμη) adası Datça'nın 14 mil açığında tepelikli ve çorak bir Yu-

nan adası. Schengen vizesi sahipleri özel tekne turlarıyla bu adayı ziyaret edebilirler. Sömbeki adasının genç Belediye Başkanı ile kaldığım otelde tanışma fırsatım oldu. Otel sahibi arkadaşı olduğu için başkanı ve ailesini otelinde ağırlıyordu. Otelimizde düzenlenen Türk müziği gecesinde Sömbeki Adası Belediye Başkanı'nın dansları, bir Akdenizli olarak hayatın tadını çıkarmasını bildiğinin bir göstergesiydi.

Datça'da yemek olarak her türlü deniz balığını denemenizi öneririm. Balık sevmeyenler için önerim Cafer'in Yeri'nde pide yemeleri. Yemeğin üzerine çifte kızartılmış Lokma tatlısını da yemeyi unutmayın.

Kubilay Keçelioğlu
TAC '75

TAC'DE OKUMASAYDIM ÇOK ŞEY EKSİK OLURDU

İstanbul Erenköy'deki Carrefour'un önünde Umut Yalnız (TAC' 88) ve Ömer Nadirler (TAC 96) ile 26 Temmuz günü sabahı buluştuk... Eki be baktım..."Üffff!... Ayşe Arman böyle bir ekiple söyleşiye gitmiyordur!..." diye içimden geçirdim. Sevgili Meh-

met Kardeşimin yeni ofisine hareket ettik.

Mehmet'le aynı zamanda "Okul"da bulunmadık. O, TAC 84... bense TAC 75... Nasıl olalım ki?!... Mehmet'i çok sonra Sabancı Holding'de çalıştığı sırada tanıdım. Kocaman gülümsemesiyle çok sevimli, yaşından çok daha olgun, insanın hemen içinin ısındığı genç bir adamdı... Mehmet'le ilk tanışmanızdan sonra onu yıllardır tanıyor hissi edinirdiniz. İnternet'te onunla ilgili çeşitli ifadeler gördüm. Hepsı güzel ve sevgili Mehmet Nane kardeşimi o kadar iyi ifade ediyordu ki... "Babacan"... "Kasıntılığı olmayan"... "Sempatik"... "Süper kendinden

emin"... "Her anlattığına inanan ve inandıran"...

Mehmet Kardeşim Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümünün ardından İskoçya'daki Heriot Watt Üniversitesinde Bankacılık ve Finans Bölü-

da sürdürmüştü. Bu arada ulusal ve uluslar arası derneklerde aldığı görevler de işin bir başka tarafıydı. SEV'in son Yönetim Kurulunda da sayman üye olarak görevine devam etmekteydi.

Carrefour'un idari binasına "ekip"le

münde okumuş. 1988'de okumayı sürdürürken Emlak Bankasında memur olarak işe başlamış. 1993'te ise Demirbank ve Demir Yatırım'da müdürlük yapmış. 1997'de Sabancı Holding Planlama ve İş Geliştirme Dairesinde Daire Başkan Yardımcılığı ile başlayan Sabancı Holding ve Mehmet Nane birlikteliği; 2002'de Sabancı Holding Perakende Grup Başkanlığında Direktörlük, 2004'te Sabancı Holding Genel Sekreterliği, Nisan 2005'ten itibaren daha önce Yönetim Kurulu Başkan Yardımcılığını yaptığı TeknoSA'da Genel Müdürlükle devam etmişti. Bu görevi ofisini ziyarete gittiğimiz günün bir gün öncesine kadar

birlikte vardık. Bina gösterişsiz... İçeri girdik. Asistanı bizi karşıladı... Yükarı çıktık... Sıradan bir ofis... Sıradan bir toplantı odası... "Ekip" hemen bilgi veriyor. "Abi, perakende işinde böyledir. Rekabet yoğun ve marjlar küçük olduğu için para harcamada çok dikkatlidirler..." Toplantı odasına geçtik... Asistanın verdiği makine kahvelerini yudumlarken pırıl pırıl renkli gözleriyle kapıdan Mehmet baktı. Her zamankinden daha bir ciddi ve belli ki telaşı da var... O gün Mehmet Nane kardeşimizin Carrefour'da işe başlayışının ilk günü olduğunu öğrendik. Kendi kendime kızdım. Ben daha önce işe başladı sanıyordum. "Sen ne

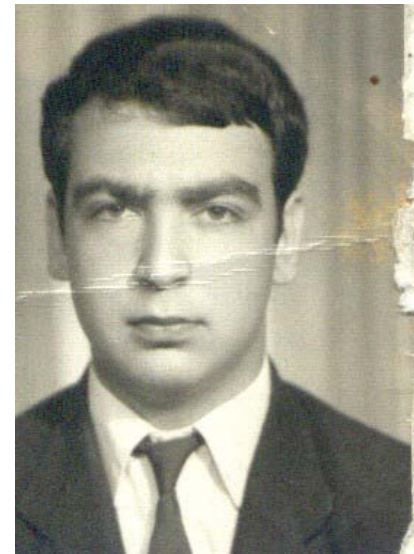
biçim muhabirsin? Söyleşiye gideceğin kişi hakkında bu kadar eksik araştırma mı yapılır?" diye içimden geçirdim ama olan olmuştu...

KK: Mehmet Kardeşim, biraz eskilere dönelim. Bize aileni ve Mersin'i biraz anlatır mısın?

MTN: Dedem tuhafiyeciliğe 1906 yılında Mersin'de başlamış. "Naneler Tuhafiye"nin sahibiymiş. Sonra babam işi devir almış. Bu arada amcalarım da başka dükkanlarda tuhafiyecilik yapıyorlarmış. Babam beni perakendeci olmayayım diye okuttu ama kaderden kaçılmıyor. Şimdi ailemin üçüncü kuşak perakendecisi benim.

KK: Baban işi hala sürdürüyor mu?

MTN: Babam 20 m2 bir dükkanda işe başlamış 1993'te kendini emekli etti. Babam 1935 doğumluydu. TAC'ye gitmeyi çok istemiş. Dedeyi de razı etmiş aslında... Ama Dedeye çevreden "Papaz okuluna gidip fan fin fonu öğrenecek..." dedikleri için dedem babamı TAC'ye göndermekten vaz geçmiş. Bu babamın içinde ukde olarak kalmış. Babam Mersin Ticaret Lisesinden mezun olmuş. Sonra İstanbul İktisatta okumuş. Babam Foster Wheeler'da çalışmaya başlamış. Dedem "Ne yapacaksın oralar da? Mersin'e gel kendi işini yap" demiş. Babam da gelmiş. Dedem bütün çocuklarına olduğu gibi babama da dükkan ve ev vermiş. Babam o küçük dükkanıyla dört çocuğunu yetiştirdi. Dördümüzden sadece erkek kardeşim

Mersin'de yaşamayı sürdürüyor.

KK: Babanın yanında çalıştın mı?

MTN: (Gülüyor...) 3 Yaşında başladım. Babamın işi bıraktığı 1993 yılına kadar devam ettim. Hafta sonlarında ve yazları ben de perakendede çalışırdım.

KK: Baban tüccarmış... Ona da sürekli yardım ediyormuşsun... İstanbul'daki Boğaziçi Üniversitesi günlerin sefalı geçmiştir...

MTN: Ne gezer!... Babam 4 çocuğa bakmak zorundaydı. 5 yıl İstanbul'da yurttta kaldım. Stajyer memur olarak asgari ücretle Emlak Bankası'nda işe başlayınca sınıf atladım. BÜ kantinlerinde kaşarlı ve acı ezmeli tost yemeğe başladım. (Hep birlikte gülüyoruz.)

KK: Stajyer Memur'u ilk defa duyudum...

MTN: Boğaziçi Üniversitesine konuşmacı getirtirdik. Bülent Şemiler (O zamanki Emlak Bankası'nın Genel Müdürü) "Tea &Talk'a geldi. Sohbet ettik. Bankada İngilizce bilen çalışan sayısı çok azmış. Beni yaz döneminde işe aldı. Sonra okul başladı ama onlar beni bırakmak istemediler. Üçüncü sınıfta "stajyer memur" adı altında bir formül buldular öyle işe devam ettim.

KK: Mehmetçğim, aileni konuşup

sonra iş dünyasına geçmek istiyordum ama işe başlamışken işle devam edelim. Bankacılık üzerine bir çizgi tutturmuşken Sabancı Holding'e girmişsin. Bu nasıl oldu?

MTN: Yatırım bankacısı olarak çalışıyordum. Sabancı Holding'te iş amaçlı tanıştığım bir şirketti. O dönemde Strateji ve İş geliştirme Grup Başkanı olan Sn Tufan Darbaz'ın telefili ile masanın öbür tarafına geçtim.

KK: Sabancı Holding'de yaptığın görevler nedeniyle çok önemli kişilere yakın çalıştın? Bunlarla ilgili anılarını ve düşüncelerini alabilir miyim?

MTN: Sabancı Ailesinin İcra Kurullarına çok katıldım. Rahmetli Özdemir Sabancı Ağabeyimizle çalışmadım. Rahmetli Sakıp Beyin son imzaladığı atama benimkiydi. Sakıp Bey beni aramıştı. Telefonu aldım. Genel Sekreterliğe atandığımı bildirdi. "Yeni görevin; vatana, millete, topluluğa, ailene ve sana hayırlı olsun." dedi. Sözleri sanki dün söylenmiş gibi kulaklarımda. O çok farklı bir insandı... Bir de tabi Hasan Güleşçi (TAC 56) Ağabeyimizden bahsetmemek olmaz. Hasan Bey Amerika'da yaşasa kesin bir "Jack Welch" olurdu. Onunla çalışmak ise başka bir şanstı.

KK: Çekirdek ailenizden de biraz bahsedelim mi?...

MTN: Göktürk Köyünde oturuyoruz. Gülistan'ı Demirbank'ta çalışırken tanıdım. Hemen yan bölümdeydi. Şimdi ise, artık emekli bankacı. İki çocuğumuz var. Kızım 15 yaşında, oğlum ise 9 yaşında. onuncu ve üçüncü sınıftalar. Amerikan ekolü bir okulda okuyorlar. (Gülüyoruz... Bir göz atıyorum. Soruyu hemen anlıyor.) Tabii ki Tarsus'ta okumalarını isterdim.

KK:Senin yoğun tempon eşini rahat-sız ediyor mu? Sana ne kadar yardımcıdır?

MTN: İlk başlarda rahatsız ediyordu. Kendisine ve çocuklara yeteri

kadar zaman ayıramadığım konusunda çok tartışmalarımız oluyordu. Zamanla alıştı bende aileme daha fazla olmasa da daha kaliteli zaman ayırmaya başladım. Karşılıklı uzlaştık. Eşim, benim iyi ve tamamlayıcı yanımdır.

KK: Senin yemeğe olan ilgini biliyorum. Rahatlıkla bir gurme olduğunu söyleyebiliriz. Evde yemek yapıyor musun?

MTN: Genelde her Pazar yemekleri ben yapmaya çalışırım. Cumartesi akşamları da yemek işinin bana geçtiği olur.

KK: Kilonu bugün iyi buldum...

MTN: 2010'da 106 kiloyu vurmuştum. "Tosun Paşa" gibiydim. (Gülüyoruz) Şimdi 92-93 kilo arasındayım.

KK: Okurlar için senden yemek tarifi alabilir miyiz?

MTN: Seve...seve!...

KK: Yemek pişirmek dışında başka hobilerin var mı?

MTN: Deniz, balıklar ve çiçekler diğer hobilerim. Balkonumda saksıda 7 değişik renk begonvilim var. Ayrıca orkidelerim ve bonzailerim de diğer çiçeklerim arasındadır.

KK: Hangi takımı tutarsın?

MTN: Mersin İdman Yurdu. Eş durumundan da Fenerbahçe. Tek başıma maça gitmem eşim ve çocuklar

gitmek isterlerse onları götürmek için giderim.

KK: Okumaya pek doymadığınızı biliyoruz. Hatta bu yıl başında Harvard'da 2 aylık Advanced Management programını da tamamlamışsın. Hangi tür kitapları okursun? Son okuduğu kitap nedir? Okudukların arasındaki bir kitabı tavsiye etsen hangisini tavsiye edersin?

MTN: İş ile ilgili otobiyografiler, biyografiler ve uygulamaya yönelik kitaplar okurken özel olarak polisiye, felsefe ve tarihi kitaplar ilgi alanıma girer. En son iş amaçlı First 90 Days" ve "Stratejist" isimli kitapları okudum. Özel olarak da Ahmet Ümit'in "Sultanı Öldürmek" kitabını.

KK: Yaşama hep olumlu bakıyor görünüyorsun? Bunu nasıl sağladın?

MTN: Tecrübelerimle. Kontrolü elimde olmayan bir şey için gerekli tedbirleri aldıktan sonra fazla üzülmemeyi ve üzerinde düşünmemeyi zaman içinde öğrendim.

KK: Tatili nerede ve nasıl yapmayı tercih edersiniz?

MTN: Denizi ve doğayı tercih ederiz. Tekne ilk tercihimdir. Tarsus'tan bir ekibimiz var. Ailecek her yaz bir

hafta tekne kiralayıp mavi tura çıkarız. Bunun haricinde son 3 senedir yine Tarsus'tan yaklaşık 15 aile olarak 3-4 günlüğüne yurtdışına gidiyoruz. . Gene Tarsus'tan bir sınıf arkadaşımın Kalamış'ta bir teknesi var. Fırsat buldukça eşli veya bekar Burgaz Adadaki Kalpazankaya mevkiine balık yemeye gideriz.

KK:Hentbol takımında kaç yıl oynadın? Dereceniz neydi? TAC hentbolde zaman zaman derece almasına rağmen bu spor sizce niçin TAC'de köklenemedi?

MTN: Orta l'de hentbol oynamaya başladım. Üniversite bitene kadar bu devam etti. Yaklaşık 12 sene. Lisedeyken aynı zamanda mahalli ligde yer alan Çukurova Spor Klübü'nde de oynadım. Spor genelde iki şekilde kendisine yer buluyor. İlgili öğrenci ve öğretmen olunca... Bizim dönemlerde her ikisi de vardı. Bunlardan birisi eksik olunca takımda derece de olmuyor. Bu kural tüm spor branşları için geçerli. Bizim zamanımızda efsane olmuş Nejat hocamız vardı. Daha sonra onun izinde giden Nur Cemal hocalar bizlere hem spor aşkını aşılarlarken hem de antrenörlükleri ile bizi eğittiler.

KK: Bizden sonra TAC'de "Ayıbol" diye bir oyun çıkmış. Bu kimin çıkarttığı bir oyundur? Nasıl oynanır? Hentbolla alakası var mıdır?

MTN: Ayıbol 84 döneminin çıkarttığı fiziksel güce dayalı bir oyundur..İçinde basketbol, hentbol ve amerikan futbolunu barındırır. Basket topu ile basketbol sahasında oynanır. Oyuncu sayısı yoktur. Sahanın aldığı kadar oyuncu ile oynanabilir. Tek kural karşı tarafın potasına basket atmaktır. Başka bir kural yoktur. Her şey serbesttir.

KK: Aman!...Aman!... Ne oyunmuş bu?!... Sınıf arkadaşlarınızla ne sıklıkta toplanıyorsunuz?

MTN: 84 mezunları olarak yak-

laşık 7 yıldır her Salı günü toplanıyoruz. Son 5 yıldır Göztepe'deki 100 Evler'deyiz. Yolu düşen tüm abi ve kardeşlerimizi bekleriz. Unutmadan ilk gelen bizim masada para ödemez. Yer belli olduğu için gelen masaya oturur. Bizi bir araya getirme işini Rasim Küçük Kurt uzun süre yürüttü. Son 2 aydır da Selahattin Erten hatırlatma maili atıyor. Adana, Tarsus ve Mersinden sınıf arkadaşlarımız gelince tabii ki sayımız 10ları geçiyor.

KK: TAC ile ilgili unutamadığın bir anın var mı?

MTN: Üsküdar Amerikan ile birlikte İzmir'de yaptığımız 3 günlük toplantımız unutulamaz. O güne kadar doğru dürüst kız görmemiş sırf erkek olarak okula başlamış ve devam etmiş bizler kendimizi birden onlarca kızın arasında ve İzmir'de bulmuştuk. O toplantı sonrası ben dahil bir çok arkadaşımız Tarsus'a kalbimizi İzmirli ve Üsküdarlı kızlara platonik olarak kaptırmış vaziyette dönmüştük. Okulda havamız süperdi. Her kula nasip olmayacak bir ayrıcalığa kavuşmuş İzmir'de ayrı binalarda da olsa aynı kampüste kızların yurdunda kızlarla kalmıştık.

KK: Yaşamunda TAC niçin önemlidir?

MTN: Ölüme bile beraber gideceğim

dostlarımı bulmama aracılık ettiği için. TAC'de okumasam çok şey eksik kalırdı. Büyük bir boşluk içinde olurdum her halde... Ben çevremde bizim kadar birbirine bağlı okul arkadaşları olan kimse görmedim.

KK: Seni en çok etkileyen TAC mezunu kimdir ve niçin?

MTN: "Kata" olarak namlı 1963 mezunu meşhur Talas'lı Mustafa hoca'nın oğlu Erkan Dülgeroğlu abimiz beni çok etkilemiştir. Kendisi bence mucize bir insandır. Geçirdiği beyin kanaması sonrası beyninde tümör olduğu fark edilip uzun ameliyatlara ve kemo+radyo terapiler sonrasında hastalığını atlatıp hayata ilk günkü gibi asılan ve hastalığını yenen azmi ile bana örnek olmuştur. Ondan öğrendiklerim; "asla son nefesine kadar pes etme" ve "dostların hep yanında olacaklar"dır.

KK: Genç TAC lilere iş ve yaşamla ilgili ne tavsiye edersin?

MTN: Hayatta hep sağlam dostluklar kursunlar. Sağlıktan sonra en büyük mirasları bu dostlukları olacak çünkü. Hiç ölmeyecek gibi çalışınlar ama yarın ölecekmiş gibi sağlıklarına, ailelerine ve dostlarına sarılsınlar.

KK: Söyleşinin sonuna geldik. Çok teşekkür ederim Mehmet Kardeşim.

Mehmet Nane'den Yemek Tarifi

Körili ve Hindisan Cevizli Tavuk & yanında Mercimek Yemeği

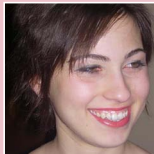
- Öncelikle hafif ateşte soğan ve sarımsakları öldürün
- Soğanlar pembeleştikten sonra köri macununu (curry paste) ekleyerek ateşte çevirin
- Karışıma parça tavukları ekleyip çevirmeye devam edin
- Son olarak hindistan cevizi sütünü ekleyip karışımı fokurdattın
- Karışımı tencreden güvece alın ve suyunu çektiyene kadar (35 - 40 dakika) fırında pişirin

Mercimek Yemeği

- Kırmızı mercimeği çorba kıvamına gelmeyecek ve diri kalacak şekilde haşlayın
- Mercimeği süzün ve bekletin
- Yarım soğanı hafif ateşte öldürün
- Mercimeği soğana ekleyerek tence-rede çevirin
- Hindistan cevizi sütü ekleyerek kaynatın

Tantuni

- Antrikot veya konrafıle'yi gri renge gelene kadar haşlayın
- Etin suyunu ayrı bir kaba alın
- Servis yapacağınız kadar eti yüksek ateşte wok şekline bir tavada mühürleyin
- Etlerin dışı sert fakat içinin yumuşak kalacak şekilde mühürlenmesi gerekiyor
- Etlere sos olarak daha önce ayrılan et suyunu, ayçiçek yağı ve toz biber kullanabilirsiniz
- Hazırlanan eti domates, soğan ve maydonoz ekleyerek dürüm yapıp servis edebilirsiniz.

Röportaj: Irmak BOZDAĞ - TAC'05

TAC has the strongest school spirit

A couple of weeks ago Mr. Erdoğan Kaynak, class of 1963, called me, and asked me to make an interview with Whitman Shepard, the High School Education Coordinator at SEV. We talked about his family, his father, who had an important position at American Board Schools, and SEV College which will open its doors in September 2014.

Could you tell me about your father? I heard he had a very important position at American Board Schools.

My father was Frederick Shepard. He was born in Gaziantep where his father Lorrin Shepard was serving as Medical Director of our hospital. In the 50's my father and mother joined the American Board as educators and went to Aleppo, Syria to teach at Aleppo College which was a high school and junior college. They left Aleppo in 1964 and went to Talas where my father served as an interim director and my mother served as an English teacher. After a sabbatical when my father received a PhD from Harvard in Biology they returned to Turkey to serve in Istanbul at Uskudar American Academy and at the American Board office where he served as Education Coordinator. In the 70's my father was appointed as Headmaster of the American Collegiate Institute in İzmir. In the early 80's he retired and returned to the United States. During his time in the Middle East, he served as Biology teacher, Dean of Students, Headmaster, Educational Coordinator, and General Secretary of the American Board in the following cities: Aleppo, Talas, Uskudar, İzmir and at the Board offices in Istanbul.

Could you tell me about your family? Where did you grow up, schools you attended?

I am the 4th generation of my family to serve in Turkey. My great grandfather, Frederick Shepard, came to Turkey in the 1800's to be the medical director of our hospital in Gaziantep. Both he and his wife, Fanny Shepard were doctors, although she was not allowed to practice as a female doctor in the Ottoman Empire. His son Lorrin Shepard followed his footsteps and served at the Gaziantep Hospital. Following the war of independence he was appointed to the American Hospital in Istanbul as Medical Director. His wife Virginia Shepard taught at Üsküdar American Academy. My uncle, Barclay Shepard taught English in Istanbul at Robert College, before he completed Medical School. He also served as Medical Director at the Gaziantep American Hospital. My aunt, Connie Shepard (Jolly) taught at the American College for Girls in Arnavutköy and then later worked at ACI where her husband taught English. My sister, Margaret Mahoney, taught art at ACI and her husband taught Science. Given this family heritage, it is no surprise that when I received my degree in mathematics education that I would teach at one of the schools in Turkey.

I was born in Aleppo, Syria. I attended various schools in the Aleppo, the US and Turkey. In Aleppo I attended national schools as well as a French school. In addition we were home schooled by my mother. In Talas one of the art teachers, Mr. Amidon, taught us and we also joined in the art, music and PE classes with the Talas boys. I attended the Istanbul

International Community School for junior high school before going to the States for the 10th and 11th grade. My senior year of high school was spent at the Tehran International Community School. I then attended Middlebury College where I received a degree in Mathematics and Psychology. My first teaching experience was with the Peace Corps in Swaziland. In 1981 I joined the faculty of TAC as a mathematics teacher. I have remained in Turkey ever since, although I took a leave of absence in 1982-1983 when I received a Masters degree from Harvard University with a concentration in International Education.

How long you were a math teacher at TAC, Üsküdar American, and İzmir American College?

I served in Tarsus as a teacher of mathematics for two years from 1981 to 1983. I then moved to İstanbul to work at Robert College where I served for 18 years as mathematics teacher, athletic director, head of department and high school principal. In 2001, I became the headmaster of Uskudar American Academy, a position I held for nine years. I then joined the SEV foundation as High School Education Coordinator.

Could you give detailed information about SEV College which will be established in Istanbul?

For many years the SEV Foundation has been considering opening another high school in Istanbul. Finally an appropriate property was located. Construction has begun and the new SEV College will open its doors to students in September 2014. The new school will have a capacity of 600 and will join the family of SEV High Schools. The competition for good high schools in Istanbul is extremely high and thus the Foundation reached consensus that such a school could be established to serve SEV elementary school graduates as well as the general public.

What are your plans for SEV College?

Our goal is to draw on the best practices from all of our high schools. Furthermore we will be able to develop new and innovative programs which could be implemented at any or all our present high schools. Idealistically, we hope to reduce the number of courses that students must study at any given year, thus allowing for in depth research as well as experimentation. State of the art technology will be implemented as it already is in all of our high schools. We will start with a Prep class and a limited 9th grade. Over the years we will grow the school to a steady state of 600.

How do you feel about TAC, their students, and teachers?

TAC students, teachers and alumni have one of the strongest school spirits of any school in which I have taught. My wish is that this spirit is one that is inclusive of all members of the community; students, teachers, administration members, parents and alumni. When such energy is shared by all members of a community, then excellence can be easily pursued and

achieved. Students at TAC are eager to receive that best education possible. Our collective responsibility is to make sure that they can. Given the TAC spirit and through community teamwork, I am sure that this vision

Mr. Shepard can be realized.

What is your position at SEV?

I serve as the High School Education Coordinator at SEV. I am responsible for working with the high school administrations at each of our schools in our striving for improvement and excellence combined with continual renewal.

What are your thoughts for TAC, Üsküdar American, and İzmir American?

Each of these school is unique, but also share a common heritage and many common characteristics. These schools are among the top schools in Turkey. Parents send their children to these schools with high expectations. Student have equally high expectations. Teachers have high expectations so that our students can realize their potential in both academic and social contexts. Given our heritage and collective strength, I am sure that these schools will continue to provide

the best possible education to meet the needs of Turkish youth now and for years to come.

What do you think of Turkish education system?

The Turkish educational system is based on a central authority model. It is very different than that of the US as well as many other countries. The difficulties and realities that the Ministry faces are extraordinarily complex. As private schools in such a system we do not have to focus on many of the issues that the Ministry faces. We have been fortunate to be able to petition and receive approval to have unique procedures in our schools.

My hope is that we can continue to develop unique programs and procedures which may serve as examples for other schools to follow.

What is your most unforgettable memory at TAC?

I have always been a sports enthusiast. Thus I was willing and eager to follow TAC sports teams and was a great fan. During my brief time at TAC I was able to travel with teams to Kayseri, Aydın, Adana and Mersin. However the most remembered trip was to Sivas in the middle of winter. The boys basketball team had success at the local level and progressed to a regional tournament in Sivas. Given the TAC spirit, we arranged for supporters and teachers to travel to Sivas to cheer our team on. Travelling to Sivas at that time by bus in the middle of winter was not easy task. However given our warm spirits and chanting we were able to get there, even though we had to stop often due to ice and snow. No other team in Sivas had the support that TAC did. To be honest I do not remember the outcome of the tournament, but given the school spirit I know that both team and spectators were number 1.

Röportaj: Necati GÜLER - TAC'75

Mr. COACH and Mrs. HORNISH

How we felt about our experience at TAC and Turkey!

Why did you choose to come to TAC?

This was an interesting story behind our decision to come to Turkey to teach! While attending a church service during which a missionary who had been in Africa, spoke about the need for teachers specifically in Turkey. After the service, we spoke to the missionary and ask him about mission work relative to teaching. He mentioned that he would send our name to the administration in New York City and that if we were interested, they would contact us for an interview. After praying, we decided we'd like to hear more about this possibility. 2 weeks later, we were paid a visit from the secretary in charge of appointing persons to teaching positions in foreign countries, in our case, specifically Turkey. We indicated to her that we were very much interested in accepting this position. Shortly thereafter, we were told that we could begin during the next school year. We were excited and very much interested in making a move, but with much apprehension from our families.

What did you expect to find?

To be honest, we really didn't know what to expect until we actually arrived in Istanbul in late July and August. There we got our first taste of this country we knew very little about! Very soon from our orientation from staying at the Uskudar School, in Taxim Square for language training and learning about Turkish cul-

ture and other things, we felt a little more comfortable, but still unsure of ourselves especially when trying to speak Turkish. Slowly, we came to learn certain phrases and simple sentences. One reason it was difficult for us was that this would be the very first time we had been in a foreign country. But as time went by, we found it more and more exciting and glad we came. Lastly, we were a little unclear what it would be like for us in Tarsus and the living conditions including shopping for food at the market. It was difficult at first since we had to live off campus, but the people whose home we lived in made us feel welcome. After the first year, we then moved to the new apartment building on campus and felt much better.

How different was it from your ex-

pectations?

There were probably at least two things that met our expectations was the beauty and historic things we were able to see and experience. Some differences perhaps we didn't expect, were the call to prayer from the mosques 5 times a day. This to us was a little eerie at first, but soon got used to it. Of course, the food was different but soon learned to like several of the foods we were presented with. I think we perhaps were concerned about how the people and student would accept us. But it wasn't long before we felt welcome, especially by the teachers and staff members both in Uskudar and Tarsus.

How was your family affected from your job at TAC?

As for our family, it didn't take long

for our kids to get accustomed to Tarsus especially since Mary Heather, the Meyer kids, the Ely kids, Mrs. Schumacker, their Calvert school teacher and, of course, some of the students who took a liking to them and to us. Mrs. Hornish and I quickly became acquainted with all the teachers and Turks, both teachers and workers, associated with school. Very soon, we began to explore the surrounding area with some of teachers, like Namrun, Teachers Beach, some castles, Konya and other places. We all enjoyed all of those places very much, our kids especially the beaches, which remain as wonderful memories!

How were you all affected after your return to the USA?

Of course when we returned to the United States because of Mrs. Hornish's health, we had three concerns ahead of us, both of which were of utmost importance. First, we were very much interested in her health, for which we were happy to hear that her problem was not as bad as was first thought. She is doing well, except for her diabetes. But that is now pretty much under control. Secondly, on our way home from Turkey, we went by bus from Istanbul to Zurich, Switzerland. But on the way, I had an appendicitis attack and had to be hospitalized for 6 days before the doctor would release us so we could make our flight back to the U.S. We did make it, but it was a most difficult time physically on me and more importantly on Mrs. Hornish as she had 3 kids to care for during this time. Finally, we then had to find a teaching job for me, which we did in Florida where we left from when first coming to Turkey. I was able to get into contact with my former Florida principal who had moved to the West Coast of Florida where he offered me a job for which I accepted. This is where we are today, after two more moves. You all know

Mr. Hornish ailesiyle birlikte

we had 3 children with us in Turkey, one, Angela, was actually born in Gaziantep, and our 4th was born after we got back from Turkey. It is important to say that some 46 years or so, we still miss Turkey and TAC! We did return in 1999, I believe, and had a wonderful time along with Pam, her family, and Angela! The wonderful thing was that so many of the student I had in my classes and on the basketball team were so helpful to us and made our time there most welcome and helpful. We were so thankful to all of you that made this a wonderful time.

You were not just Mr. Hornish, the Orta Science teacher for us. You, also, coached basketball teams. Do you remember how you started to coach at Orta?

I can't remember exactly how I got started my coaching at TAC, but it did start during our second year there. I really wasn't going to get involved in coaching, but I saw and heard of some not so good things happening with the Lise team that I thought, after certain of my students came to ask me if I would be interested in coaching them. After a short time thinking about this invitation, I decided to accept. That was the beginning of a really interest-

ing and gratifying time I had with all those who participated in basketball. I can't thank all of you enough who were willing to put your trust in my ability as a coach. It really very easy because so many of you have natural talent and were willing to follow my coaching, which really didn't happen very much the first year I started coaching. But as time went by, that began to change which gave me incentive to continue on. You all don't know how excited I was when I got a call from a couple players the next year after I left that you all had won the National Championship. If you remember, we came up a little short the year before, ending up in 3rd place. Not mentioning any names for a good reason, there was a lot of talent on those teams for which I was so proud of you all! Thanks to you all for 3 really good years coaching basketball. I'll never forget you all!!

Any similarities or differences you have encountered between teaching and coaching?

This was an interesting question and I did some thinking and came up with at least 2 or 3 reasons why this question turned out to be very important to me as a teacher and coach. First

of all, I believe all of you who participated in the basketball program, especially beginning our 3rd year there, I saw in all of you how well you listened and did your best to do the best you can both in the classroom and on the basketball court. I believe that any person who applies themselves in one place will do so in other places and that was evident in the classroom and on the basketball court. Secondly, because you listened to my coaching and teaching, you learned where I was coming from and accomplished good things. In other words, you had discipline in the classroom and on the basketball court. I really enjoyed you all in the classroom and on the basketball court because it would have been easy for me to quit coaching after that first year. But, because of your personalities and dedication to both areas, you inspired me to continue coaching and teaching. Both Mrs. Hornish and I thank you for how you made us feel at home while there how some of you even baby sat for us when we wanted to do something without them. Remember??

Any stories from your life at TAC? (one teaching, one coaching and one in general life)

There at least 2 or 3 in each of the areas you ask for: 1st, do you remember those model rockets we shot off on campus? I believe it attracted a lot of attention and even inspired those in my class to learn more about rockets. Also, because I brought with me when we came a telescope I had purchased several years ago, we went on top of the Front office building and looked at certain stars, constellations, nebulae, and other celestial objects. I think that also stimulated some to become more interested in Astronomy.

As for coaching, it was fun for me to build those new cement holders for the basketball backboards. That was an improvement over the old ones that

was used before. I guess the bad thing there was that old surface we played on that made it kind of tough until we got the new concrete floor. Of course, I never forgot those trips we made to İskenderun where I met with Sahap's (Şahap Gazezoğlu TAC '71) Father who was the Governor of that province. I can't remember if that was my first away trip, other than Mersin and Adana, but it was an interesting experience. Oh yes, I believe we won the game, however I had some questions concerning the refereeing which was difficult for me to understand what he was saying due to the language barrier on my part.

As for my family, you probably remember how Tim used to come out and play football with you all. To this day, he watches the European Football whenever it is on TV here. I might add that our other son, Scott, is also captivated by this same soccer league. One other thing concerns Pamela and Mary Heather Robeson. They got in trouble one time when they wrote graffiti on the outer walls on Stickler, or maybe it was on a couple of the inner walls. One other thing, I used to enjoy working with the gate keeper, Hüseyin Abi, Sabit and Tevfik Usta (once again, spelling). They were very helpful, but you guys would have laughed as I tried to communicate with them. I think I got through to them most of the time, but had to have help more often than not.

Mrs. Hornish and yourself touched the lives of quite a few of us. What would you like say?

I will say this that many of you touched our lives as well. I also include all of the Turkish faculty members as they helped make us feel welcome. I can't remember a time when we didn't enjoy our time there, except when we went to the market and tried to communicate with those businesses, especially the meat market. Even

Mr. COACH
and
Mrs. HORNİSH

elpful as well as those staff members who had been there a longer time than we were. One other thing that comes to mind is that when any of you misbehave in class or on campus, you accepted my correction with any backlash, at least most of the time. Most all of you were very polite and friendly! All in all, we can say that you all made us feel welcome and at home, once we got established there on campus. I very much like to hear from you time to time and try reading your comments on Facebook. Most come with translations, but the ones that do not, I have a hard time understanding what is being said. I do pick up a few words sometimes. Anyway, keep them coming!

I want to thank you Necati for helping us to be reminiscent of our time there. Also, we want any of you that come to the United States to know that you are always welcome to our home for a visit! Thanks and best to all of you!

Röportaj: Bora Güner - TAC'84

RUHİ KOÇAK

“Tarımın yalnızca çiftçiden ibaret olmadığını gördük”

Merhaba; hayatta her zaman bir ilk vardır, benim içinde ilk söyleşimi sevgili Ruhi ile yapmak vardı. Bu fırsatı verdiği için Erdoğan Hocam'a teşekkür ederim. Ruhi'nin Homecoming'den bu yana enerjisinden bir şey kaybetmediğini görmek güzeldi.

Sevgili Ruhi'nin babası Hacı Koçak Amca 1980'li yıllarda zirai ilaçlama için uçakla hizmet verirdi.

Ruhi 1990'lı yıllarında lise ve üniversite yaşamı boyunca babasının yanında çalıştı.

Ruhi Koçak, bizler için kendisini ve çalışmalarını anlattı;

1990'lı yılların sonunda ilaçlamanın ilaçlarla daha farklı boyuta taşındığını gördük ve bu yönde kendimizi geliştirerek ilerledik. Daha sonra gübre ve tohum ile ürün çeşitliliğimizi arttırdık.

Sektörün ilerleyeceğini görerek işletme tarafını tercih ettik.

Tarımın yalnızca çiftçiden ibaret olmadığını görerek 2011 Mayıs'ında konsepti değiştirip bugün ki yapıyla Türkiye'nin en kapsamlı ve en büyük tarım marketi Koçak Agro Market'i kurduk.

Koçak Agromarket, E-5 Karayolu üzerinde kurulan 8 bin 500 metre-karelik bir alan üzerine tesis edilen yaprak toprak ve su analiz laboratuvarı, süs bitkileri grubu, bahçe el aletleri grubu, bahçe ekipmanları, bitki besleme ürünleri, bitki koruma ürünleri, sulama ekipmanları, evcil hayvan ürünleri, sera ve ekipmanları, bahçe

tesisi, tarla bitkileri, tohumdan traktöre kadar aranan her şeyi aynı çatı altında bulma imkanı sunuyor.

Türkiye genelinde kapsam olarak ilk defa Çukurova'da böyle bir tarım marketin kurulduğunu söyleyen Ruhi, “Tarım marketimiz tamamen çiftçilere yönelik, doğayı seven, toprakla uğraşan her kesimin uğrayacağı, tarımla ilgili aradığı her şeyi aynı çatı altında bulabileceği bir yer.

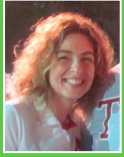
Meyve bahçeleri tesisi yapıyoruz, tesis sonrası teknik hizmet veriyoruz. Sera ve kurulum hizmeti veriyoruz. Kısacası tarla bitkilerinden bahçe bitkilerine kadar, hayvancılıktan tarımsal mekanizasyona kadar aradığınızı her ürünü, her hizmeti burada bulma şansına sahipsiniz. Yani tohumdan traktöre kadar çiftçinin durağı olacak burası” dedi.

Bugün 150 kişilik bir ekiple Koçak Agro Tarım Market Ltd.Şti. , serada kesmeli üretim yapan Rosland Tarım Seracılık Ltd.Şti. ve ortağı olduğumuz Ertar Kimya Ltd.Şti. ile tarım ilaçları üretimini gerçekleştirmekteyiz.

Bunun dışında iki dönem yürüttüğüm Tarsus Ticaret ve Sanayi Odası Başkan Yardımcılığı görevimi Mayıs 2012'den beri Tarsus Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı olarak devam etmekteyim.

Ayrıca Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Dış İlişkiler Komisyonu'nda da görevliyim.

Sevgili Ruhi'ye ve ekibine Biz Letter olarak başarılar dileriz.

Röportaj: Defne ONGUN - TAC'89

TAC CLASS of 2000 GAVE ME a BIRTHDAY PARTY on CAMPUS

Bu söyleşi formatı çok hoşuma gitti benim:) Sizler için yazıları hazırlarken, birbirinden harika, dolu, başarılı kişilerle tanışma ve yaptıklarını daha detaylı öğrenme şansı elde ediyorum.

Bu sayı için Tarsus, İzmir ve Üsküdar Amerikan Okulları'nın yakından tanıdığı bir kişi ile sohbet ettim: Mr.Eric Trujillo.

Mezun olduktan on sene sonra TAC'de görev almaya başlayan Mr.Trujillo ile öğrenci olarak tanışmamak mutlaka bir kayıp. Ama BizLetter sayesinde kendisiyle sanal ortamda da olsa tanışmış olmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Eğitim sistemimizle ilgili olması gerekenler hakkında yaptığı yorum o kadar doğru ki... İnsana "Evet işte böyle olmalı!" dedirtiyor.

Eğitimi, iş yaşamı, seyahatleri, hobileri ve ailesiyle dolu dolu bir yaşam...

Veee... karşınızda Mr.Eric Trujillo!!!

Mr. Trujillo, could you please tell us about yourself, your life before you came to Turkey?

I am originally from the state of Colorado and studied Political Science at Colorado State University. After graduation, I moved to Washington, DC to work in politics. After two years I became disenchanted with the political system and returned to university to get a teaching degree for high school history and politics. However, due to my bad luck, there were very few teaching openings in Colorado and my first job offer was at an international school. Thus, I started my career in education as a first and second grade English as a Second Language teacher (ESL) in 1992 at a new elementary school in northern Poland on the Baltic Sea. I went for a

one year contract and ended up staying four years. Halfway through my time there, I became the school Principal. It was during this time I found I enjoyed administration and decided to return to Colorado to teach high school ESL and work on a Masters in School Administration. After three years, the sweet call of international teaching came back and I convinced my (then) girlfriend, Lisa, to go to an international teachers fair in the United States. We went and the first school to offer both of us a contract: Tarsus American College. That is how we ended up in Tarsus in August 1999.

How does it affect your family when you move to a different country/city for your job? How do you make your family arrangements so that adjustment period is smoothly completed?

It is never easy to move far away from friends and family. Although I have now moved multiple times, it never gets easy to say goodbye. However, it is a little bit easier than the first time. I don't believe it ever gets easier on my mother when I move to another country or even return to Turkey for the second or third time. The best advice I could give someone moving internationally is "Do not expect to replicate your Turkish or American lifestyle. Look for what is there; not for what isn't." The good news is that it helps that once family and friends come visit and see where you live because it eases their concerns.

As far as I know, you started working for TAC, continued with ACI and now you are with UAA. How did it all happen?

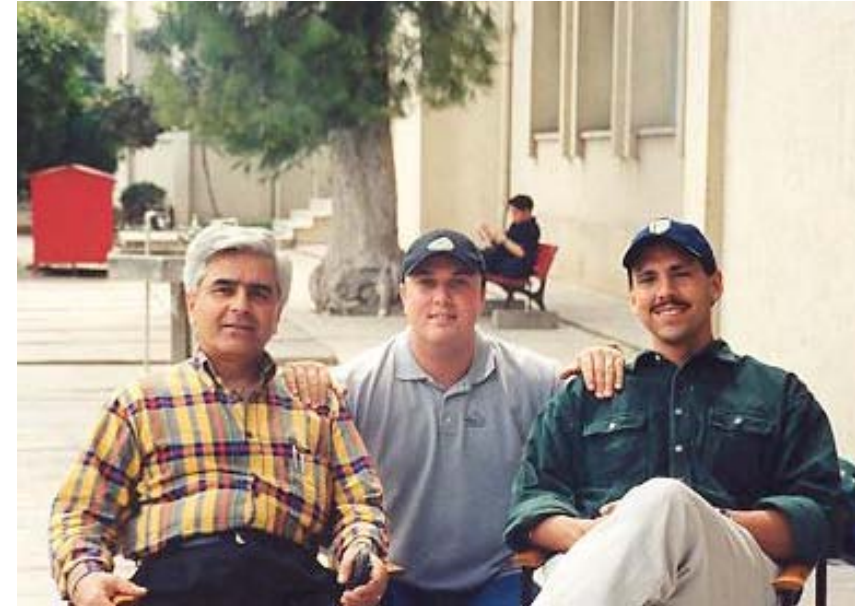
I attribute it to pure luck. After two

good years at TAC as the Lise Dean, I returned to Colorado to begin work on PhD in Educational Leadership. Two years into the program the Headmaster positions at TAC and ACI came open at the same time, so I applied. TAC was looking for an applicant with IB DP background so I interviewed for ACI and was offered the position. My (now) wife Lisa, who also taught high school English in TAC, joined me at ACI for four wonderful years. We went back to Colorado to be closer with family and friends and for me to finish my PhD. We had planned to stay permanently; unfortunately (or fortunately) that sweet call international teaching once again came back. I was interviewing for the position of President of the American College of Sofia in Bulgaria, another former ABH school, when the ÜAA offer came to me. It was an easy decision for us as we have so many friends in Turkey.

I am sure there are differences between all three schools. What strikes you the most?

I have always said that if I could take the alumni spirit and closeness of alumni of TAC, the incredible social

service and clubs program of ACI and the excellent academic program of ÜAA and combine them all together, I would have my dream school in every way!

Any anecdotes from each school that makes you smile?

Whenever I see former students from the three schools they often remind me of something that happened on the campus. One that comes to mind is the birthday party the TAC class of 2000 gave me on campus. I won't provide details, but the memory always makes me smile.

We Turks keep complaining about our education system. Our parents used to complain when we were kids and now we are complaining about all the changes that have been made recently. As an "education guru" how do you see Turkish education system? What needs to be improved and according to your years of experience how could that be done?

The only thing I see constant in the Turkish educational system is change. It seems to me that every two years

there is a graduating class that was halfway through their high school career and suddenly the system changes and generally not for the benefit of the student.

I strongly believe that professional educators who believe in student-centered learning, critical thinking and development of analytical skills need to be involved in the decision making process for changes in the educational system of the country. A high-stake, multiple choice assessment such as the university exam only measures an ability to memorize, not what may have learned both in high school and in life. In an ideal world, I believe that decentralization would benefit the educational system and giving the power to local authorities to follow a framework set by the central Ministry, would allow for decision making at the local level. The driving question at the local level should be "Will this improve student learning?" However, I also understand there are also many political and historical reasons for the centralized system and as a guest in Turkey, I respect that. I tell teachers who are new to Turkey the following: "Do not expect to change

the educational system of the country in which you work. You are a guest. You are there to teach your subject area and help in making the school a better learning environment. You will assist your students to become better global citizens and proud Turkish citizens."

How about life besides school... What hobbies do you have? What relaxes you the most?

I love the outdoors. Coming from Colorado, I have a great appreciation of the mountains, hiking and camping. A good book and a quiet evening with my wife are relaxing enough for me. I must admit watching Galatasaray win also relaxes me!

What are your future plans?

I have just signed a two year extension for ÜAA and I would like to finish that. After that I really don't know. Lisa and I love living in Turkey and we are happy. I am fortunate to be in the educational field as my passion is my profession.

Selçuk Doğan
TAC'98

Alınması gerektiği kadar alıyor alaya hayatı

Uyku uyutmaz kırmızı bir hastane kanepesinden Necdet Doğan'a bakıyorum ...

Bugün rutinde saat 7'deki refakatçi yemeğini istemiyor canım ve 11. kat 5 numarada oturmuş işte hemen yanı başımda yatan adama dalmış bakıyorum...

Başında bezi, kolunda serumu, kafası beyaz yastıkta önünde yemediği tuzsuz tabildotuna yan dönmüş penceresinden derin derin dışarıyı izliyor...

74 senedir pırıl pırıl, doğru, dürüst, ve delikanlı, hayli dinç ve genç bir aslan parçası ateşler ve acılar içinde uzanmış,

Epeyce sessiz, ağır ve erdemli, öylece duruyor...

Var elbet bir düşmanı manzarasının ufkunda ama o 'doğru dürüst' göstermiyor kendini,

Ve o da belleyemiyor iyi, Ama bakışlarını çekmiyor baktığı yerden, hiç kaçırıyor,

Sadece sisli ve puslu bu erin penceresinden gördüğü savaş alanı besbelli şimdi...

Bense hayatımı bir yana bırakıp, sadece ve yakınından ona bakıp, billur

mazisini görebiliyorum çizgili yüzünde adeta...

Arkadaşlarından para toplayıp E ti-pindeyken Can Baba'yı iki defa ziyaret ettiğini,

Senelerce ücretsiz verdiği derslerden Bursa'nın köylerinde hala kendine hayran gençler bittiğini, Kendisinden duyamazsınız öyle... Ulu orta anlatan gibilerinin aksine, Gösterişine, ispatına, lüzum görmez bahsine.

El değirmeden sakladığı hanidir evindeki tahta bavulunun içinde, 7 sene yaşadığı Bebek'inden yazılar, anılar, fotoğraflar durur özel ve kimisini hala bilmesem de bildiğim güzel olan...

Ve tabi bir de kendisi gibi Kemal'in

askeri babasından yadigar, Saklar bir kurtuluştan kalma kurşunları dev altı patlar...

Göz gözü görmez bu muharebe meydanında yiğitçe direnerek, Pederinin silahı elinde kurşun kemeri belinde bu cesur asker, Uzundur aleme aşına ela gözlerinin henüz seçemediği hedefine saldırıyor herkesten sert olan bakışlarıyla penceresinden...

Ağlamıyor, sızlanmıyor, eğilmiyor, bükülmüyor... Besbelli meydan okuyor hayata, Dimdik, ve ayakta.

Dedesinin henüz kavuşamadığı çocuğuma heves ve heyecanla baktığı gibi bakıyorum Necdet Doğan'a...

İlacına, buzuna, Bakkalına, doktoruna, Giysisine, terliğine, Ateşine, yemeğine, Gözlerim serumu gibi saat başı dolarak, O'na yazılar çiziktirip yazarak, Çok sevdiği bebeği gibi yanımda uyurken şimdi, Sargı bezine ve tertemiz özüne kurban olduğum bu koca çınara bakıyorum...

“Eyvah! Basıldık!” deyip bitkin ellerini kaldırıveriyor havaya atletinin altındaki sırt havlusu büzüşüp toplanırken ensesinde, Hasta bakıcısı, hemşiresi 4'lü 5'li sürgülü kapısından odasına ansızın dalıp giriverdiğinde...

“Bu serum belki yarın belki yarından da yakın biter” diyor litrelik tuzlu su damarlarına akarken yavaş yavaş, Ve “Yavaş vermem lazım yaştan ötürü Amca” diyeni de, “Sen ihtiyar mı demek istiyorsun yani bana şimdi” deyip güldürüyor... Elleri ayakları titrerken “Moruklara döndük sanki” diyor, yüzü ekşiyerek bana gülümsüyor...

Fazla öteberi getiren ziyaretçiye “Bir sonraki yatışıma da düşündüğün

için sağ ol” deyip teşekkür ediyor...

Alınması gerektiği kadar alıyor alaya hayatı, Tıpkı akşamları içtiği soğuk sulu rakısı gibi, Çoğu zarar ve tam kararında.

Tuvalet gidecekken doğruluyor, tutuyorum.

“Bırak oğlum ben kendim kalkar giderim” diyor... Tıpkı yaşadığı uzun ömründeki gibi, Kalkıyor... Ve kendi gidiyor...

Daha uzun, daha yavaş, daha kararlı ve sakin, Mücadele ve bitmez sancılar içinde lakin, Tek başına, Mağrur ve gözü kara gidiyor...

“Sana da zahmet verdik oğlum” diyor hep kibar olmuş ruhuyla hastalıktan yorgun düşmüş vücuduna masaj yaparken, Ve her gün her an yapmaya alıştığım basit işlerini yaparken, Sıkılmadan teşekkür ediyor hâla...

Telefonda benle konuşurken “Oğlum gelirken bir de şey alır mısın?” diye

soruyor...

Almaz mıyım... “Şey”, Hiç fark eder mi ki... “Hani karbonat ya” diyor, “Aklıma gelmedi ismi şimdi iyi mi”, Hafızası geri seneleri ileri, Mühendis kendisine ve yaşamın kendisine gülerek, ‘Soda’ bile diyemiyor...

Bense ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum sadece, Az da olsa hakkını geri ödeme fırsatı doğdu bana böylece...

Ellerim açık ve gözlerim kırmızı bakacağım ben de elbet bir gün ona biliyorum, Ve “Helal Olsun!” dediğimde hiç olmazsa cılız da olsa bir anlamı olacak diye şimdi ölesiye seviniyorum.

Hemen yanı başımdaki Babam'a, Necdet Doğan'a bakıyorum...

O uyuyor ve ben hala öğreniyorum bu alimden,

Yılmadan bir şeyler anlatan bu tatlı ve ihtiyar, uslanmaz muallimden.

TAC'li RESTAURANTLAR ADANA

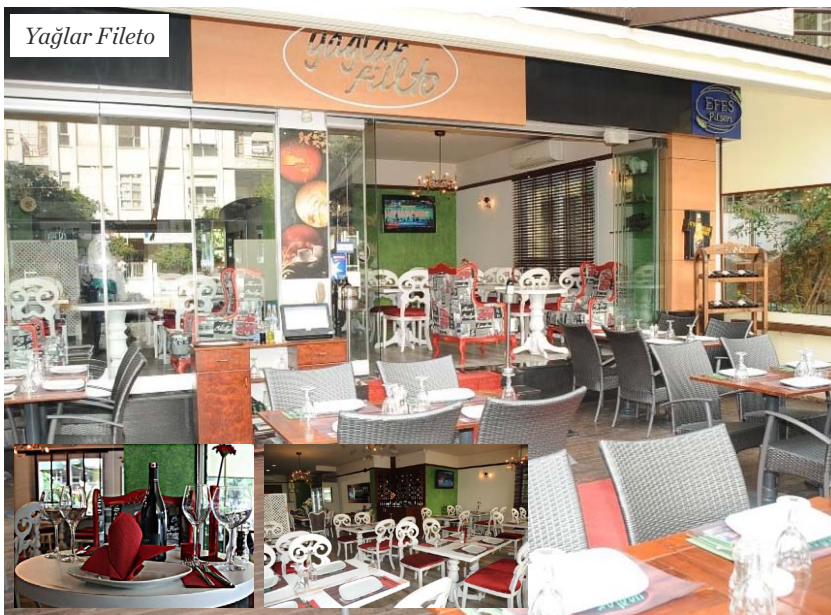
Mahmut Ağba - TAC '94
Cemalpaşa mah. Vali Yolu cad. 63010 sk.
Cevdet Arkun Apt altı Seyhan/ADANA
Tel : (0322) 453 6730

Şato

Utku Nisanoğlu - TAC'81
Güzelyalı Mahallesi Adnan Menderes Bulvarı No 117 Seyhan / ADANA
Telefon : 0 322 233 1 444

Yağlar Fileto

Gökhan Yağ - TAC 2000
Kurtuluş Mah. Şinasi Efendi Cad. No:31 Hazer Apt. (Cemalpaşa Ptt arkası)
0322 888 00 80

5 Ocak Kebap

Ersin Şendoğan - TAC'77
Kurtuluş Mah., Şinasi Efendi Cd
Suphi Ramazanoğlu Apt.
B Blok No:22, Adana

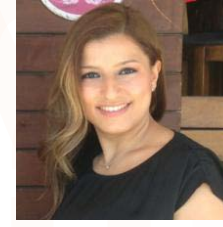

MUNCH

Kazım Erol Yeğenağa - TAC' 2004
Ziyapaşa Bulvarı Ramazanoglu Cad.
14/A, Adana,
TR. (0322) 459 4073
Begin of the skype highlighting
(0322) 459 4073) ÜCRETSİZ

Teoman Dede - TAC'85
Cemalpaşa Mah.Cevat Yurdakul
Cad.80 Sokak.No 2/A
KARDEŞLER APARTMANI
Adana/Seyhan
0 322 454 66 30

Billur Özdoğan
TAC'05

Fotoğraftakiler Kim ?

1

2

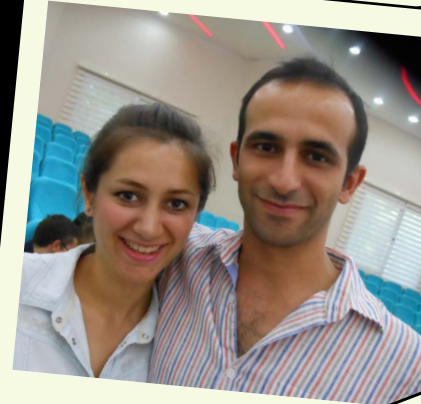

3

İpucu:
• Üçü de Tarsus Amerikan Koleji Mezunu
• Mezuniyet tarihleri '69, '97 ve '99
• Baba ortaokulu Talas'da okudu

5

4

6

7

1- Rıfat Kural TAC '78 - Sena Kural TAC 2012, 2-Turgut Yeğenağa TAC'0, Kazım Yeğenağa TAC'04, 3- İrfan Burhan'69, Mert Burhan'97, Begüm Burhan'99, 4- İb-rahim Eserce TAC'86, Ortada babaları Doğan Eserce TAC'52, Sağda Sadi Eserce TAC'97, 5- Sevinç Belli TAC'02, Erdem Belli TAC'01, 6- Dilşad Tek Çağman TAC '98, Aşlı Dilaş TAC'05, Gülşev Tek Uyalca TAC '03, 7- Özgül Kocatepe TAC 2005, Başak Kocatepe TAC 2009

SKYJIB

- Açık ve geniş kapalı alanlarda çekim yapılabilir
- 400 metre yüksekliğe ulaşabilir
- 4000 metre kumanda mesafesine sahiptir
- GPS teknolojisi ile tek komutla istenilen noktaya noktalar arasında çekim yapar
- Çekim sonuçlarını görmek için saatler veya günler beklemeye gerek kalmaz
- Üç eksenli kamera sabitleme sistemi
- Açılır kapanır iniş sistemi
- 10-15 dakika havada kalma süresi
- Sonuçlar kalitelidir, görüntülerde sarsılma yaşanmaz

HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

Tanıtım, belgesel, reklam filmi

Katalog

Arsa ve inşaat projeleri

Miting ve konser

Yol, köprü, viyadük, baraj

Arkeolojik yapı

Yerel yönetim, park, bahçe

360° Panoramik hava

çekimleri

Gazi Mah. 1301 Sk. Aksu Apt. 0 324 327 81 82

Zemin Kat No:10/A

www.ucanpenguen.cc

Yenişehir/Mersin

cezmi@penguen.cc

penguen

film medya event tasarımı

UÇANpenguen

KOÇAK AGRO
TARIM MARKET
Tohumdan traktöre çiftçi durağı

ANTONIO CARRARO
Mersin Bölge Bayii

FİDAN YETİŞTİRİCİLİĞİ

TARIMSAL ANALİZ LABORATUVARI

TARIMSAL SULAMA EKİPMANLARI

Telefon : 0.324.616 35 80

Faks : 0.324.616 35 83

Tarsus Adana Kara Yolu Keloğlu Köprüsü Cıvarı
Ferahim Şalvuz Mahallesi 1628 Sokak No : 1
Tarsus / MERSİN

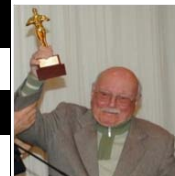
www.kocakagro.com

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															
10															
11															
12															
13															
14															
15															
16															
17															
18															

Hazırlayan

Rasim Sarı

TAC '94

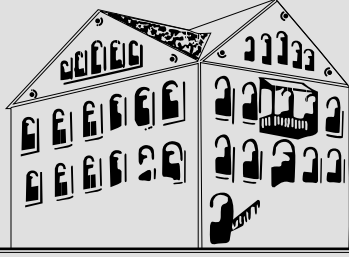

SOLDAN SAĞA

1. Bitlis'in bir ilçesi-1950li yıllarda TAC'de müdürlük yapmış ve mezunlar derneğinin kurulmasında katkıda bulunmuş kişi
2. Echo '94 grubunun albümüne adını veren parça – Muğla'nın bir ilçesi
3. Bankamatik-Bir ilimiz- Bir işin yapıldığı belirli zaman
4. Kuşadası'nın antik dönemlerdeki adı-Bir bağlaç
5. Genellikle içine sulu şeyler konulan metal vb.nden yapılmış kap – eşi olmayan, biricik, yegane – Galatasaray'da oynamış efsanevi Romen futbolcu – iskambilde birli
6. Tepe, mirasçı, veliaht-Tantal elementinin simgesi
7. Okulumuzun ilk binası – Bir iskambil oyunu
8. Yumuşak çelikten yapılmış üzeri kalay kaplı ince sac – Klavye'de mesafe ayarlayıcı ve pencere geçişi sağlayan tuş – Büyük taş kütlesi
9. Yüzölçümü Türkiye'den büyük olan tek komşu ülke – Ağabey – Yakınların dışında kalan kimse, yabancı
10. Milli İstihbarat Teşkilatı-Zarf, fiil
11. Ney çalan kimse
12. Local Education Authority kısaltması –Tarsus'ta bulunan Kleopatra Kapısının diğer adı
13. Bir havaalanımızın üçlü kodu – ks. The Institution of Engineering and Technology -Burdurcuğlu soyadlı TAC 63 mezunumuzun ismi
14. Çukurova yöresinde terlemesi de yapılan olmamış üzüm – Bir nota –Aldatma, hile,tuzak
15. Beyazla az miktarda siyah karışmasından oluşan renk
16. TAC yahoogroups'ta muhteşem yazılara imza atan TAC 56 mezunumuz
17. 17. ---
18. Fotoğrafta ki TAC nin efsanevi hocası

YUKARDAN AŞAĞI

1. Bir gölümüz - TAC'nin tarihi ve sembol olmuş binası
2. İngilizce öğretmen – Rütbesiz asker, nefer – Arap edebiyatında bir şiir türü
3. Akdeniz bölgesinde bir akarsu –Kur'an-ı Kerim'de bir sure – Coşmuş,taşmış
4. Evrensel alıcı kan grubu – İtalya yarımadasında bir dağ zinciri – J. R. R. Tolkien'in kurgusal Orta Dünya evreninde bir ırk
5. İskambil kâğıtlarının atası sayılan desteye ve bu deste kullanılarak bakılan falcılık yöntemine verilen ad- Kara ve siyah karşıtı- Çukurova yöresinde bisiklet
6. Tokat'ın bir ilçesi –Evcil geyik –şaşkınlık bildiren bir söz- sıkıştırılmış dosya uzantısı
7. Bir yaşındaki dişi dana – Bursa'nın bir ilçesi
8. Yunan mitolojisinde savaş tanrısı – Borazanın çıkardığı tiz ses –Kraliçe
9. Çin'in güneyinde, laos ve vietnam'ın kuzeyinde konuşulan tibet-birmen dili – İngilizce insan kaynakları kısaltması –Okulumuzun bir binası
10. Şu an Tarsus'ta bulunan dünyanın en ünlü mayın gemisi –olgunlaşmış incirin dışarı sızan tatlısı – Belli amaçlarla kurulmuş konutlar topluluğu
11. Çelişkili ve tutarsız iki cümleyi birbirine bağlamaya yarayan bir söz – ks. Güvenilir Araştırma Belgesi - Mezunlar derneği ve SEV Yönetim Kurulu Başkanlığı yapmış, 2001 yılında kaybettiğimiz değerli TAC 58 mezunumuzun soyadı
12. TAC Spor Kulübü Yönetim Kurulu Başkanı – Cömert,dost,mert,babacan
13. Bir meyve – Güney Afrika'nın internet alan adı uzantısı - ks. The Instrument for Pre-Accession Assistance
14. Hiçbir zaman, asla, kesinlikle – İrlanda Cumhuriyet Ordusu
15. ECHO 83 olarak kurulan ünlü müzik gurubu

TAC Mezunlar Derneği neden aidat toplar, topladığı aidatla ne yapar?

- Burs verir, çünkü Tuğla Fonu anaparasına dokunulmayan bir fon oluşturduğundan, sadece yıllık getirisi bizim verdiğimiz bursların tamamını karşılamaya yetmez. Ayrıca, tam burs dışında verilen kısmi ihtiyaç bursları, üniversite bursu gibi burslar için, aidatlar önemli bir kaynaktır.
- Homecoming düzenler, sınıf reunionlarına destek olur.
- Bizletter yayınlar ve adresinize teslim eder.
- Web siteleri düzenler, haber ve bilgi iletişiminde bulunur mezun bilgilerini günceller.
- TAC Spor Klubüne destek verir.
- SEV, Okullar ve diğer kurumlar nezdinde mezunların temsil edilmesini sağlar.
- Dernek kurumsal yapısının mali, idari sorumluluklarını yerine getirir.
- Dernek ofisinin işlemlerini sağlar.
- Tarihimize ve kurumsal kültürümüze sahip çıkar,
- Geleneklerimizi yaşatır,
- Tarihi yapılarımıza sahip çıkar; (Yayla Evinin restorasyonu ve camianın kullanımına sunulması)
- Müze çalışmaları,
- Mezunların her ayın Son Cuma günlerinde bir araya gelmelerinin organizasyonu yapar,
- Yeni gelen öğretmenlere okulu ve ülkemizi tanıtır ve güven duymaları için toplantılar düzenler,
- Okulun ihtiyaç duyduğu ve çağrı yaptığı her durumda yanında yer alır, yardıma koşar,
- Okulun tanıtımı ile ilgili çalışmalar yapar, potansiyel velilere okulu anlatır,
- Genç mezunlara iş ve staj imkanları sağlayabilmek amacıyla iş hayatındaki abi ve ablalarıyla gerçek veya sanal ortamda bir araya getirir, yardımcı olur.

Ekim 2013 Sonu itibarıyla aidat ödeyenler

1945	TURHAN UYGUR
1948	YUSUF NECAT YAYCIOĞLU
TALAS'49	FETHULLAH ÖZELÇİ
1950	ABDULLAH KASAPÇI
1951	YILMAZ ALP
1952	YÜKSEL ÖZKAYA
1952	MEHMET ACAR TUNÇBİLEK
1952	ÇETİN KOCAER
1954	ATA TANRIVERDİ
1955	GÜN KURAN
1955	ALİ CENGİZ DOLUNAY
1955	UĞUR TALASLI
1955	METE AKYOL
1955	MUSTAFA ÜNVER UNGAN
1955	ENGİN ÜNSAL
1955	ERDOĞAN ALTINEL
1956	ATILLA ERÖNCEL
1956	OĞUZCAN ÖZALTIN
1956	TUNCAY ERZİN
1956	ZEKİ SAVATLI
1956	VİTALİ MEŞULAM
1956	AKŞİT GÜÇÜK
1956	ERKUT ŞAHİNBAŞ
1956	ENDER VARINLIOĞLU
1956	AYKUT BERK
1956	HASAN GÜLEŞÇİ
1956	YÜCEL ÇETİN
1956	METE NAKİPOĞLU
1957	İBRAHİM UZUNCA
1957	KOREL GÖYMEN
1958	TEMEL BAYKARA
1958	ÖMER YAĞIZ
1958	TAMER ŞAHİNBAŞ
1958	UTKU SÜMERLER
1958	ERTAN SÖYLEMEZ
1959	ABDULLAH ATEŞ
1959	YAVUZ AYATA
1959	METE BORA
1959	ERDİNÇ KARAÜZÜM
1959	HİKMET ERDOĞAN
1959	ERCAN YENER
1960	ÜLKÜN TANSEL
1960	ÜMİT ÖZÜLKÜ
1960	SITKI ANTMEN
1961	İBRAHİM MERZECİ
1961	ADİL ÖZTOPRAK
1961	YÜCEL AKYÜREK
1961	TAYLAN ONUL
1961	MENGÜ ALTINORDU
1961	METİN ATAMER
1961	ORHAN AKSOĞAN
1962	ÖMER GÖNCÜ
1962	ÖZHAN AKÇALI
1962	YALÇIN CANATAN
1962	UYGUR GÜLLE
1962	ÖZKAN ESMER
1962	HİLMİ OKTAR
1962	GAZİ TÜRKİYILMAZ
1962	TONGUÇ ALP
1962	ERDEN SEZER
1962	METİN OKYAY

1962	İBRAHİM METE
1962	TANERİ YONAR
1962	YÜCEL ERKEN
1963	ZÜHTÜ SEZER
1963	ATAMAN AKSOY
1963	RAGİP YILMAZ AYATA
1963	MEHMET ARTUN
1963	HAZİM KANTARCI
1963	İSKENDER SAYEK
1963	ERKAN DÜLGEROĞLU
1963	İLKER LÖKER
1963	BÜLENT ÖZSOY
1963	MEHMET HİLMİ ERGİN
1963	BÜLENT GÜRSEL
1963	ERDOĞAN KAYNAK
1963	GÜRKAN ERTAŞ
1963	BAHATTİN GÜRSÖZ
1963	SÜHA OĞUZ ERGİN
1963	BÜLENT ARPAÇ
1963	AKAR BURDUROĞLU
1963	NOYAN SANCAR
1963	NURİ ÇARKACI
1963	CANDAN BULUTGİL
1963	DEMİR ÖZKAYA
1963	ERGÜL BAKAY
1963	AHMET TURAN ALTINER
1963	AYKUT TOROS
1963	KEMAL ŞENYUVA
1964	ULUÇ GÜRKAN
TALAS'64	CEM BAYSAL
1964	SINAN BAYRAKTAROĞLU
1964	SERHAN ALTINORDU
1964	SERMET TUNA
1964	ATEŞ AYKUT
1965	KEMAL TORUL
1965	AHMET ECİKOĞLU
1965	SAMSA KARAMEHMET
1965	MUSTAFA ÖNGAY
1965	MEHMET NEJAT DANIŞMAN
1965	ERKUT YÜCAOĞLU
1966	ALİ AÇAN
1966	ŞEFİK ÇAKIR
1966	ALİ ONUR BİLGİN
1966	MUHSİN GÜNAŞTI
1967	KÜRŞAT PURA
1967	SAFFET ESEN
1967	MEHMET DALKILIÇ
1967	ÖZDEN ÖZLER
1967	AHMET CERANOĞLU
1967	SAHİM TEKELİ
1967	CEMAL YALABIK
1967	NECDET ÖZCAN
1967	JOZEF AMADO
1967	MEHMET YALTIR
1968	EMİN ÇULHACI
1968	AYDIN KOÇ
1968	NURİ DOĞAN
1968	NUR ALTINÖRS
1968	TAYLAN DERİCİOĞLU
1968	ATA GİDER
1968	MUSTAFA CÖMERT

1968	MUSTAFA MURAT
1968	ALİ ZALLAK
1968	NİHAT TANER
1968	AHMET ŞEREF ETKER
1968	ENVER PEKİN
1968	HALDUN NACİ GÜLALP
1968	AHMET ZİYA AKYIL
1968	AYDIN NURHAN
1968	SEMİH BİLGİN
1968	LÜTFİ CAN ÇUKUROVA
1969	HALUK ERTÜRK
1969	TUNCAY ÇAKIT
1969	SIRRI ERGUN
1969	MEHMET GÜR
1969	ALPTEKİN ORHON
1970	HAMDİ DEMİREL
1970	TUNCAY SERGEN
1970	TUNCAY ATAÖZ
1971	AYDIN GÜRSOY
1971	ÖZDEMİR AKTAN
1971	TAYYAR ŞEN
1971	KEMAL GÜRSEL
1971	MUSTAFA GÜROL IŞIK
1971	NECİL TOKTAY
1971	MELİH KUTLUER
1971	NİSİM AMADO
1971	CELİL OKER
1971	HAMİT SERBEST
1971	ALİ KÜTÜKÇÜ
1972	ZİYA DOMANIÇ
1972	SELÇUK KÜÇÜKOĞLU
1972	KEMAL GÖRBİL
1972	HİLMİ KURDAK
1972	CİHAT LOKMANOĞLU
1972	CEM BAYSAN
1972	MEHMET BULDURGAN
1972	CİHANGİR SONAT
1972	MUSTAFA TOKYAY
1972	HAMİT ÇALIŞKAN
1972	ABDULLAH SAMİ PAKSOY
1972	CENGİZ ATALAY
1972	İBRAHİM ORHON
1972	ATAHAN ÇUKUROVA
1973	SAMİ KÖYLÜGİL
1973	MAHMUT NEDİM KARAYEL
1973	KADİR KOKULU
1973	KEMAL ÖZBİÇER
1973	SÜHA YALÇIN
1973	ALP BEKİŞOĞLU
1973	BÜLENT KAR
1973	MUSTAFA ÇONOĞLU
1973	REFET BALATA
1973	HÜSEYİN DİRİÖZ
1973	LEVENT BERİKER
1973	ORHAN ARUN
1973	BÜLENT GÜNCELER
1973	LEVENT BAYKAL
1974	ŞAHİN KOL
1974	OĞUZ DEMİRSOY
1974	ORHAN BEŞKÖK
1974	NECAH BARUTÇU

1974	NURİ KANTARELLİ
1974	ALP ÖTÜŞ
1974	KEMAL TARIM
1974	REFİK KUTLUER
1974	SUAT BAYKUL
1974	UĞUR ÇINAR
1974	ESAT YÜREKLİ
1974	GALİP ŞİMŞEK
1974	HÜSEYİN YALÇIN
1974	ADNAN SAYBAŞILI
1975	HALDUN ÇATIKKAŞ
1975	KORKUT YÜREĞİR
1975	ALİ RIZA ERSOY
1975	AHMET KODANAZ
1975	MUSTAFA METİN
1975	FERHUN TUNA
1975	SALİM ERDEM
1975	ENGİN AKIŞ
1975	KUBİLAY KEÇELİOĞLU
1975	LÜTFİ ÖVEÇOĞLU
1975	CENGİZ SÖNMEZ
1975	HAKAN MUTLUTÜRK
1975	YURDAL DOĞANLAR
1975	ERDAL AKDOĞAN
1975	YAVUZ SÖKÜN
1975	SERDAR AKÇALI
1975	SAİT TOSYALI
1975	YALÇIN BÜRKEV
1975	TEVFİK FİKRET BULUT
1975	CAN PİYALE
1975	MEHMET KOCABAŞA
1975	YAKUP ERSOY
1975	AZİZ KÖSEOĞLU
1975	EDİP NUR İNAL
1975	ERTUĞRUL TIRAK
1975	AKİF GÜRLEK
1975	CENGİZ ÖZÇELEBİ
1975	AHMET ERK
1975	MEHMET ERK
1976	ÖMER İTİL
1976	METİN SAĞIR
1976	GAZANFER GENCER
1976	NAMİK KURAL
1976	SAİT KAYAHAN
1976	ÖMER TARIM
1976	İKLİL ÇELİKTİMUR
1976	SERDAR ÖZER
1976	MAZHAR ÇELİKOYAR
1976	LEVENT SOYLU
1976	ALİ KABAŞ
1976	MELİH APA
1976	HALUK ALPAYTAÇ
1976	EMRE AKKUŞ
1976	RECAİ GÜRSESİLİ
1976	SUAT ARSEVEN
1976	RİFAT TOKBEY
1976	AHMET KALYANCUOĞLU
1976	BAHA KERİMOĞLU
1977	AYDIN İZGİALP
1977	SELAMİ GÜLEÇ
1977	ABDULLAH ŞEHOĞLU

1977	ŞEKİP KARAHAN
1977	CAN MERZECİ
1977	BARAN BOLKAN
1977	TALİP GÜNEYİZ
1977	ARMAĞAN ÖMÜR
1977	RAGİP YERGIN
1977	ARİF BİLGİÇ
1977	CÜNEYT CEZAYIRLI
1977	BÜLENT TÜZÜN
1977	SELİM NURLU
1977	EMRE PAKSOY
1977	UFUK YILDIZ
1977	İBRAHİM SAÇLI
1977	ERSİN ŞENDOGAN
1977	ŞEMİ KURDAK
1978	BALAMİR YASA
1978	ŞÜKRÜ DİYAB
1978	ALİ FAZİL EDİZ
1978	NECATİ ABACIOĞLU
1978	İHSAN GÜRANİ
1978	ABDULKADİR YARMAN
1978	AHMET ÇİFTÇİ
1978	MEHMET KAZANÇ
1978	BÜLENT KIRPICI
1978	BÜLENT DÖNER
1978	RİFAT KIRAL
1978	MEHMET İNAL
1978	MURAT TERZİOĞLU
1978	TURGUT PAKSOY
1978	ERDAL SEYREK
1978	MEHMET ÇİFTÇİ
1978	MEHMET DEBOOĞLU
1978	MEHMET GÜNAL
1978	MEHMET EMİN SUNGUR
1978	VASFİ YARADANAKUL
1978	RAGİP GÖREN
1978	ETHEM MENEMENCİOĞLU
1978	CENGİZHAN GÜNER
1978	TEKİN AKPOLAT
1978	UFUK ÜNSAL
1978	HALUK ŞANLI
1978	ALİ CERRAHOĞLU
1979	HALİM ÖZMEN
1979	LÜTFİ SOYUPAK
1979	TANER CİĞER
1979	MEHMET SACİT ERDEM
1979	ABDULLAH MİLCAN
1979	MURAT SERBEST
1979	SELÇUK BARLAS
1979	ALİ SEDAT ÖZBERK
1979	MURAT AKANLAR
1979	ABDULLAH AKAY
1979	BÜLENT SANDAL
1979	ORHAN GÜRSOY
1979	HAYRİ UĞUR
1979	SEDAT KARADEMİR
1979	FERİT PEREMECİ
1979	MURAT NEYİM
1979	İSMAİL GÜRLEYİK
1979	SERHAN CENGİZ
1979	SEMİH YAVUZ

1979	GÖKHAN TIRNAKÇI
1979	ŞEREF YORGANCI
1979	HASAN GEZ
1979	MUSTAFA KARAHAN
1979	AKVER AKVERDİ
1979	ŞÜKRÜ PERŞEMBE
1979	ÖMER KARAHAN
1979	İSMET SOLMAZ
1980	ZEKİ AKILLIOĞLU
1980	ENİS ÖZGÜL
1980	MURAT KÖSEREİSOĞLU
1980	ÇAĞATAY ÖNAL
1980	KORKUT DEMİREL
1980	BEDİİ CANATAN
1980	CEZMİ KURU
1980	SELİM BERNA ALTAY
1980	FATİN CEZAYIRLI
1980	İRFAN SEVGİ
1980	ALİ TAYFUN DOĞAN
1980	ERBİL KOÇAK
1980	TANJU UCA
1980	MEHMET SAVATLI
1980	AYKUT BAYINDIR
1980	MURAT BURGUCU
1980	ŞEMSETTİN GELGEN
1980	ERDEM BAGATUR
1980	NAMIK YARMAN
1980	ADNAN ÇETİNEL
1980	MEHMET YAŞAR KAYNAR
1980	REŞİT ÖKTEN
1981	KUDRET SÜZER
1981	İSMAİL EKMEKÇİ
1981	TANER KURU
1981	TEMEL TIRAK
1981	EKREM ERDEM
1981	LEVENT OSMAN ŞANLI
1981	ABDULGANİ MELEK
1981	EMRE TOĞRUL
1981	ADEM EROL
1981	ÇAĞRI BAGATUR
1981	ZİYA ŞİHMAN
1981	UFUK ÖZKAYA
1981	CEVDET KIZILKAYA
1981	ALİ SEDAT ULUĞ
1981	HAKAN BAYKARA
1981	BAHA TOYGAR
1981	AHMET ATAKAN
1981	TARIK AÇIKALIN
1981	SERDAR KUTSAL
1981	RAİF ANIL AKÇA
1981	LÜTFİ ARMAN
1981	SELÇUK ÜNVER
1981	UTKU NİSANOĞLU
1981	İSMAİL ERGEL
1981	EMİN TAYAR
1981	FUAT TOGO
1981	ÖMER AYTEK KURMEL
1981	BÜLENT ESEN
1981	HALUK ZİYA TÜRKMEN
1982	HASAN MURAT SAVATLI
1982	MEHMET İSMAİL YAĞCI

1982	GÖKHAN AKÇA
1982	MUSTAFA ÖZÜNLÜ
1982	HÜSEYİN VECİHİ AKYOL
1982	FİKRİ AYDIN
1982	BABÜR AKGÜN
1982	FERHAN SAVRAN
1982	SELİM BENYEŞ
1982	KAZIM APA
1982	TAMER BÜYÜKYILMAZ
1982	ALİ ÇEKİÇ
1983	HAYRİ AYDIN
1983	SIDIKA KOLUKIRIKOĞLU
1983	YEŞİM BAYKAL
1983	TÜMAY KALAY
1983	HÜSEYİN ÖCAL
1983	BERNA YAĞMURCA
1983	HASAN YALI
1983	ÖZKAN ÖZDOĞAN
1983	CEMALETTİN KURT
1983	EFE HATAY
1983	MURAT TÜMER
1983	KÜRŞAT ÖZŞAHİN
1983	ÜMİT YÜCEL MERSİN
1983	HASAN ERBİL DOYURAN
1983	CÜNEYT YAĞCI
1983	YASEMİN UZUN
1983	ATILLA DERNEK
1983	DENİZ AKCİĞER
1983	MEHMET CANSUN MERT
1983	SADİ KURDAK
1983	SERHAN ANTALYALI
1983	CEMİL ÖZDEN
1983	FEDON TAHİNCİ
1983	BEKİR GÜRLİYİK
1983	RAMAZAN DİNCER
1983	SERDAR KARACAASLAN
1983	LEVENT SOYLU
1983	TAMER İNAL
1983	BÜLENT ÖZDAL
1983	BAYRAM FIRAT DAYANIKLI
1983	KAAN UÇAK
1983	MEHMET EMİN ERSOY
1983	CEM AKKAYMAK
1983	MEHMET OK
1983	SAMİ TARIK VESKE
1983	SABRİ USLU
1983	ERMAN SEZEN
1983	ENDER EVÇİK
1983	AHMET ERSÖZ
1983	ADNAN İHSAN AYBAŞ
1983	ALP OSMANOĞLU
1983	FATİH OKÇU
1983	BANU SÖNMEZ TÜMAY
1983	GÖKHAN PAYDAK
1983	AHMET ERDEM
1983	CÜNEYT CANBOLAT
1983	ERDEM GÖK
1983	MURAT ORHAN
1983	CÜNEYT DEMİRGÜREŞ
1984	GÜNHAN UYGUR
1984	RASİM KÜÇÜKKURT

1984	BURAK TÜMER
1984	ATILLA ARIDOĞAN
1984	RUHİ KOÇAK
1984	CELAL TOROĞLU
1984	MEHMET ALTAN KAYA
1984	BORA GÜNER
1984	ADNAN GÖKÇEL
1984	SİNAN KAMILOĞLU
1984	SELAHATTİN ERTEN
1984	KADİRCAN ERKIRALP
1984	MEHMET NANE
1984	ERCAN AKARPINAR
1985	ORHAN SAİM DEMİRTÜRK
1985	AYDEMİR ESENCAN
1985	HASAN SERHAT KAYA
1985	BAHA KABAŞ
1985	CENGİZHAN GÖLE
1985	AHMET GÖK
1985	SERDAR ŞİRİKÇİ
1985	OKAN TÜTÜNCÜ
1985	MURAT SAVCI
1985	BAHRİ ÖZDEN
1985	TEOMAN DEDE
1986	NİKOL DAKAD
1986	ABDURRAHMAN UYAN
1986	NECMİYE KALAV
1986	TAMER TUNÇ
1986	AYŞE AYÇA KABAŞ
1986	TAHİR BATUR
1986	ALİ YAĞMUR EKE
1986	SERDAR TOROĞLU
1986	GÖZDE ÖZGÖDEK
1986	KERİM ÜNVER KARAALİ
1986	ÖZLEM ERDEM
1986	TOLGA GÖRGÜN
1986	BALER ESKİBATMAN
1986	ORHAN KILIÇCI
1986	MUSTAFA TUYAN
1986	HAKAN ALPAGÜL
1986	ÖZLEM PALABIYIK
1986	NURİYE GÜZEL
1986	MİNE AYDIN
1986	EVREN İNANKUR
1986	CEM BAHADIR MUTLU
1986	MURAT ERGENE
1986	SİNAN BİLGİN
1986	CAN VAR
1986	İBRAHİM ESERCE
1986	ONUR SOKULLU
1986	ERKİN ERSOY
1987	GÜNSELİ YÜKSEL
1987	İLTER BAYKAL
1987	TİBET KAĞIZMAN
1987	GÜLAY SEZGİN
1987	İDİL DEMİREL KAYA
1987	UFUK SÜMERLER
1987	RASİM ALPER SARI
1987	TARIK ZAFER NURSAL
1987	TOLGA KABAŞ
1987	MURAT ÖZYAĞMURLU
1987	NUMAN ALİ AYDEMİR

1987	FİLİP TAHİNCİ
1987	ALTAR YILMAZ
1987	VOLKAN AĞAR
1987	OSMAN RECEP BOSNA
1987	ŞEBNEM IŞIK
1987	ALİ ERSİN DOĞAN
1987	ÖNDER KAPLANCIK
1987	MÜGE ADİL
1987	KUDRET ÖZGÜR YAŞA
1987	AYSUN ERDOĞAN
1988	MURAT ÖZYİĞİT
1988	MAHMUT KÖLÜK
1988	LEVENT KALYON
1988	İPEK KERETLİ
1988	AYŞE AKSOĞAN YALNIZ
1988	HÜLYA KOÇAK
1988	KASIM TANRIÖVER
1988	DAMLAGÜL TANRIÖVER
1988	BALKIZ SÜMERLER
1988	CENK ULUDOĞAN
1988	CİHANGİR BİÇER
1988	KEREM İNANOĞLU
1988	CEM GÖMEÇ
1988	SERDAR IŞIK
1988	MURAT AKAY
1988	ŞEYDA TARAKÇIOĞLU
1988	LEVENT DEMİRCİ
1988	ABDULKADİR ORHAN
1988	ALİ MURAT GÜRÇAY
1988	ÇAĞATAY PERSENTİLİ
1988	KEREM MURADİ
1988	CELAL SOYSAL
1988	TUĞRUL KARADUMAN
1988	METE GÜNAL
1988	ALTAN AYTAÇ
1988	HÜSEYİN ŞİMŞEK
1988	FÜSUN YILDIRIM
1988	CENK HAYTAÇ
1988	MEHMET SARAÇOĞLU
1988	ABDULKADİR AKSOY
1988	AVŞAR ÖZKUT
1988	CEM KAYHAN
1988	ELİF YAZMACI OSMANOĞLU
1988	MEHMET TOKER
1988	UMUT YALNIZ
1988	ÖMER NACİ GÜLALP
1989	CUMHUR GÜLER
1989	ORHUN KUTEVU
1989	NEŞE ÖZGÜN SOYBAŞ
1989	HASAN ALPTEKİN
1989	ANİŞ ARUNDAR PAYDAK
1989	OKTAY GÜRMAN
1989	HAKAN ULUTÜRK
1989	AYŞEGÜL HEKİMOĞLU
1989	SİBEL YILDIRIM
1989	AYBERK MENEVŞE
1989	DURUL BOZBEY
1989	BEDRİYE ATEŞ
1989	ÖZGÜR YAYCIOĞLU
1989	ÖZER BENER
1989	MURAT CEM KÜÇÜKCAN

1989	DEFNE ONGUN
1989	OĞUZ YILMAZ
1989	SERHAN ÇELEBİ
1990	OZAN LEVENT
1990	ONUR ÖZGÖDEK
1990	BESİM ÖZEK
1990	SEMİHA SEVİN ÖZTÜRK
1990	AYŞE GÜL BİYIKLI
1990	ŞENİZ İŞCAN
1990	GÜL KAYNAK
1990	CÜNEYT BAŞOK
1990	MERİH AYDINALP
1990	ERCAN ACIMIŞ
1990	OLCA KANBER
1991	SİNEM BİLGİN
1991	BAŞAK BAŞAR BELELİ
1991	EGE ERKOÇAK
1991	YAKUP ÜSTÜN
1991	KORAY DÖNMEZ
1991	HÜSEYİN BÜYÜKYURTSEVER
1991	ONUR SALIK
1991	ELİF İKBAL ÖZKUL
1991	HAKKI SUNAY
1991	ERİM CEM HÜRCAN
1991	ÖZGÜR CANBAŞ
1991	MEHMET ÖKEM
1992	PINAR AKSOĞAN
1992	DOĞA YARMAN
1992	RENİN ARPAÇ
1992	ÖZGÜR İNAN
1992	MEHMET ULUSOY
1992	ASUDE EGÜZ ARAS
1992	NAZLI SİNEM TELATAR
1992	BARİŞ İKİTİMUR
1992	BENAN KAÇAR
1992	SALİH EMİN ÖZGÜR
1992	BANU LEVENT
1993	BÜLENT ÇIĞSAR
1993	ZEYNEP KARAMEHMET
1993	ÖMER ÖZKAN
1993	TUNA DAĞLI
1993	ZEYNEP ÖZDİL
1993	BURAK TEYMEN
1993	EMİR BOZKAYA
1993	ESRA ÖZSOY ERDOĞAN
1993	ERTAN MÜDERRİS
1993	BETÜL NAZLI ÖNER
1993	NEVA DOĞAN
1993	SERDAR DİNÇASLAN
1993	ONGUN ERSUN
1993	EZGİ ÜNER
1993	OZAN YENİGÜN
1993	MUHİTTİN ESER
1993	CAN BOĞA
1993	BURAK KUTLU
1993	ÇAĞLA ÖZGÖREN
1993	AZRA BİLGİN PEHLİVANOĞLU
1994	OĞUZ ATUK
1994	DENİZ ÖZDAL
1994	MÜGE CANATAROĞLU
1994	FATİH KIRCELLİ

1994	CAN YÜCESOY
1994	ONUR BAKIR
1994	BURAK ALİ GÜL
1994	HAKAN AYTAN
1994	PELİN YILDIRIM AYTAN
1994	BAYKAL BAYIR
1994	İBRAHİM ARINÇ
1994	İHSAN KARATAYLI
1994	CENK İŞCAN
1994	GAYE ÜNALAN ÖZPİNECİ
1994	İSA TEKGÜL
1994	MAHMUT NEDİM OKUYAN
1994	YELİZ BAŞGÜL
1994	OYA OKTAR CANBAŞ
1994	ALTUĞ ÖZPİNECİ
1995	AHMET EVREN CAN
1995	ENGİN BİTİK
1995	BURAK SARI
1995	EVREN LEVENT
1995	ENDER ÖZGÜN ÇAKMAK
1995	UMUT KARAGÖZLÜ
1995	REMZİ ÇUBUKÇU
1995	FERHAT GÜRÜZ
1995	UTKU TANSUĞ
1995	SİNEM DİRLİK
1995	ORUÇ YURDAER
1995	LEVENT BAHŞİŞ
1995	NUR BULUKLU
1995	DENİZ AKAY ŞENYURT
1995	ESMA BAŞAK GÜL
1995	ÇİĞDEM ÇORUM
1995	SERDAR SERİNSÖZ
1996	ÖMER NADİRLER
1996	ONUR TANER
1996	SERHAN KÖSE
1996	EGEMEN YALNIZ
1996	SERHAN BAHŞİŞ
1996	OZAN CANBOLAT
1997	GÖKALP SOFUOĞLU
1997	EGEMEN CANDIR
1997	NİLAY DÖNMEZ
1997	MERT BURİAN
1997	BERNA GÜNCAN
1997	SADİ ESERCE
1997	NUR SEZEN YILMAZ
1997	CEYDA ŞAHBAZ
1997	İLKE IŞIK
1997	EVRE BALTALI
1997	ENGİN ERTUĞRUL
1997	HASAN ÜNALDI
1998	JOZEF ERÇEVİK AMADO
1998	ÖZLEM ŞEYDA ULUĞ
1998	BURCU SAYGANER
1998	LEMAN ARACI
1998	AYLİN TÜRKMEN
1998	ASENA ATİLLA
1998	ÇİĞDEM DEMİR
1998	AKİF ÜNAL
1998	CEREN ÇOPUROĞLU SEĞMEN
1998	ÖZGE ENER
1998	HAMDİ UĞUR

1998	SELVER AVŞAR
1998	GÖZDE KARKA
1998	SEVİNÇ ENER
1998	İLKER ÜNAL
1998	EGEMEN BURAT
1998	MERT ÇAPAR
1998	CELAL ÇÖLKESEN
1998	ERGÜN MERCAN
1998	MURAT BARSLAN
1998	ULAŞ METE
1998	İHSAN ÖNAL
1998	SERVET NADİRLER
1998	ONGUN TAN
1998	EMRE ÖZMAN
1998	MERT UĞURSES
1998	İLTER ERKMEN
1998	ALP KARLI
1998	ÖMER PAKSOY
1998	BARİŞ SÖNMEZ
1998	EMRE UYSAL
1998	DİLŞAD TEK
1998	EREN ZİYA DİK
1998	KEREM BAYRAKTAROĞLU
1998	CEREN KARAAHMETLİ
1998	MURAT ÖZTÜRK
1998	MAHMUT SÖKÜN
1998	GURUR TANER
1998	ONUR KARAÖZ
1998	GÜNNUR ERTONG
1998	SAMİ GÖKNAR
1999	İREM KÖKER
1999	CEM CÖMERT
1999	FULYA MEMİŞOĞLU
1999	ONUR ÖZDEMİR
1999	HASAN BÜLBÜL
2000	İLTER BAYKAM
2000	ERTUĞRUL ALKİM ARF
2000	GÜNKUT GÜRSOY
2000	DİLA SEVİM
2000	ECE ÖZCAN ŞENKAL
2000	FARUK KARABUCAK
2000	CEMRE TÜYSÜZ
2000	YEŞİM TURHAN
2000	TAHŞİN MÜRŞİTOĞLU
2000	FIRAT SEZGİNSOY
2000	OSMAN ALİ HOMURLU
2000	YAPRAK GÖNLÜŞEN
2000	AKIN TOPAL
2000	MEHMET MUSTAFA TANRIKULU
2000	SEDA BAYKARA SAĞLAM
2000	ERDEN TİMUR
2001	EMRAH DEMİRCİOĞLU
2001	ÇAĞLAR YILGÖR
2001	MURAT SOYUPAK
2001	AHMET GÖKNAR
2001	SİNAN ŞENYÜREK
2001	AYŞEGÜL KARSLI ÖZBİLEN
2001	CENKER KARDEŞLER
2001	ECE AKMANLAR KOÇ
2001	OĞUZHAN KOÇ
2001	AYÇA ANDAÇ

2001	NİSA KISACIK ÖNDER
2001	NAZLI BULDURGAN
2001	SABANUR KIRAÇ
2001	GÜNEY YASAVUR
2001	TURGUT YEĞENAĞA
2001	ALPER DARENDELİ
2002	YUSUF ERKMEN
2002	TUNÇ ERAYDIN
2002	FATMA KOCAOLUK
2002	MERİÇ YEĞENAĞA
2002	BAŞAR KIZILDERE
2002	ORAL CANBOLAT
2002	ÖMÜR YILMAZ
2003	UFUK KIRIK
2003	GÜLSEV TEK
2003	MELİH MURAT
2003	ZAHİDE ÇETİN
2003	GİZEM ÇOPUROĞLU
2003	CAN PAKSOY
2003	BERK BARBUR
2003	GİZEM GİZİR
2003	SU ECE ERTÜRK
2003	EMİR BOZKIRLI
2003	İMGE SU ARAL
2003	EDA BEKÇİ
2003	ALİ SARI
2003	NİHAN ÇELİKTAŞ
2003	EGEMEN ŞANLI
2003	ASLI ERDEM
2003	EYLÜL YAYCIOĞLU
2003	ESRA GÜRSOY
2003	MESUT PAKSOY
2003	SEMİH GİZER
2003	DOĞA ÇİĞDEMOĞLU
2003	TAHİR AKAY
2003	ONGUN BURAK GÜZEL
2004	DAMLA KÜRKLÜ DEMİRCİOĞLU
2004	HANDE GİZER
2004	ÖMER CERRAHOĞLU
2005	BİLLUR ÖZDOĞMUŞ
2005	KAAN ÖCAL
2005	CUMALİ ÇETİNKAYA
2005	ALİ CAN POYRAZOĞLU
2005	DİRİM AVŞAR
2005	HASAN CAN DENLİ
2008	ARMAĞAN EKER
2009	YAĞIZ DEMİRSOY
	YAŞAR TAĞRAP
	SELİN İSKİFOĞLU

YOYO'ların
kapısını açan
uygulama!

